Kiran Millwood Hargrave

„Mit, magie, monștri,
ce mi-aș putea dori mai mult?"
LUCY SAXON

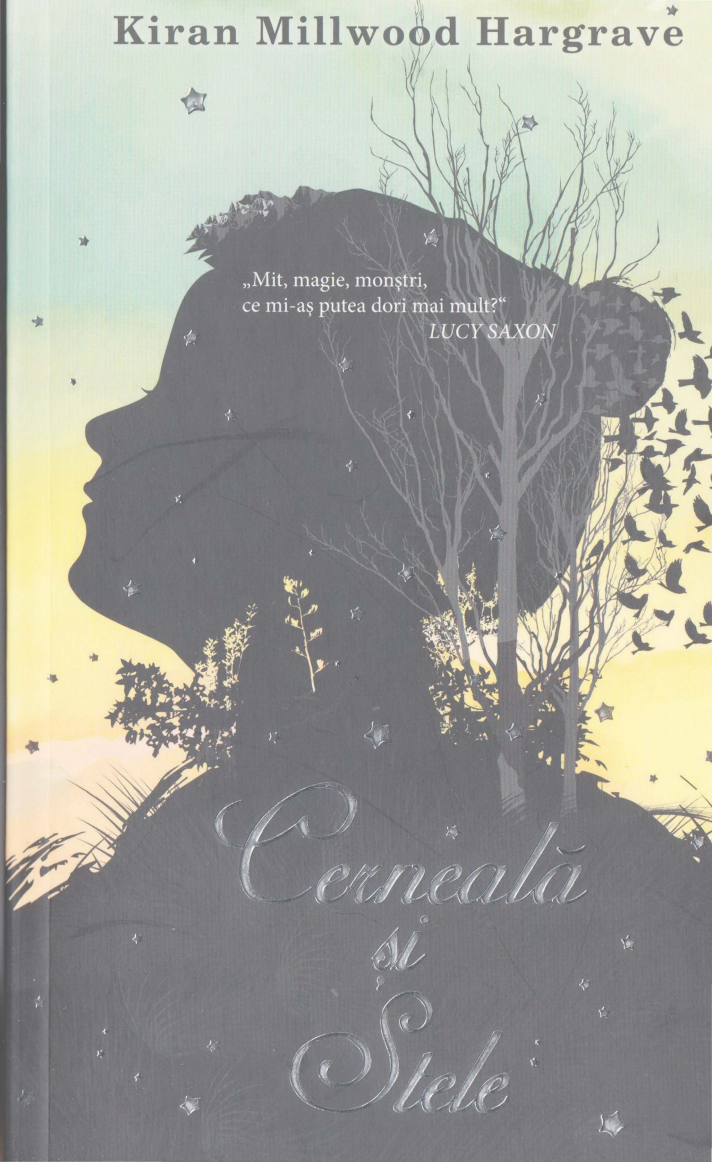

Sprințarei Isabella i s-a interzis să părăsească insula natală, așa că își petrece timpul visând la meleagurile despre care tatăl ei, un cartograf faimos, i-a povestit de atâtea ori. Atunci când prietena ei cea mai dragă dispare în Tărâmurile Uitate, Isabella se oferă să o caute. Doar știe să citească hărțile, indiferent cât de elaborate ar fi, poate să se ghideze după stele și e mai mult decât dornică să plece într-o aventură. Lumea de dincolo de zidurile orașului însă e plină de pericole, iar un demon de foc îi dă bătăi de cap așa cum nu își imagina. Curând, Isabella realizează că nu trebuie doar să își găsească prietena, ci și să salveze insula de la pieire. Oare va face față provocării?

rao pentru copii

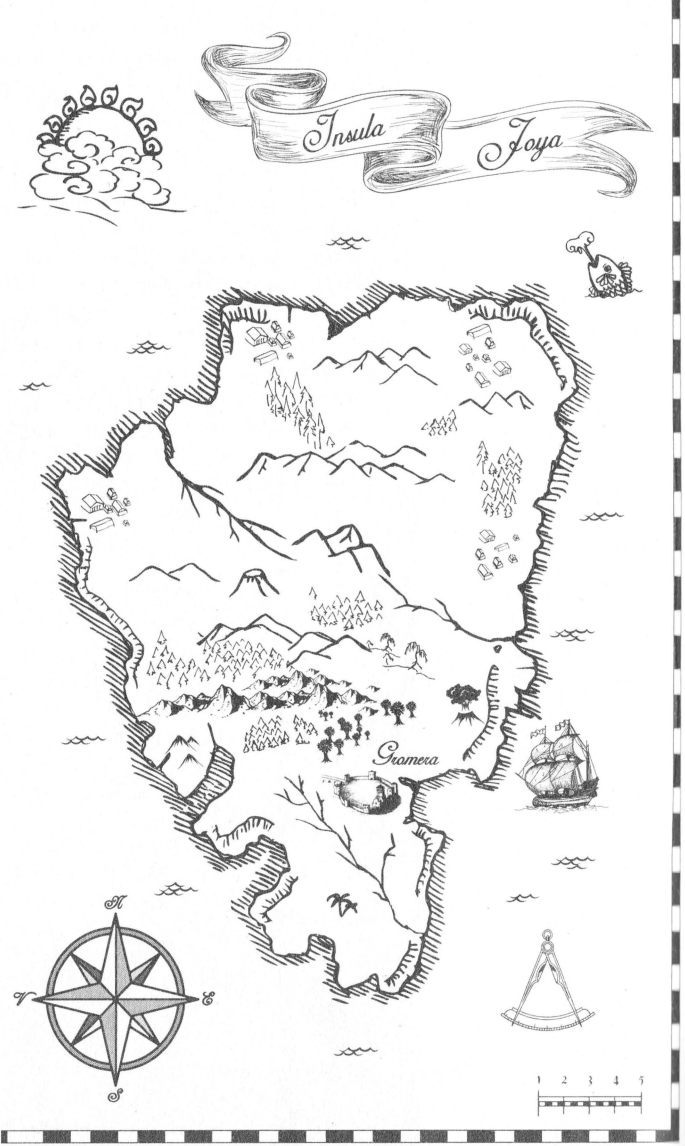

Cerneală și Stele

Kiran Millwood Hargrave

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MILLWOOD HARGRAVE, KIRAN
Cerneală şi stele / Kiran Millwood Hargrave ; trad.: Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. - Bucureşti : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-187-0

I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1,
Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KIRAN MILLWOOD HARGRAVE
The Girl of Ink and Stars
Prima ediţie a fost publicată în limba engleză în 2016
Copyright traducere © Chicken House Publishing Ltd
Copyright text © KIRAN MILLWOOD HARGRAVE 2016
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2016
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-187-0

Pentru o stea, Sabine Karer,
la 28,6139° N, 77,2090° E

şi pentru cei care m-au ajutat
să aştern totul pe hârtie,
la 51,7519° N, 1,2578° V

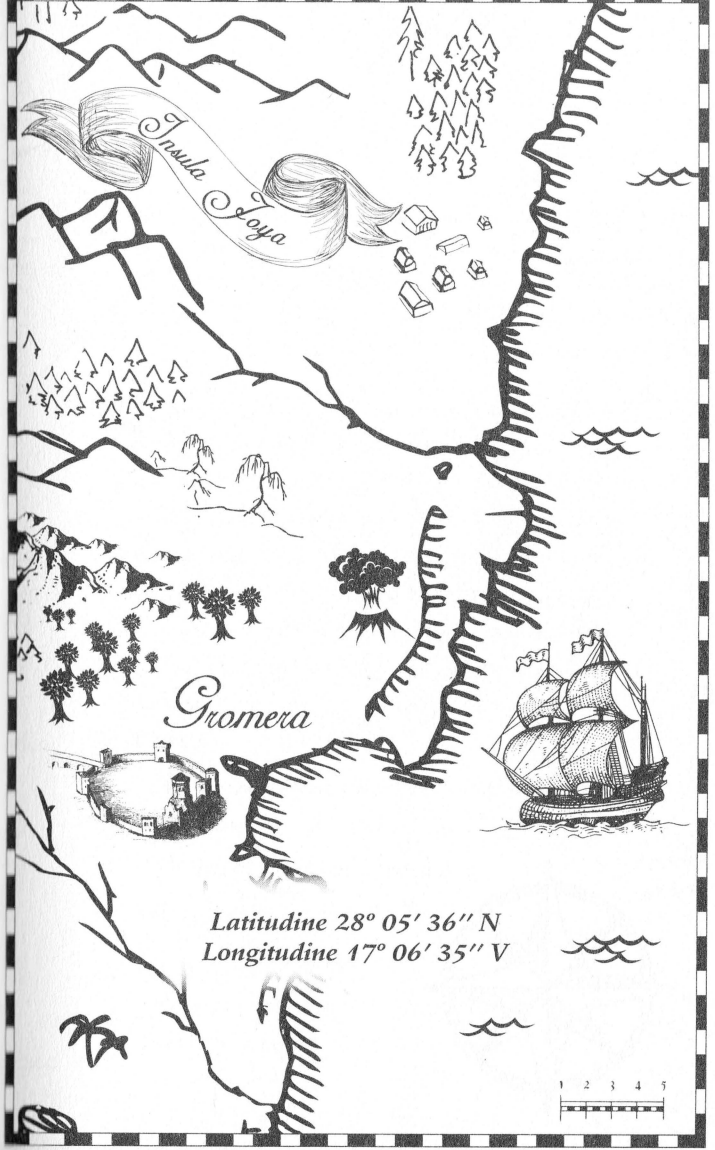
Insula Joya
Gromera
Latitudine 28º 05′ 36″ N
Longitudine 17º 06′ 35″ V
1 2 3 4 5

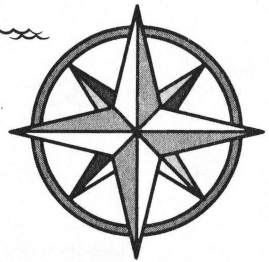

Unu

Se spune că în ziua în care a venit guvernatorul au venit și corbii. Toate păsările mai mici și-au luat zborul spre larg, de aceea nu mai există păsări cântătoare în Joya. Doar corbi uriași și zdrențăroși. Obișnuiam să îi privesc cum stau cocoțați pe acoperișuri, cu un aer prevestitor, și încercam să îi înlocuiesc cu pițigoii și aușeii pe care Da îi desena din memorie. Dacă mă străduiam suficient de tare, aproape că îi auzeam cântând.

– De ce au plecat păsările cântătoare, Da? întrebam eu.

– Pentru că au putut, Isabella.

– Dar lupii? Căprioarele?

Da se întuneca la față.

– Se pare că marea este mai primitoare decât acel ceva de care fug.

Atunci Da îmi spunea o altă poveste, despre fata războinică, Arinta, sau despre trecutul mitic al insulei plutitoare Joya, refuzând să mai vorbească despre lupi și despre păsări. Însă eu continuam să pun întrebări, până când a sosit și ziua în care am descoperit de una singură răspunsurile.

Dimineața aceea a început ca una oarecare.

M-am trezit în patul îngust, iar razele soarelui care răsărea începeau să lumineze pereții de pământ ai camerei mele. Mirosul de terci de ovăz ars plutea în aer. Da trebuie să se fi trezit devreme, deoarece era nevoie de mult timp ca oala grea de lut să se încălzească pe foc. O auzeam pe Miss La, găina noastră, scurmând în fața ușii mele, în căutare de firimituri. Avea treisprezece ani, la fel ca mine, însă, dacă pentru o persoană este o vârstă fragedă, în cazul păsărilor, această vârstă înseamnă bătrânețe. Avea penele sure și era atât de morocănoasă, încât până și pisoiului nostru, Pep, îi era frică de ea.

Stomacul a început să îmi chiorăie când mi-am întins brațele. Pep ședea întins peste picioarele mele și s-a pus pe mieunat când m-am ridicat în capul oaselor.

– Te-ai trezit, Isabella? a strigat Da din bucătărie.

– 'Neața, Da!

– Terciul e gata. Puțin prea gata, aș zice…

– Vin!

Mi-am tras picioarele de sub pisoi și i-am netezit blana aspră în locul unde aceasta se zburlise peste noapte.

– Îmi pare rău, Pep!

El a tors și și-a închis ochii verzi.

M-am spălat pe față în ligheanul de lângă fereastră și am scos limba la imaginea din metalul lustruit de deasupra patului lui Gabo, apoi i-am aranjat așternuturile. Erau mai prăfuite cu fiecare zi care trecea, dar măcar erau întinse. „Linia de vorbit" se arcuia lângă perna lui – era o scobitură lungă și subțire pe care Da o făcuse pentru noi prin pereți în sus și de-a lungul tavanului. Era de-ajuns să ne lipim buzele de ea, că vocile noastre o străbăteau și puteam vorbi chiar și atunci când se afla fiecare în patul său.

Trei ani. Atât a trecut de când am stat acolo, ținându-l de mână pe geamănul meu care a dispărut în noapte la fel de repede ca flacăra

unui chibrit ce se stinge. Totuși, reușeam încă să îl invoc. Era floare la ureche.

Nu avea rost să îmi încep ziua tristă. Încercând să scap de aceste gânduri, mi-am tras uniforma de școală pe mine. Mi-era la fel de largă cum îmi fusese și în urmă cu șase săptămâni. Cea mai bună prietenă a mea, Lupe, cu siguranță va râde de mine. „Tot cea mai scundă din clasă ai rămas!" va zice ea.

Mi-am împletit repede părul nepieptănat, sperând că Da nu va observa că nu mi l-am descâlcit toată vara. Pep se rostogolea pe pat, însă eu nu aveam voie să îl mângâi când purtam uniforma. Învățătoarea mea, señora Feliz, obișnuia să culeagă iritată firele de păr roșcovan de pe hainele mele.

Am dat la o parte perdeaua care ținea loc de ușă a dormitorului meu și am pășit cu grijă peste Miss La, care a scos un cârâit strident atunci când i-am împrăștiat grămada de firimituri. A mijit ochii la mine, apoi m-a ciupit de glezne și m-a fugărit până în camera unde mâncam, stăteam la povești și plănuiam aventuri.

Un bol mare cu terci ars se afla pe masa din lemn de pin, ca un naufragiat într-o mare de hărți. Pe pereți erau lipite alte hărți ale lui Da,

care au foșnit ca o briză vorbitoare când am trecut pe lângă ele.

Mi-am trecut degetul peste ele așa cum făceam în fiecare dimineață, privind cum râurile argintii din Afrik se uneau cu cele din Ægypt; cum Ægypt se agață de golful Europa ca două mâini împreunate peste mare. Pe peretele opus se afla schița coastei Amricii și curenții puternici ai oceanului, botezați cu nume ciudate și minunate: „Cercul înghețat", „Triunghiul pieritor", „Marea azurie". Hârtia era pictată într-o nuanță frumoasă de albastru-închis, iar curenții erau cusuți pe ea. Da folosise acul și un fir de ață subțire – auriu pentru „Marea azurie", negru pentru „Triunghi" și alb pentru „Cercul înghețat". Însă dincolo de coasta de est nu se mai afla nimic. Un singur cuvânt descria vidul.

„Incognito." Necunoscut.

Aproape că simțeam dezamăgirea lui Da în cerneala de mult uscată cu care fusese scris acest cuvânt. Fluxul nefavorabil îl făcuse să revină mai devreme în Joya, iar Da nu a mai traversat niciodată întinderea sălbatică. Apoi pe insula noastră a venit guvernatorul Adori. Acesta a închis porturile și a transformat în barieră pădurea care se întindea de la o coastă la cealaltă, între satul nostru, Gromera, și restul insulei, izgonindu-i pe

toți cei care se împotriveau regimului său. Satul a fost izolat de restul insulei Joya, iar pădurea a fost înțesată cu țăruși groși și clopote uriașe care să le avertizeze pe gărzile guvernatorului atunci când cineva încerca să o străbată. Nu am auzit niciodată sunând vreun clopot.

Știam că Da visa să umple golurile de pe hărțile lui cu Amrica, în vreme ce eu îmi doream, mai mult decât orice, să traversez pădurea și să cercetez Tărâmurile Uitate care zăceau dincolo de această graniță, deși lui nu i-am mărturisit niciodată acest lucru.

Exista o singură hartă care înfățișa toată insula, iar aceasta era atârnată pe peretele din biroul lui Da. O botezasem „harta lui Ma", deoarece fusese lăsată în familia ei de la o generație la alta, poate de pe vremea Arintei, acum o mie de ani. Era aproape un semn că Ma și Da erau făcuți unul pentru celălalt, având în vedere faptul că el era cartograf, iar singura ei moștenire de familie era o hartă.

„Fiecare dintre noi poartă harta vieții sale tatuată pe piele, în felul în care pășim, chiar și în felul în care creștem, spunea adesea Da. Vezi că sângele care-mi curge prin încheietura mâinii este negru, nu albastru? Mama ta zicea

mereu că este cerneală. Sunt cartograf până în măduva oaselor."

– Adu urciorul!

Vocea lui Da m-a făcut să tresar, readucându-mă la realitate.

Am tras un scaun lângă rafturi și, cu mare grijă, am luat vasul, pe care l-am așezat pe masă lângă terci. Culoarea lui amintea de verdele pădurii și era special, deoarece era ultimul lucru pe care îl crease Ma. Îl foloseam doar în prima zi de școală și cu ocazia aniversărilor și a sărbătorilor. Da îl punea deoparte și îl spăla cu cea mai mare grijă.

Mi-o aminteam uneori pe Ma – avea ochi negri, era mai mereu zâmbitoare și mirosea a argila neagră cu care lucra, deoarece făcea oale pentru săteni și tot felul de obiecte delicate pentru guvernator. Sau poate doar mi-o imaginam, așa cum îmi imaginam și păsările cântătoare.

– Bună dimineața, micuțo! m-a salutat Da, ieșind șchiopătând din bucătărie.

Eu m-am grăbit să îi iau vasul cu lapte și cănile pe care le ținea în mână.

– Nu ar trebui să umbli fără baston, l-am dojenit.

Da își rupsese piciorul în tinerețe, când sărise de pe digul unui port din Æygpt pe puntea unui vas care pleca înspre Amrica fără el, iar acum se ajuta de un baston făurit dintr-o bucată din barca de pescuit a străbunicului său. Dintre toate lucrurile din încăpere pe care le îndrăgeam, acesta era preferatul meu. Ușor ca o pană, plutea chiar și pe cel mai mic ochi de apă, însă ce era și mai minunat, strălucea în întuneric. Da spunea că asta se datora sevei, însă eu știam că era magic.

M-am grăbit să fac loc pe masă, așezând harta cu Munții Himalay pe un raft.

Da a turnat laptele în urciorul lui Ma, apoi s-a așezat pe băncuță lângă mine și a zâmbit.

– Alege un buzunar.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Stângul.

El a ridicat din sprâncene, care semănau cu două omizi negre.

– Răspuns corect.

Din buzunar a scos un borcănel.

– Miere de pin! Am desfăcut capacul, iar mirosul care mi-a umplut nările a făcut să-mi plouă în gură. Mulțumesc, Da!

– Tot ce-i mai bun pentru tine în prima zi de școală.

Am ridicat din umeri.

– Nu-i decât școală…

– Ei bine, va trebui să o mănânc eu pe toată, atunci…

A luat borcănelul și s-a prefăcut că își toarnă miere în gură.

– Nu! I l-am luat înapoi. Ai dreptate, este o zi foarte importantă. Mă mir că nu ai făcut rost de două borcane.

Mierea a fost atât de gustoasă, încât abia am observat că terciul era ars. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Da nu se atinsese de mâncarea lui. Stătea adunat de spate, ceea ce însemna că era căzut pe gânduri. Își ținea mâna pe oala cu lapte, iar eu vedeam cum îi pulsează încheietura mâinii. Avea o privire pierdută.

Era greu pentru amândoi când începea școala.

Mi-am golit farfuria cât am putut de repede, apoi i-am împins-o pe a lui mai aproape de mână.

– Ne vedem mai târziu, Da!

Fiindcă nu mi-a răspuns, mi-am luat ghiozdanul și am ieșit din casă, închizând ușor ușa verde și scorojită în urma mea.

Doi

Strada noastră cobora abrupt și în linie dreaptă către Marea de Vest. Toate casele arătau la fel: un șir lung de colibe din chirpici cu acoperișuri din stuf, pe care Lupe le considera frumoase. Eu aveam impresia că o rafală de vânt le-ar putea prăvăli în mare.

De obicei, preferam să o iau la fugă înspre piață, alunecând pe călcâie pe povârnișul dealului, deoarece corbilor le plăcea să zboare jos. Dacă fugeai, aceștia se îndepărtau. În acea zi însă, am hotărât să merg în pas vioi – la urma urmei, mai aveam puțin și terminam școala. Nu se cuvenea să fug ca un copilaș.

Masha, care locuia de partea cealaltă a străzii, stătea în prag. I-am făcut cu mâna, încercând să mă uit dincolo de ea, în casă.

– Cauți pe cineva? m-a întrebat zâmbind, iar fața ei ridată s-a încrețit ca o bucată veche de hârtie. Pablo a plecat deja. Știi că guvernatorului

îi place să îi vadă la muncă înainte de ivitul zorilor.

Fiul Mashei, Pablo, se născuse când ea era deja bătrână. Pântecele îi crescuse în timp ce părul îi încărunțea, iar fața i se umplea de riduri. Ma l-a numit un miracol, iar Pablo chiar *era* miraculos. Gabo și cu mine îl priveam mereu plini de admirație, la fel ca și restul sătenilor, datorită forței lui. La vârsta de zece ani, Pablo putea să îi ridice pe părinții lui și să îl poarte pe fiecare pe câte un umăr. Atunci când mă căra în spate, aveam impresia că zburam. A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut.

În urmă cu doi ani, când pe mama lui o duruse foarte tare spatele, Pablo plecase de la școală și o înlocuise la muncă, deși Masha îl rugase să n-o facă. Acum, la vârsta de cincisprezece ani, el trăgea cărucioarele de parcă ar fi fost ușoare ca niște coli de hârtie și avea grijă și de caii guvernatorului.

– A luat el cadoul pentru Lupe, a adăugat Masha, strâmbând din nas.

Știam că nu înțelegea de ce alesesem să mă împrietenesc cu fiica guvernatorului.

– L-am rugat să îl ascundă așa cum i-ai spus și tu.

– Mulțumesc, am spus. Poate îl voi vedea mâine?

– Poate.

Însă în vocea ei se simțea îndoiala. Pablo se trezea întotdeauna înainte să răsară soarele și se întorcea acasă după ce se înnopta.

I-am făcut cu mâna, mi-am săltat ghiozdanul pe umăr și am luat-o la vale.

De acolo, de sus, Gromera semăna cu o roată sau cu o supernovă, cu piața în centru și străzile asemenea unor spițe orientate spre exterior, unele ducând până în portul mare și liniștit, care pătrundea ca o pâlnie în marea plină de pești. În nopțile senine, stelele se oglindeau în luciul său asemenea unor nuferi.

Vasul guvernatorului era ancorat acolo, ca de obicei. Da spunea că era cioplit dintr-un singur trunchi de baobab, adus din Afrik. Baobabul trebuie să fie un copac uriaș, deoarece carena era aproape cât portul de lată, iar catargul cu pânzele strânse se înălța ca o suliță înspre cer. Acesta domina flota pescărească asemenea unui munte, uriaș și neclintit. La fel ca toate bunurile pe care le deținea guvernatorul, vasul ocupa mai mult spațiu decât ar fi trebuit.

Spre răsărit, casa lui strălucea în bătaia razelor soarelui. Construit din bazalt negru și mare cât cinci corăbii, conacul era situat între marea albastră și pădurea verde și se întindea peste câmpuri ca un nor amenințător de furtună. De aici însă, părea suficient de mic, încât să îl pot strivi între degetul mare și cel arătător. Jos se întindea satul, iar școala se afla undeva pe la mijlocul distanței.

Vechea școală fusese mică, dar luminoasă, iar noi îi pictaserăm pereții în culorile curcubeului cu vopselele de care se putuse lipsi Da. Apoi guvernatorul a dărâmat-o – Lupe hotărâse că se săturase să învețe acasă de una singură și ceruse să fie trimisă la școala din sat, la fel ca noi, ceilalți.

Guvernatorul Adori o reconstruise din piatră și o făcuse de două ori mai mare, căci dacă fiica lui mergea acolo, aceasta trebuia să fie impresionantă.

– Nu a făcut-o pentru mine, trebuie să înțelegi, a spus Lupe zâmbind. Apoi a adăugat pe un ton afectat: Ci pentru a păstra onoarea familiei.

Nu ni s-a dat voie să pictăm pereții noii școli. Mulți copii s-au comportat urât cu Lupe din cauza asta, însă eu am știut că nu era vina ei.

În spatele casei guvernatorului, mai aproape de pădure, se afla livada, unde nu fusesem niciodată. M-am uitat cu ochii mijiți la grupurile de muncitori de acolo, toți de mărimea unor furnici, întrebându-mă care dintre ei era Pablo. Înspre apus, nisipul negru al plajei era acoperit aproape în întregime de apă datorită mareei. Nu aveam voie să mergem pe plajă în timpul fluxului și nici pe mare, decât dacă se lansa una dintre ambarcațiunile guvernatorului. Simțeam furnicături în degetele de la picioare. Da îmi descrisese cum era pe mare, însă nu era același lucru ca și când ai fi încercat tu însuți.

Deasupra plajei se aflau carierele de lut, iar eu am căutat să nu mă uit într-acolo, deoarece îmi trezeau una dintre cele mai limpezi amintiri pe care le aveam cu Ma – ziua în care ne-a dus pe Gabo și pe mine la cariere. Atunci ne-a învățat cum să ne legăm cu liane de copacul-dragon – „Faceți nodul așa, apoi vă frecați palmele cu sevă ca să vă puteți ține mai bine" –, apoi ne-a coborât pe rând în văgăună. Gabo s-a speriat și s-a agitat atât de tare, încât nodul s-a desfăcut. Când a aterizat în noroiul moale de jos, a scos un sunet rușinos, iar când Ma l-a scos pe Gabo

din întuneric, acesta era murdar din cap până-n picioare.

Eu am râs atât de tare, că m-a durut burta.

Mi-am amintit de acea durere de burtă. Cum a revenit două luni mai târziu, când a murit Ma. Doar că atunci a fost mai puternică și nimeni nu a scos pe nimeni din întuneric. Trei ani mai târziu, aceeași „sudoare englezească" l-a luat și pe Gabo. Deși trecuseră trei ani de atunci, încă mai simțeam un nod în gât când mă gândeam la cariera de lut.

Lupe mă aștepta întotdeauna lângă un butoi de la marginea pieței, ca să mergem împreună la școală, chiar dacă asta însemna că trebuia să se trezească aproape la fel de devreme ca muncitorii. Când am ajuns în piață, se formase deja coadă în fața puțului. Depindeam de el, acum când apele râului Arintara începuseră să sece.

Toate dughenele erau deschise și vindeau pește, cereale și piei de animale. Cele mai multe dintre chioșcuri aparțineau guvernatorului, iar marchizele lor albastre aduceau cu un petic de

cer. În mijloc, se afla o tarabă cu miere, de un galben aprins.

Când am dat să mă îndrept către butoi, cineva m-a apucat de încheietura mâinii. Am tresărit și m-am împiedicat de o tarabă din apropiere. Câteva legume s-au rostogolit în praf.

– Hei! a exclamat nemulțumit vânzătorul. Ce crezi că faci?

M-am întors ca să văd cine mă ținea în loc. Era o femeie îmbrăcată într-o rochie verde, ceea ce însemna că lucra în livadă. Ar fi trebuit să se afle deja acolo – cei care întârziau erau adesea biciuiți.

– Îmi cer scuze, i-a zis femeia vânzătorului, fără să își ia ochii de la mine. Isabella Riosse?

– Da, am răspuns eu. Cine…

Ea m-a strâns și mai tare de încheietură. Era atât de mică de statură, încât fața ei era aproape la același nivel cu a mea.

– S-a întâmplat ceva.

– Ce crezi că faci? a repetat vânzătorul, ieșind de după grămada de cartofi.

– Cata, a zis femeia printre dinți, ignorându-l. Ai văzut-o?

M-am încruntat pe dată.

– Pe Cata Rodriguez?

Cata era colega mea de clasă, însă nu vorbisem cu ea decât de vreo câteva ori.

Femeia a încuviințat cu înverșunare din cap.

– Sunt mama ei. Mi-a spus că sunteți prietene. Am crezut că poate știi unde este.

Am simțit cum mă cuprinde un sentiment de vină. Era adevărat că mă comportam mai frumos cu Cata decât ceilalți. Era o fată foarte tăcută, iar cei mai mulți colegi o ignorau.

– Îmi pare rău, am spus eu pe un ton rugător. Nu am…

– Am căutat-o peste tot. Nu era acasă când m-am trezit, eu…

Femeia mi-a dat drumul și a început să gâfâie. Și-a dus mâna la piept, ca și când ar fi rămas fără aer.

– Tu! Ce cauți aici?

Mama Catei a tresărit. Unul dintre oamenii guvernatorului se apropia cu pași mari de noi, în vreme ce mulțimea se dădea în lături asemenea lanurilor de grâu la vederea tunicii albastre.

– Dacă o vezi, trimite-o acasă, mi-a spus femeia repede, cu fața schimonosită de îngrijorare.

Apoi a luat-o la fugă spre domeniul guvernatorului.

– Ce mizerie! a exclamat vânzătorul, începând să culeagă legumele de pe jos. Nu, nu e nevoie să mă ajuți! Mi-ai făcut și așa destule necazuri.

Uluită, m-am îndreptat spre colțul pieței unde mă întâlneam de obicei cu Lupe. Ceva din expresia întipărită pe chipul femeii mă făcuse să mă cutremur până în măduva oaselor. Speram ca fiica ei să nu fi pățit nimic.

– Isa!

M-am întors și am văzut-o pe Lupe traversând piața în fugă, cu ghiozdanul bălăngănindu-se în aer. Temători, ceilalți săteni se dădeau la o parte din calea ei. Fiica guvernatorului nu avea prea mulți prieteni. Nu că lui Lupe i-ar fi păsat prea mult de asta.

„Știi ce, mă doare în cot, i-a spus ea unei fete care o tachina în legătură cu împletiturile simandicoase asupra cărora insista mama ei. Isabellei îi plac, iar pentru mine doar asta contează."

Formam o pereche ciudată, Lupe și cu mine: ea era cât un adolescent de înaltă, iar eu abia îi ajungeam până la umăr. Nu părea să mai fi crescut în luna în care nu ne văzuserăm.

Cu siguranță mama ei nu era deloc încântată. Señora Adori era o femeie mignonă și elegantă, avea ochii albaștri-deschis și un zâmbet glacial. Lupe zicea că mama ei nu râdea niciodată și că era de părere că fetele nu ar trebui să fugă și nici să aibă dreptul de a fi așa de înalte ca Lupe.

Ea m-a strâns în brațe, apoi s-a dat în spate și m-a măsurat din cap până-n picioare.

– Tot mică ai rămas! a exclamat cu invidie, apoi s-a încruntat. Ce s-a întâmplat? Ești palidă! Da al tău nu te-a lăsat afară, să te vadă soarele vara asta? Și mama face asta, însă eu mă furișez uneori…

Abia am reușit să rostesc următoarele cuvinte:

– Cata a dispărut. Tocmai m-am întâlnit cu mama ei.

– Cata?

Mi-am dat ochii peste cap nerăbdătoare.

– Fata care stă în ultima bancă din clasă.

Lupe s-a mutat de pe un picior pe celălalt. Avea întipărită pe față aceeași expresie ca și Pep atunci când spărgea o farfurie.

Eu o priveam fix.

– Ce e?

– Cum adică, „ce e"? a întrebat Lupe, potrivindu-și ghiozdanul mai bine pe umăr.

– Știi ceva, am zis eu, făcând un pas în față.

– Ba nu știu, a răspuns ea, făcând un pas în spate.

Am ridicat amenințător o sprânceană, așa cum mă învățase Da.

Lupe s-a înmuiat.

– Sunt convinsă că nu e nimic. A lucrat în bucătărie vara asta, iar eu am rugat-o ieri să meargă în livadă, să aducă niște…

– În livadă! Senzația de greață mi-a revenit în stomac. Lupe, știi că nu avem voie acolo!

– Bineînțeles că știu, dar nu mai mâncasem de mult fructul-dragonului. Trebuia să îl am pentru ziua mea de naștere, nu?

Eu nu mâncasem niciodată fructul-dragonului și habar nu aveam cum arată, însă știam că era preferatul lui Lupe și că creștea în livada pe care guvernatorul o avea la marginea pădurii. Singurii autorizați să treacă pe acolo erau gărzile și câțiva servitori.

– Lupe, știi că, dacă a fost prinsă Cata, probabil că acum se află în Dédalo.

Ea a dat din mână cu indiferență.

– Iar vorbim de locul acela? Eu nu l-am văzut niciodată și doar locuiesc acolo.

Era tipic pentru Lupe să nu observe ceva ce se afla sub nasul ei. Iar Dédalo – labirintul – chiar *se afla* sub nasul ei, deoarece guvernatorul Adori își ridicase casa peste tunelurile naturale pe care le transformase în temnițe. Soțul Mashei lucrase acolo vreme de un deceniu înainte să moară.

Lupe își trecu brațul pe după umerii mei.

– Haide, morocănoaso! Cata nu va păți nimic! a spus ea și a început să mă împingă de-a lungul străzii înguste care ducea spre câmpuri. Probabil că a ajuns deja la școală și se îndoapă cu fructele mele. O să-ți dau și ție, sunt delicioase! Să nu uiți de artificiile din seara asta!

Fiica guvernatorului detesta întunericul, însă adora artificiile. *Erau* extraordinare, frumos colorate și strălucitoare ca niște stele căzătoare, însă îl speriau atât de tare pe Pep, încât nici mie nu îmi mai plăceau.

– Tata m-a lăsat să aleg culorile. Am una aurie, una albastră, una roșie…

Am lăsat vocea lui Lupe să mă împresoare în timp ce am luat-o pe scurtătură spre câmpuri. Probabil că avea dreptate. Chiar dacă

ar fi fost prinsă Cata, cu siguranță oamenii guvernatorului nu ar fi trimis o fată în Dédalo doar pentru că furase câteva fructe. Mi-am promis să mă comport foarte frumos cu ea la școală, poate chiar să o invit să privim artificiile din grădina mea.

– Oh, și n-ai văzut asta, m-a făcut atentă Lupe, oprindu-se brusc și obligându-mă și pe mine să mă opresc.

– Ce?

Lupe a scos un lanț gros de aur din rochia ei și l-a așezat pe palma întinsă. Un medalion de aur strălucea în lumina soarelui, iar pe el era gravată o formă pe care am recunoscut-o imediat.

– E Afrik, de unde se trage tata, a spus Lupe. Mi l-a făcut cadou de ziua mea. A fost al bunicii mele.

– Ce e înăuntru?

Lupe a ridicat din umeri.

– Tata spune că n-am voie să îl deschid decât atunci când voi mai crește. Cheia este la el.

– E minunat!

– E greu, a spus Lupe. Dar îmi place. E singurul cadou pe care l-am primit.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare. Eu m-am prefăcut că habar nu aveam ce aștepta, însă avea un zâmbet atât de tâmp pe buze, încât nu am mai rezistat. Am scos un sul din ghiozdan.

– La mulți ani! i-am urat eu, zâmbind.

– O hartă! Marcată cu un „X"!

Era o hartă simplă, fără stele, pe care era desenată doar o busolă, reprezentată printr-o săgeată cu un „N" la capăt. Nu avusesem timp să realizez o hartă a comorii, care să conțină multe indicii.

– Comoara, am zis eu, strângându-i degetele lui Lupe.

– Să nu mai pierdem vremea! a strigat Lupe, țâșnind din loc. Ne luăm la întrecere!

Lupe ar fi trebuit să fie favorita cursei, având în vedere că avea picioarele lungi, însă era la fel de stângace ca un iepure cu un singur picior, prin urmare fugeam paralel. Simțeam cum mi se umflă plămânii în timp ce traversam câmpurile, iar ghiozdanul mă lovea într-o parte.

„Cata va fi la școală, Lupe își va primi fructele și totul va fi bine."

Într-un final, Lupe a ajuns în locul marcat cu „X", crescătoria de iepuri părăsită, acolo unde Pablo ascunsese cadoul pentru mine. Înăuntru se afla o hârtie albastră răsucită. Ea a desfăcut-o și a râs încântată când a găsit o brățară simplă, împletită, făcută din fire de ață nefolosite, pe care i le cerusem Mashei. Strecurat printre firele de ață multicolore era un singur fir de aur pe care îl șterpelisem din biroul lui Da. Deoarece nu mai făcea hărți speciale, m-am gândit că nu va observa.

– O ador! Lupe și-a pus-o în jurul încheieturii și a legat nodul. Este cadoul meu preferat!

Numai Lupe putea prefera o brățară simplă, împletită din resturi de ață, în defavoarea unui medalion din aur pur. Acesta era un alt lucru care îmi plăcea la ea.

– Haide! i-am zis eu, luându-i palma transpirată în mâna mea și trăgând-o către școală, o clădire joasă și dreptunghiulară.

Poate că lui Lupe Adori îi era îngăduit să întârzie în prima zi de școală, însă señora Feliz nu avea să o ierte așa ușor pe Isabella Riosse, o fată obișnuită.

Am luat-o din nou la fugă, sperând să nu auzim sunetul clopoțelului, și am ajuns, gâfâind

și râzând. Simțeam împunsături în partea laterală.

– Am… câștigat! a zis Lupe, abia trăgându-și răsuflarea.

– Ba nu… eu! Te-am… întrecut.

– Fetelor!

Señora Feliz și-a făcut apariția în prag, cu o expresie acră ca lămâia întipărită pe față. Când a recunoscut-o pe Lupe, expresia ei a devenit și mai acră.

– Señorita Adori! Ar fi trebuit să fii înștiințată, am trimis pe cineva la tatăl tău…

– Poftim? a întrebat Lupe, încruntându-se. De ce?

– A avut loc… Ei bine, îți va spune tatăl tău, sunt convinsă. Școala este închisă azi.

– Închisă? am întrebat eu prostește. De ce?

– Gata cu întrebările! m-a repezit profesoara, apoi s-a schimbat la față când a observat ceva în spatele nostru.

Când ne-am întors, am zărit o trăsură trasă de doi armăsari suri, apropiindu-se pe cărarea pietruită. Venea dinspre sat. Caii păreau agitați, ieșeau de pe cărare și își scuturau coamele. Doi bărbați ședeau lângă vizitiu, iar razele soarelui se reflectau în tăișul săbiilor lor.

Draperiile albastre ale trăsurii erau trase, protejându-i pe pasagerii săi de căldură. Însă chiar și de la distanță am reușit să disting prin mătase silueta impunătoare a guvernatorului și pe cea măruntă a soției sale.

Trei

Trăsura s-a oprit în fața școlii. Vizitiul a sărit de pe capră ca să deschidă ușa tocmai când guvernatorul Adori a dat draperia la o parte și a pășit în praf. Eu m-am făcut mică și am rămas în spatele lui Lupe. De aproape, Adori era mai scund decât mă așteptam, însă avea umerii lați și pântecele rotund ca un butoi.

Nu îl mai întâlnisem până atunci, îl văzusem doar călare pe armăsarul său la parada anuală, când toți sătenii erau obligați să iasă din case și să aclame. Oamenii guvernatorului împărțeau steguleț albastre pe care aceștia să le fluture și îi amendau pe aceia care le murdăreau. M-am întrebat dacă guvernatorul știa că Lupe era prietenă cu fata cartografului.

– Haide, i-a spus el lui Lupe.

Ea m-a privit nesigură. Eu i-am dat drumul la mână.

– Tată, ce…

– Fără întrebări! Urcă!

– Poate veni și Isabella?

Mi-am ferit capul când Adori s-a uitat peste umărul ei. Apoi a pocnit din degete în direcția mea.

– Și tu!

Señora Feliz s-a apropiat imediat de noi împleticindu-se.

– Îmi cer iertare, domnule guvernator Adori. Am trimis pe cineva înaintea lor, însă fetele au luat-o pe scurtătură, peste câmpuri…

Profesoara a tăcut când guvernatorul și-a ridicat mâna, gest care arăta că își pierduse răbdarea. Ne-a făcut semn să urcăm alături de el în trăsură.

Am simțit cum îmi tremurau picioarele când am urcat în interiorul de catifea al trăsurii și m-am așezat în fața señorei Adori. Aceasta și-a tras rochia, astfel încât să nu îmi atingă sandalele prăfuite. Își ținea buzele țuguiate și era mai palidă decât de obicei. Își făcea vânt cu evantaiul de mătase albastră. Da zicea că era originară din Europa. Era îmbrăcată ca pe acolo, ce-i drept. În ciuda arșiței, purta o rochie lungă, din mătase albastră. O broboană de sudoare i

se prelinse pe obraz. Nu a făcut nicio mișcare ca să o șteargă.

Am pornit la drum. Era pentru prima oară când mă aflam într-o trăsură, însă nu eram deloc încântată. De ce se închisese școala? Și de ce venise guvernatorul să o ia pe Lupe? Nu o mai făcuse niciodată până atunci.

Am îndrăznit să îl privesc. În spațiul înghesuit din trăsură părea impunător. Pielea lui era mai tuciurie decât a lui Lupe, tuciurie ca a lui Da. Ochii îi erau înguști și negri ca de șarpe și la fel de reci. În timp ce îl cercetam, o libelulă galbenă a bătut scurt din aripi lângă tâmpla lui înainte ca el să o prindă din zbor, să o zdrobească între degetul mare și cel arătător și să o arunce pe podeaua acoperită de un covor. M-am cutremurat. Nu îmi plăcea că mă aflam atât de aproape de el.

Mi-am încleștat pumnii și, brusc, am simțit cum mă cuprinde un val de furie. De ce venise aici? De ce se comporta ca și când Joya i-ar fi aparținut lui și nu oamenilor care trăiau acolo de secole? Din cauza lui, nu apucasem să văd restul insulei, darămite lumea largă, iar Da își irosise talentul de cartograf. Din cauza lui, nu mai existau păsări cântătoare. Masha spunea că apa râului secase tot din cauza lui, însă Da o contrazisese, spunând că era doar o superstiție.

Înăuntru era întuneric și cald. Catifeaua de pe băncuțe mi se lipea de picioare și îmi venea să dau la o parte draperiile ca să văd ce se întâmpla afară. Am preferat totuși să-mi fixez privirea asupra inelului cu chei strălucitoare, care era prins la cureaua lui. Și Lupe părea stânjenită.

– Ce se întâmplă, tată?

Guvernatorul își închidea și își deschidea pumnul.

– Mama ta îți va explica atunci când vom ajunge acasă, a zis el aruncându-mi o privire.

– Este ceva grav?

Adori a lăsat să-i scape un râs cavernos, care mi-a amintit de sunetul jos și discordant al unui clopot. Am simțit cum mă cuprinde frica. De ce nu ne putea explica acum?

Nimeni nu a mai scos vreo vorbă până în clipa în care guvernatorul a strigat: „Oprește!“, iar caii au fost opriți în loc. Trăsura s-a legănat când vizitiul a sărit de pe capră ca să deschidă ușa. Eu am dat draperia la o parte și am simțit cum mă cuprind fiorii, în ciuda arșiței de afară.

Ne aflam din nou în piață, însă aceasta era pustie. Toate chioșcurile erau închise și goale, iar printre ele, o mulțime de corbi se bătea pe

resturi. Nu înțelegeam. Era o oră când ar fi trebuit să fie îmbulzeală, căci sătenii obișnuiau să își facă târguielile înainte ca arșița să pună stăpânire pe străzile din Gromera.

Guvernatorul mi-a spus cu o voce joasă și aspră.

– Du-te acasă, fetițo! Nu te putem duce mai departe.

– Ne vedem mâine, la școală? m-a întrebat Lupe când am dat să deschid ușa.

– Fără școală! s-a răstit guvernatorul Adori. Cel puțin pentru câteva zile.

Inima bătea să îmi sară din piept. Am vrut să întreb ce se întâmpla, însă mi se pusese un nod în gât. Soția guvernatorului și-a ferit din nou rochia de încălțările mele. Am avut grijă să-mi șterg sandaua de mătasea rochiei ei înainte să cobor.

Când guvernatorul s-a întins să închidă ușa, Lupe a sărit din trăsură și m-a îmbrățișat cu putere.

– Voi încerca să aflu ce se întâmplă, mi-a șoptit ea la ureche. Ne întâlnim mâine, lângă butoi? La asfințit? Să nu uiți de artificii!

Am încuviințat din cap când caii au pornit la trap, iar ea a dispărut în spatele draperiei.

Abia mai puteam respira când am ajuns acasă. Ușa era larg deschisă, ghiveciul de lângă ușă era răsturnat, iar pământul și margaretele, împrăștiate pe jos. Am încremenit. Neliniștea care mă împinsese să urc dealul mă făcea acum să ezit.

– Da?

Nimic.

Am făcut un pas în față.

– Da!

Razele soarelui desenau tot felul de forme în semiîntuneric. Am clipit des ca să le alung.

Da nu se afla în camera mare. Aceasta era la fel cum o lăsasem eu, cu bolul de terci ars neatins pe patul de hărți. Pereții au început să se legene ușor – din cauza hărților sau a amețelii care mă luase, nu știu. Doar urciorul verde fusese așezat din nou pe polița lui. Am auzit un foșnet în biroul lui Da și am răsuflat ușurată. Tipic pentru Da – era prea concentrat la ce făcea ca să mă audă. Probabil că nici nu știa ce se întâmpla afară. Am traversat încăperea până în dreptul draperiei groase și am dat-o la o parte.

Obloanele erau deschise, lăsând să pătrundă briza care ridica ușor hârtiile de pe biroul lui

Da. Asta trebuie să fi auzit eu, deoarece scaunul era gol. Pe pergamentul de pe birou se afla o pată lucioasă.

Nu m-am putut abține, am întins mâna și am atins-o.

Era proaspătă. Degetele mi se înroșiseră.

Am simțit cum camera începe să se învârtă cu mine, iar în minte mi-au venit doar gânduri negre.

„Fiecare dintre noi poartă harta vieții sale tatuată pe piele…"

Era vocea lui Da. De ce vorbea așa... distant, rar?

„Vezi că sângele care-mi curge prin vene este negru, nu albastru?"

Și de unde știam ce avea să spună în continuare?

„Mama ta zicea mereu că este cerneală. Sunt cartograf până în măduva oaselor."

Da mergea în fața mea, printr-un tunel întunecat de case care se legănau în bătaia vântului asemenea copacilor. Acum erau copaci, iar Da își întindea mâna spre mine, roșeața

răspândindu-i-se în palmă. Pieptul său era un amestec însângerat de piele și pene, pene negre precum cele ale corbilor pe care îi prindea Pep.

„Inima mea…"

Visam. Da cel din vis se apropia de mine, cu fața încremenită. M-am ridicat de pe pământul fierbinte și am început să mă retrag cu spatele, îndepărtându-mă de el, de-a lungul rândului nesfârșit de copaci, încercând să mă trezesc.

Ceva mă trăgea de păr.

Era Miss La. Când am deschis ochii, a început să cotcodăcească indignată și să alerge în cerc. Eram întinsă pe jos, în birou. Pep stătea în prag și mă privea temător. Dar Da... el unde era?

Simțeam cum îmi bubuia capul când mi-am privit degetele. Pata aceea roșie era încă acolo. M-am ridicat încet, iar camera s-a înclinat. Mă durea umărul, deoarece căzusem pe el. Am străbătut casa abia ținându-mă pe picioare, cercetând bucătăria și grădina, unde tufișul *tabaiba* al lui Pablo stătea să înmugurească. Miss La și Pep m-au urmat, însă pe Da nu l-am găsit nicăieri.

M-am uitat pe stradă, care era în continuare pustie. Mă țineam bine de clanță, deoarece pământul se unduia ca un ocean. Dacă i-aș fi dat

drumul, m-aș fi scufundat. Bubuitul din urechi mi-a revenit, acoperind zumzetul insectelor și cârâitul corbilor care le vânau.

– Aici! Vocea m-a făcut să tresar. Aici, înăuntru, Isa!

Masha privea printr-o crăpătură din oblonul casei sale. Am deschis ușa larg și am traversat strada spre ea, cu picioare tremurânde.

Masha a închis iute în urma mea.

– Ce faci acolo singură?

Am început să vorbesc repede.

– Da nu este acasă și nu reușesc să dau de el. Am găsit sânge…

Mi-am întins mâna. Încă îmi tremura, deși încercam să o opresc.

– Isa, respiră!

Masha mi-a șters lacrimile cu mânșeta ei și m-a condus la un scaun. Mi-a desfăcut degetele și a adus un vas cu apă caldă de pe sobă. A început să frece pata cu o cârpă aspră. Ușa din spate era deschisă și lăsa să pătrundă în cameră briza.

– Nu e sânge.

Pe fața ridată a Mashei se citea concentrarea.

– Poftim?

– Nu e sânge. Vezi? Nu iese, oricât aș freca.

Pata roșie era tot acolo.

– Atunci ce este?

Masha a ridicat din umeri.

– Cerneală, cred.

– Și-atunci, unde-i Da?

Din prag s-a auzit o voce. Am mijit ochii și am reușit să discern un spate lat în lumina puternică. Era Pablo.

– L-am văzut fugind înspre piață cu ceva timp în urmă, a spus el. Nu mi s-a părut a fi rănit, doar speriat.

Vocea lui nu mai era băiețească, ci groasă și gravă.

Masha a plescăit.

– De ce n-ai spus mai repede?

– Încotro se îndrepta? l-am întrebat, înghițind cu noduri.

– Bănuiesc că s-a dus să te ia de la școală după ce a auzit ce s-a întâmplat.

– *Ce* s-a întâmplat?

– Vrei să spui că nu știi? m-a întrebat Masha foarte mirată.

Am clătinat disperată din cap.

Masha și Pablo au început să vorbească deodată.

– Poate ar trebui să așteptăm până se va întoarce Da…

– Au găsit un trup…

– Pablo! a exclamat Masha pe un ton aspru.

– Ce e? Vrea să știe. Oricum va afla.

– Nu vrei decât să o sperii.

– Nu o să mă sperii! Mi-am ridicat bărbia, doar ca să le arăt că nu mai plângeam. Îmi puteți spune.

Masha a aruncat cât colo cârpa cu care îmi șterse degetele.

Pablo a ezitat.

– A fost găsită o fată în livadă în dimineața asta, a zis el într-un final.

Crezând că tăceam pentru că nu înțelegeam, Masha mi-a luat mâna cu blândețe.

– Ce vrea să spună este că a fost găsită o fată moartă. A fost omorâtă.

Mi-am găsit cu greu cuvintele.

– Cine?

Masha a tăcut și s-a uitat la Pablo. Era atât de înalt! În doi ani ajunsese de statura unui

bărbat. Mă întrebam dacă Gabo ar fi crescut în același ritm cu mine sau mai repede.

– Este o fată pe care o cheamă Cata. Cata Rodriguez.

L-am privit îndelung, fără să simt nimic, auzindu-i cuvintele dincolo de vâjâitul din urechi. Mi-am lipit palma de frunte ca să opresc valul de întrebări. Masha mi-a luat mâna și a ținut-o într-ale ei.

– Trebuie să te odihnești, Isabella!

Am deschis gura să vorbesc, însă Masha și-a ridicat un deget în semn de avertisment.

– Niciun cuvânt. Știu că îți faci griji în legătură cu tatăl tău, însă el este un bărbat inteligent și nu va păți nimic.

Am dat din cap prostește.

– Guvernatorul a decretat stare de alertă până când vor descoperi… până când vor rezolva situația.

– Stare de alertă?

– Nu avem voie să ieșim din casă. Probabil că Da a rămas blocat pe undeva și așteaptă ca starea de alertă să fie ridicată. Nu mă va ierta niciodată dacă nu voi avea grijă de tine. Mai ales că a fost comisă o crimă.

Un fior ne-a străbătut pe toți trei.

– Mă duc acasă să-l aștept.

M-am ridicat în picioare, însă Masha m-a obligat să mă așez din nou.

– Te vei *odihni*.

Bătrâna s-a sculat de unde ședea și, trecând pe lângă fiul ei, a ieșit în grădină. Am văzut-o cum culegea ceva dintr-o tufă joasă de lângă ușă.

Pablo s-a întors către mine. Fața lui nu mai era rotundă, ci lată. Avea pomeții proeminenți și maxilarul pătrat. Ochii îi erau aceiași, însă erau căprui-închis. Mi-am coborât privirea, simțindu-mă brusc rușinată.

Masha a revenit și a umplut o cană cu apă pe care a turnat-o dintr-o găleată.

– Bea asta și mănâncă! Mi-a întins două fructe de pădure mici și negre. Te vor ajuta să dormi.

– Nu vreau să…

– Ai tras o spaimă zdravănă. Mănâncă ceva, apoi te poți întinde în camera lui Pablo până se va întoarce tatăl tău.

– Nu va ști unde sunt!

– Mă voi uita pe fereastră după el. Nu îmi voi lua privirea de la stradă.

Masha a așezat fructele de pădure pe masă și m-a privit cum le iau și le mestec. Aveau un gust amărui.

După ce am înghițit cu greu pâinea, am urmat-o pe Masha până în camera lui Pablo și m-am întins pe pat. Perna era moale, iar așternuturile miroseau a lavandă. În timp ce trupul meu parcă se îngreuna sub efectul fructelor de pădure, gândurile au început să mi se învârtă în cap așa cum un câine se învârte în jurul cozii.

„Cata, moartă."

„Livada. Fructul-dragonului. Lupe."

„Cata, moartă."

Patru

Bum!

M-am ridicat în șezut. Inima bătea să-mi sară în piept. Camera lui Pablo se umpluse de flăcări, însă eu nu simțeam căldura.

Bum!

M-am uitat pe fereastra joasă. Văzduhul era plin de scântei, ca și când cineva ar fi aruncat o mână de rubine pe cerul nopții.

Bum!

Erau focurile de artificii lansate în onoarea zilei de naștere a lui Lupe! Simțeam mirosul de fum adus de briză.

„Sulful le face să explodeze", îmi spusese Lupe.

M-am întins din nou pe pat. După alte cinci bubuituri, artificiile au încetat, zugrăvind încăperea în verde și auriu. De îndată ce s-a stins cu un sfârâit și ultimul dintre jocurile de

lumini, am auzit șușoteli agitate dincolo de ușa închisă.

Inima mi-a tresăltat când am perceput bocănitul toiagului lui Da, apoi vocea lui.

– Doarme? Cu tot vacarmul ăsta?

Eu am închis ochii, strângându-i tare. Nu voia să aud ceea ce urma să îi spună Mashei. Probabil era ceva ce eu îmi doream cu disperare să aflu. Am auzit ușa deschizându-se puțin cu un scârțâit, apoi închizându-se la loc.

– Stai liniștit, doarme bușteau. I-am dat ceva care să o ajute să doarmă.

– Mulțumesc, Masha. A aflat despre Cata? a întrebat apoi Da.

Am strâns așternutul în pumn când i-am auzit numele.

– Da… Am vrut să aștept până la întoarcerea ta, însă i-a spus Pablo.

Da a scos un oftat lung, apoi am auzit un bombănit. Trebuie să fi fost Pablo, care se scuza.

– Măcar doarme, a spus Masha cu blândețe. Unde ai fost?

– Am încercat să trimit vorbă, dar…

Masha aștepta. La fel și eu.

Da și-a dres glasul.

– După ce señora Feliz mi-a spus că a fost dusă în siguranță acasă, m-am alăturat unei echipe de căutare.

– Și starea de alertă?

– Pe guvernator nu îl interesează... a trebuit să facem ceva.

– Nici măcar nu a anulat focul de artificii pentru ziua de naștere a fiicei sale! a exclamat Pablo. Ce fel de om face asta?

Masha l-a îndemnat să vorbească în șoaptă.

– Unde ai fost? l-a întrebat ea pe Da.

– În livadă. Nu am avut voie în pădure…

– De ce? l-a întrerupt Pablo. Dacă aș fi omorât un om, m-aș fi dus…

– Taci! l-a dojenit Masha, însă Pablo a continuat pe un ton tăios.

– Lui Adori nu îi pasă de Cata, nu-i așa?

– Pablo!

Vocea Mashei era amenințătoare. Era periculos să îl acuzi pe guvernator că greșește cu ceva. Cei care făceau asta se trezeau fără animale, care reapăreau pe câmpurile guvernatorului, sau își găseau fântânile pline de noroi.

– Băiatul are dreptate, a spus Da. Adori nu face nimic. Cred și eu că este foarte posibil ca făptașul să fi traversat Tărâmurile Uitate.

– Există vreun indiciu? a întrebat Masha.

M-am dat jos din pat și m-am apropiat tiptil de ușă, așa că am auzit când Da a spus în șoaptă:

– S-au găsit urme pe trup. Mie mi se pare că sunt urme de gheare, însă câinii nu sunt suficient de mari. Erau tăieturi adânci, groase cât degetul meu mare. Probabil criminalul a râcâit pământul ca să își acopere urmele.

Nu mai puteam asculta, așa că am deschis ușa larg.

Da și Masha ședeau la masa din bucătărie, iar Pablo era lângă fereastră. Da s-a ridicat clătinându-se, căci piciorul bolnav îi cedase ușor. Era plin de praf, avea cearcăne sub ochii injectați și pete de cerneală roșie pe cămașă. Însă era acolo. Era în siguranță.

Am fugit la el.

– Cine a făcut asta, Da? De ce guvernatorul nu îl caută pe cel… pe cel care a omorât-o pe Cata? am reușit eu cu chiu, cu vai să rostesc.

Cei trei mă priveau cu aceeași expresie, ca și când ar fi înțeles ceva ce eu nu înțelegeam.

Simțeam cum îmi ardeau obrajii.

– Cineva trebuie să facă ceva!

– Ajunge, copilă!

Am tresărit și mi-am înghițit întrebările. Da nu striga niciodată.

– Să mergem! a spus el pe un ton tăios.

Ne-am furișat cei câțiva metri până acasă, într-o tăcere copleșitoare care nu avea nimic de-a face cu starea de alertă.

M-am dus în camera mea, cărându-l pe Pep în brațe, și am ascultat cum Da făcea curățenie. Când a venit și el, m-am prefăcut că dorm, însă nu se lăsa niciodată păcălit.

– Îmi pare rău că am strigat la tine, Isa. Nu trebuia s-o fac. Doar că eu… A oftat adânc. Sunt obosit. Și trist, din cauza Catei. Are vreo logică?

Am scos un sunet gutural.

– M-am gândit să îmi cer iertare spunându-ți o poveste, a zis el.

Pep a miorlăit morocănos când m-am întors pe o parte, cu fața la Da.

– De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ce zici de Arinta?

Era povestea mea preferată – povestea salvatoarei insulei Joya – și chiar dacă Lupe mă

tachina că eram prea mare ca să mi se mai spună povești înainte de culcare, îmi plăcea să o ascult. Însă eram în continuare supărată. M-am întors în poziția inițială, iar Pep a scos un șuierat.

– Bine, a zis Da, oftând. Te las să dormi.

Înainte să apuce să se ridice, mi-am întins mâna și i-am atins spatele.

– Cred că o poveste nu poate face rău nimănui.

Da s-a așezat din nou pe pat, iar când a început să vorbească, am simțit zâmbetul din vocea lui.

– Arinta a fost o fată foarte curajoasă. A trăit în inima insulei acum o mie de ani, pe vremea când Joya era desprinsă de uscat și plutea pe ocean ca o corabie împădurită. Nu existau nici graniță împădurită și nici Tărâmuri Uitate, iar în fiecare copac ciripeau păsări cântătoare.

Însă într-o bună zi, un demon de foc care dormita pe fundul mării a observat frumoasa insulă plutitoare și și-a dorit-o doar pentru el. Îl chema Yote. Era lung cât un râu și fierbinte ca soarele. Acesta a clădit o coloană de piatră pe care să se cațăre și a înhățat insula, legând-o de fundul mării. Locuitorilor insulei le era teamă. Știau că demonul va revendica insula pentru

Tărâmul de Foc și că vor fi nevoiți să își lase casele.

Arinta era tristă. Iubea insula, cu pădurile, marea și păsările sale cântătoare. Prin urmare, în noaptea aceea, ea a furat sabia tatălui său și s-a furișat afară din casă, luând-o înspre locul unde Yote făcea pământul să bubuie în timp ce el se pregătea să înghită insula. Arinta a călătorit pe sub pământ printr-o cascadă, udându-și hainele, pentru ca apa să o protejeze de flăcări, și a mers pe jos până când a ajuns la bârlogul lui Yote. Ea l-a strigat. Yote a auzit-o, însă nu s-a clintit.

Arinta nu a renunțat. A început să lovească stânca aceea cu sabia ca să îl inunde apele mării. Yote s-a speriat. Putea birui râurile, însă știa că apele mării îl vor înghiți. El a fost de acord să nu ia insula dacă ea se oprea. Au jurat să-și țină fiecare promisiunea, iar fata a lăsat sabia înfiptă în piatră, ca el să știe că ea își va respecta cuvântul dat.

Da a ezitat.

– Cred că ar trebui să ne oprim aici.

– Mereu spui că trebuie să termini poveștile, chiar dacă nu au un final fericit, am replicat eu.

O auzisem de atâtea ori, încât o puteam povesti odată cu el.

A început să o depene atât de repede, încât cuvintele se amestecau unele cu celelalte.

– Deși leneș, Yote era un demon mândru. Nu voia ca locuitorii insulei să afle că fusese păcălit de o fată, însă nu putea distruge Joya, deoarece jurămintele îi legau pe demoni pentru o mie de ani. Atunci și-a trimis câinii de foc după Arinta, iar aceștia au fugărit-o prin tuneluri până când ea s-a rătăcit.

Tatăl Arintei a căutat-o prin toate tunelurile, însă ea nu a mai fost găsită niciodată. Unii spun că fata s-a transformat în râu, alții, că este tot acolo și că sufletul ei are grijă ca Yote să își țină promisiunea. Oricare ar fi adevărul, Arinta are grijă de Joya, sacrificiul ei fiind mai puternic decât demonul de foc.

Cinci

– Bună dimineața, micuțo! Vocea lui Da era cea de odinioară, blândă și plăcută. Îmi pare rău că trebuie să te trezesc. Cum te simți?

Nu puteam să dau glas îngrijorării care pusese stăpânire pe mine.

– Bine.

M-am ridicat în șezut, iar Pep a sărit din pat.

Da m-a îmbrățișat și a vorbit în părul meu.

– Azi voi merge din ușă în ușă împreună cu alți oameni și vom întreba dacă a văzut cineva ceva.

– Și starea de alertă?

– Trebuie să facem ceva. Nu te îngrijora! s-a grăbit el să mă liniștească, netezindu-mi sprâncenele încruntate. Nu am fost prinși ieri, nu? Dacă ai nevoie de ceva, strig-o pe Masha de la fereastră. Ține ușa ferecată!

M-a străbătut un fior de teamă la gândul că voi rămâne singură, însă Da avea dreptate. Trebuia să i se facă dreptate Catei și, atâta timp cât îi aveam pe Pep și pe Miss La, nu eram singură.

Înainte să plece, i-am spălat piciorul și i l-am bandajat strâns. Cicatricea veche îi cobora în zigzag de la genunchi până la gleznă, ca o venă roșie. Când sărise pe puntea vasului în Ægypt, nici măcar nu știuse încotro se îndrepta acesta. Ar fi putut la fel de bine să navigheze dincolo de marginea orizontului și să nu mai fie găsit niciodată, îmi spunea el, arătând către hărțile vechi. Creaturi oribile populau coasta de est: pești uriași cu gheare și solzi în formă de dungi cum au tigrii, elefanți cu un singur ochi, cu colți și fildeși ascuțiți ca sticla, creaturi care pentru cartografii de altădată erau mai puțin înspăimântătoare decât necunoscutul.

Mi s-a părut întotdeauna ciudat – să preferi monștrii în defavoarea cunoașterii –, însă acum înțelegeam. Criminalul era în libertate, fără chip și fără nume. Acest lucru era mai neliniștitor decât dacă s-ar fi aflat că ucigașul avea patru capete și dinți lungi ca niște cuțite. La plecare, l-am îmbrățișat pe Da puțin mai tare decât de obicei.

– Vei fi în siguranță, Isa, mi-a spus el. Zăvorăște ușa!

Biroul lui Da era plin de comori aduse din călătoriile lui, însă nu eram fascinată nici de telescopul din Europa, nici de hărțile astronomice din China, ci de obiectul care stătea atârnat deasupra mesei de scris.

Era harta lui Ma care înfățișa insula Joya. Fusese desenată înainte de exilare, înainte de sosirea guvernatorului, înainte chiar ca familia lui Da să vină din Afrik și să se stabilească aici. Fusese desenată pe vremea când insula mai plutea încă. Da spunea că, dacă Arinta ar fi fost adevărată – firește că știam că *existase* cândva –, ar fi trăit pe o Joya care ar fi arătat precum cea de pe harta lui Ma. Pep mi-a sărit în brațe când m-am așezat la birou, fără să-mi iau ochii de la ea.

Materialul, de un cafeniu șters, subțiat de trecerea anilor și de atâta folosire, era ros pe margini. Harta era una simplă, în cel mai bun caz, și prezenta detalii ciudate. Satul Gromera era înfățișat ca o așezare mică, așa cum cred că și fusese. Mlaștina Marisma era cusută cu

fir albastru, iar pădurea o încercuia. Arintan, cascada despre care se spunea că ar fi străbătut-o Arinta când coborâse ca să se întâlnească cu Yote, era marcată printr-o stea albastră.

Existau șase sate, marcate neregulat în jurul coastei; Carment era cel mai nordic. Centrul hărții era gol, însă când aceasta era ridicată în lumină, se puteau zări niște linii estompate, asemenea nervurilor unei frunze.

Mă întrebam cum arăta acum restul insulei Joya. Năpădită de buruieni, poate? Ce se întâmplase cu oamenii pe care guvernatorul îi alungase când sosise el, dar cu cei din celelalte sate? Restul insulei Joya putea fi pustiu, din câte știam noi.

L-am scărpinat pe Pep după urechi, apoi am scos o coală din vraful de hârtii folosite pe care Da le păstra pentru mine. Începuse să mă învețe cartografia după ce murise Gabo. Era o încercare evidentă de a-mi distrage atenția, însă mie chiar îmi plăcea. Am înmuiat penița în cerneala albastră – nici măcar nu m-am uitat la cea roșie – și am început să desenez cum îmi imaginam că ar arăta Tărâmurile Uitate.

Picioarele îmi erau amorțite când Pep s-a mișcat într-un final. Mi-a sărit din poală și s-a întins. Eu mi-am flexat picioarele, uitându-mă la harta

pe jumătate terminată. Scalarea pădurii era greșită, însă eram mulțumită de scara folosită pentru albiile râurilor.

Pep a început să miaune. Trecuse de mult ora lui de masă. Afară se lăsa întunericul. M-am încruntat. Asfințitul trebuia să îmi amintească de ceva…

Am simțit un gol în stomac. *Lupe!*

Nu m-am gândit nici măcar o dată că urma să încalc promisiunea pe care i-o făcusem lui Da.

Piața părea la fel de stranie ca în ziua precedentă, ca și când duhurile ar fi pus stăpânire peste sat. Corbii croncăneau și se încăierau pe acoperișuri.

Am zărit-o pe Lupe dincolo de tarabe. Ședea cocoțată pe butoi, iar picioarele lungi îi ieșeau de sub rochia roz de tafta. Arăta de parcă s-ar fi dus la bal.

Lupe mi-a făcut cu mâna. Nu părea speriată.

Am luat-o încet spre butoi, târșâindu-mi picioarele.

– Îmi făceam griji că ai uitat! a spus Lupe. A fost o idee bună că am stabilit întâlnirea asta, nu? Ai văzut artificiile?

Am dat afirmativ din cap. Ea a sărit de pe butoi și s-a învârtit.

– E atâta liniște! Nu-i așa că e ciudat?

– Totul este ciudat.

– Va fi și mai ciudat, a spus Lupe, oprindu-se brusc din învârtit. Ghici ce?

– Ce?

– Mergem într-o călătorie! mi-a dezvăluit prietena mea, aruncându-și brațele în aer.

– Cum adică?

– Adică tata, mama și cu mine vom merge într-o călătorie, a răspuns Lupe, vădit ofensată de tonul meu. În Afrik.

În Afrik? Am încercat să înțeleg sensul acestor cuvinte. Guvernatorul va pleca?

– Când?

– În curând! a răspuns Lupe veselă. Dar să nu spui nimănui! Tata a zis că este secret.

– Va fi doar o simplă călătorie? Vă veți întoarce?

Când a încuviințat din cap, i s-au desprins câțiva cârlionți din coc.

– Tata mi-ar fi spus dacă nu ne-am fi întors, nu-i așa?

Nu-i așa?

– Cum veți pleca?

Lupe a zâmbit, mulțumită că reușise să mă șocheze.

– Cu ăla.

A arătat spre vasul guvernatorului, care era ancorat în port, însă eu nu reușeam să îmi dezlipesc privirea de la prietena mea. Mi se părea o străină.

Știam că Lupe avea un trai diferit de al nostru, știam că acest lucru o făcea să fie egoistă uneori. Putea fi și amabilă, însă prostiile pe care le spunea mă făceau să îmi doresc să plec și să n-o fi cunoscut niciodată.

– Ce-i cu tine? m-a întrebat Lupe. Am crezut că te vei bucura pentru mine…

– Ce-i cu *tine*? am întrebat-o eu printre dinți. Cum te poți comporta așa, știind că a plecat Cata?

– Unde-a plecat?

– Nu știi? am zis eu, simțind cum mă înfierbânt. De ce străzile sunt pustii, de ce s-a instalat starea de alertă?

– Știi că tata nu vorbește cu mine despre astfel de lucruri…

– A uitat *tatăl tău* să îți pomenească despre acest lucru? Este prea oribil pentru urechile prețioasei lui fiice?

– De ce ești atât de rea? m-a întrebat Lupe, cu buze tremurânde.

– Cata e moartă! am strigat eu, iar strigătul meu i-a făcut pe corbi să-și ia zborul. Pentru că ai trimis-o tu în livadă, iar cineva a omorât-o!

Aceste cuvinte, rostite cu voce tare, m-au șocat la fel de mult cum au șocat-o și pe Lupe. Fața ei a devenit tot atât de palidă precum cea a mamei ei.

– Nu am știut…

– Nu, Lupe, ai ales să nu știi! Nu îți pasă de nimic și de nimeni, în afară de tine. Nu înțelegi ce face tatăl tău, nu înțelegi ce s-a întâmplat cu Cata, nu înțelegi *nimic*…

– Ba da, îmi pasă! Vreau să știu! Povestește-mi... nimeni nu îmi spune nimic!

Nu ne mai certaserăm niciodată până atunci, iar ochii lui Lupe erau scăpărători, însă nu îmi păsa. Eram atât de furioasă, încât aveam impresia că, dacă voi continua să vorbesc și să o rănesc pe Lupe, durerea mea se va estompa.

– Pentru că ai trimis-o să-ți culeagă fructul-dragonului, Cata s-a aflat în livadă în aceeași noapte cu o persoană rea. Din cauza ta a murit și nu se va mai întoarce. Și din cauza tatălui tău nu vom afla cine este făptașul. Este prea ocupat cu artificiile tale ca să mai aibă timp și de altceva. Nu vrea să trimită o echipă de căutare în pădure, unde spune toată lumea că s-ar fi dus ucigașul…

– În pă-pădure? a întrebat Lupe, bâlbâindu-se. De ce nu vrea? De ce nu vrea să meargă?

– Pentru că este un laș fără suflet. Pentru că toți cei din familia ta sunt fără suflet. De când a venit el aici, totul a început să putrezească.

Lupe plângea și se ținea de burtă, ca și când aș fi lovit-o. Strângeam pumnii atât de tare, încât unghiile îmi erau înfipte adânc în palme. Mă simțeam puternică. Furia îmi alunga teama.

– Ma a mea a murit din cauza venirii voastre aici, la fel și Gabo. *Tatăl tău* ne-a interzis să traversăm pădurea ca să aducem medicamente. Acum a murit și Cata, iar voi fugiți, pur și simplu. Fugiți cu toții în Afrik și ne lăsați pe noi cu mizeria pe care ați făcut-o. Atunci, așa să fie...

– Isa, eu…

Lupe și-a întins brațele către mine, însă eu am lovit pământul cu piciorul, prăfuindu-i rochia.

– Plecați! Nimeni nu vă vrea aici!

Lupe mă privea cu fața schimonosită, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Apoi s-a întors pe picioroangele ei și a luat-o la fugă înspre casă.

Eu i-am tras un șut butoiului. Degetul mare de la picior mi s-a dat peste cap, iar eu m-am prăbușit în praf, gâfâind. Ce făcusem? Mi-am îmbrățișat genunchii, simțind cum furia lăsase loc unui gol, dorindu-mi să pot retracta tot ce spusesem. Lupe nu știuse, nu realizase…

– Isabella? Era Pablo, care își ținea mâna întinsă. Ești bine?

Am strâns din ochi până când am fost convinsă că nu voi plânge, apoi l-am luat de mână. M-a tras în sus cu atâta forță, încât m-am desprins de pământ.

– Scuze, a spus el, apoi a privit spre aleea pe care o luase la fugă Lupe. Aceea nu era fiica guvernatorului?

– Lupe. Am inspirat pe nas. Suntem prietene de la școală.

– Prietene? Pablo și-a ridicat sprâncenele. Mie nu așa mi s-a părut.

Mi-am frecat degetul de la picior. Mă durea.

– I-am spus niște lucruri…

– Am auzit. A spus că vor pleca undeva?

– În Afrik, cu vasul guvernatorului. Eu… am tăcut brusc, amintindu-mi că Lupe mă rugase să nu spun nimănui. Dar spusesem lucruri și mai grave. Ar trebui să-mi cer iertare.

– N-o face, a spus Pablo. Las-o să se liniștească! Ar trebui să mergi acasă.

L-am lăsat să mă conducă prin piață, iar când am intrat pe strada noastră, am observat o vânătaie îngălbenită pe antebrațul lui.

– Ce-ai pățit?

El a privit în jos și a ridicat din umeri.

– M-a lovit unul dintre cai. Au o dispoziție ciudată în ultimele zile. Și caprele... când am plecat eu, erau toate îngrămădite lângă poartă.

– De ce?

El a ridicat din nou din umeri.

– Să nu-i spui mamei, că iar o să înceapă cu prevestirile și cu toate alea.

A fost cea mai lungă conversație pe care o avuseserăm de ani buni, însă, în timp ce urcam

panta, am realizat cât de ușor ne era să păstrăm și tăcerea, ca și când anii și moartea lui Gabo ar fi dispărut pentru o clipă, iar noi ne întorceam acasă, toți trei, după o zi petrecută la malul mării. Am vrut să îi spun asta, însă pe chipul lui Pablo se citea hotărârea.

Pe la mijlocul pantei, el a zis:

– Ar trebui să grăbim pasul, se înnoptează.

Soarele era la asfințit. Corbii stăteau ciorchine pe toate acoperișurile. Parcă numărul lor crescuse de când fusese comisă crima, ca și când s-ar fi înmulțit, luând locul oamenilor pe străzile din Gromera. Eu îmi țineam capul plecat. Praful avea o strălucire portocalie, care s-a transformat într-un bleumarin-închis până când am ajuns noi în dreptul casei mele.

Pablo a bătut, iar ușa s-a căscat. Da s-a uitat prin crăpătură cu o față îngrijorată, apoi a deschis larg.

– Unde-ai fost?

– Îmi pare rău, Da. Eu…

– Chiar niciun bilețel? Îți dai seama cât am fost de îngrijorat?

– Guvernatorul pleacă, a intervenit Pablo. Se va urca pe vas și ne va lăsa în mizeria asta.

– Ar fi mai bine dacă ar pleca, a spus Da.

Pablo a clătinat din cap.

– Nu poate scăpa atât de ieftin. Trebuie să-i dăm o lecție…

Da s-a uitat cu subînțeles la mine.

– Nu e momentul acum, Pablo.

– Vii cu mine? a insistat băiatul.

– Nu.

– Mă descurc singură, am început eu.

– Ajunge, Isabella!

Am aruncat o privire în spate, iar Pablo a dispărut fără să mai rostească un cuvânt, lăsând în urmă o tăcere apăsătoare.

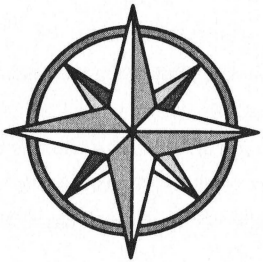

Șase

Mi-am ridicat privirea spre tavan. Ceva era diferit, însă nu îmi dădeam seama dacă era diferit în sensul bun sau în cel rău. Razele soarelui care răsărea inundau camera, zugrăvind în galben pereții de chirpici. Aerul închis îmi acoperea trupul ca un cearșaf fierbinte și lipicios. Domnea o tăcere prea adâncă și se simțea un miros ciudat, asemenea celui al fierturii arse a lui Da, doar că mai amar.

Pep ședea în colțul îndepărtat al camerei mele. A tresărit când m-am ridicat ca să îl mângâi. Blana îi era zburlită, iar coada stufoasă, ca și când s-ar fi încăierat.

– Pep? am murmurat eu cu blândețe, însă el a început să șuiere și s-a furișat sub patul lui Gabo.

Am ieșit din cameră în cămașa de noapte. Da ședea la masă și se freca la ochi. Părea epuizat.

– Da? Vocea îmi era răgușită de la somn. E ceva în neregulă cu Pep. Pare speriat. Sau supărat pe mine.

– Miss La se comportă la fel, a zis Da, făcând un semn din cap spre bucătărie.

O auzeam dând din aripi și lovind cu ele pereții cotețului.

– Ea e tot timpul morocănoasă.

– Nu. Da părea bântuit. Ceva îi sperie.

M-am uitat în bucătărie. Lângă ușa din spate era o grămăjoară de pene, iar partea de jos era zgâriată, ca și când Pep sau Miss La sau amândoi ar fi încercat să evadeze din casă. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

– Ce s-a întâmplat, Da?

Am tresărit când am auzit pe cineva tușind în grădină.

– E Masha, a zis Da cu blândețe. A venit să-mi spună.

– Ce să-ți spună?

El a clătinat ușor din cap.

– Ceva grav s-a întâmplat azi-noapte, Isa.

Inima a început să îmi bată cu putere când ușa din spate s-a deschis și a intrat Masha, care s-a așezat greoi pe scaun. Nu s-a uitat la mine.

– Nu înțeleg, a continuat Da. Însă cred că este posibil ca Pablo să se fi vârât… N-a pățit nimic, a adăugat el grăbit. Însă el, cu Goraz și cu alți câțiva băieți au…

– Au făcut o prostie, a terminat Masha fraza în locul lui.

M-am lăsat pe băncuța din fața lor.

– Poftim?

– Ar fi trebuit să-l lase pe guvernator să plece, a spus Masha. De ce răzbunarea câștigă întotdeauna în fața bunului simț?

– Taci, Masha, i-a zis Da.

Am simțit un gol în stomac. Era vina mea. Eu îi povestisem lui Pablo despre plecarea lui Lupe și a familiei ei.

– Ce-au făcut?

– M-am dus să văd cu ochii mei, a spus Masha, cu o voce monotonă. E semn rău, ascultați-mă pe mine! Va mai urma ceva. Ultima oară când avut presentimentul ăsta a fost atunci când păsările cântătoare…

– Te rog, Masha, a spus Da. Ajunge!

– Ăsta-i adevărul. E un semn prevestitor. Pablo a spus că nu au avut treabă cu animalele, doar cu vasul.

– Animalele? Vasul? Înainte să apuc să mă dezmeticesc, m-am încălțat cu sandalele și am descuiat ușa cu degete tremurânde.

– Isabella, nu!

Da se chinuia să se ridice, piciorul bolnav cedându-i sub greutatea corpului în timp ce bâjbâia după baston.

Nu l-am mai așteptat.

În fața mea, fumul se ridica din port. Am luat-o la fugă.

Mulțimea era adunată pe marginea apei și același miros înțepător umplea văzduhul, amestecându-se cu fumul și făcându-mă să mă înec.

Treptat, apa care fumega a prins un alt contur. Rămășițele arse ale vasului guvernatorului, carena înnegrită, pânzele făcute scrum.

Mi-am reamintit cuvintele lui Pablo de îndată ce am simțit fumul acru. „Guvernatorul se va urca pe vas și ne va lăsa în mizeria asta… Trebuie să îl învățăm minte…"

Corbii dădeau târcoale ca un roi de muște. Am ajuns cu sufletul la gură lângă primii săteni

și am încercat să îmi croiesc drum în față, aplecându-mă pe sub brațe și ocolind picioare, până pe malul mării. Deși visasem ani la rând că într-o bună zi voi sta pe malul mării, nu m-am oprit ca să o admir. Când cele dintâi valuri mi-au udat cămașa de noapte, am coborât privirea.

Un val de animale moarte se întindea dinaintea ochilor mei, umplând portul: vite, cai, găini și capre… toate marcate cu emblema guvernatorului. Animalele lui se înecaseră în mare. Corbii deja se înfruptau din stârvurile de pe plajă.

Oare Pablo și prietenii săi se făceau vinovați de asta? Nu puteam crede că ei erau făptașii. Când genunchii mi-au cedat, niște mâini puternice și aspre m-au prins de subsuori și m-au tras înapoi prin mulțime.

Apoi s-au auzit alte sunete: voci zgomotoase, strigăte, țipete. Sătenii se îmbrânceau cu oamenii guvernatorului, ale căror uniforme semănau cu niște pete albastre pe fundalul cenușiu și maro al veșmintelor sătenilor. Am încercat să mă smucesc din acele mâini care mă trăgeau departe de mare, însă acestea mă țineau strâns.

Era Pablo, din nou. Fața lui părea oarecum îmbătrânită. M-a aruncat pe umărul lui și a luat-o fugă. Și alți oameni fugeau.

Mi-am întins gâtul, proptindu-mi stomacul de umărul lui Pablo, și am văzut întreaga scenă de groază care se desfășura dinaintea ochilor mei, ca și când timpul s-ar fi oprit în loc: golful, plin cu animale moarte, sânge pe nisip atunci când oamenii guvernatorului și-au scos bicele și au început să îi vâre pe săteni în căruțele care semănau cu niște cuști.

Am închis ochii, dorindu-mi să nu fi văzut nimic, însă unduirea roșie și neagră a valurilor îmi ardea pleoapele.

Apoi Da mi-a șoptit ceva la ureche. Am auzit o ușă închizându-se și i-am simțit mâna mângâindu-mi fruntea în timp ce eram cărată în brațe, pe lângă hărțile care parcă șușoteau, și apoi așezată în patul meu nefăcut.

– Fir-ar să fie de picior, nu m-am putut ține după ea!

– Ar trebui să plec. Vor veni după mine.

– Voi ați fost? Vasul, ani…

– Vasul, da. Însă animalele… n-am făcut decât să le eliberăm. Nu noi le-am mânat spre golf.

– Te cred. A trebuit să o închid în coteț pe Miss La, iar pe Pep, în birou. Au încercat să fugă.

– Trebuie să plec.

L-am auzit pe Pablo apropiindu-se cu pași grei de ușă, dar, înainte de-a apuca să o deschidă, în casă a răsunat o bătaie puternică. M-am ridicat rapid în capul oaselor.

– Cine-i acolo?

Simțeam încordarea din vocea lui Da.

Niciun răspuns, doar o altă bătaie puternică în ușă.

– Fugi! a zis printre dinți Da.

Mi-am dat seama că Pablo s-a împiedicat de băncuță când a țâșnit spre ușa din spate tocmai în momentul în care cea de la intrare era lovită cu piciorul și dată de perete.

Un soldat în uniformă albastră s-a năpustit în casă cu pași grei. Era înalt, fața îi era brăzdată de cicatrice, iar sprâncenele groase se împreunau deasupra ochilor albaștri și reci. Și-a dus brațul pe spate și s-a pregătit să lovească la întâmplare cu bicele, însă eu a strigat, iar Pablo s-a întors, reușind să se ferească tocmai în momentul în care bărbatul a plesnit cu putere masa.

Pablo s-a năpustit asupra soldatului, trântindu-l la podea, i-a smuls bicele din mână și le-a aruncat în partea cealaltă a încăperii. Vecinul meu tocmai își ridicase pumnul, când Da l-a oprit.

– Pleacă!

Băiatul a ezitat o clipă, apoi a fugit spre ușa de la intrare, care atârna în balamale, pe urmă s-a oprit brusc și făcut câțiva pași în spate. Masha și-a făcut apariția, cu o umflătură pe fruntea-i ridată. Un alt bărbat în albastru îi ținea mâinile imobilizate la spate.

Pablo se făcuse mic. Primul soldat s-a ridicat în picioare și a scuipat sânge pe jos. Pablo și-a întins încheieturile mâinilor înspre cătușele pe care soldatul și le desprinsese de la curea și a încasat palma, făcând doar o grimasă.

Masha a fost eliberată și imediat a început să implore.

– Vă rog, nu-i decât un copil!

– Tăcere!

Masha și-a mușcat mâna, clătinând din cap. Soldatul a scos o altă pereche de cătușe.

– Ea n-a făcut nimic… a început Pablo.

– Am primit ordine.

Un al treilea soldat i-a smucit brațul la spate lui Da.

– Nici el nu a fost acolo. Am făcut câțiva pași în față. A fost acasă, cu mine…

– Nu o pot lăsa singură pe fiica mea, a spus Da, zbătându-se, însă nimeni nu îl asculta.

– Vă rog, am spus eu printre sughițuri. Nu-l luați, n-a făcut nimic! Vă rog nu…

Bărbatul și-a ridicat mâna deasupra mea, iar Da a exclamat:

– Isabella, nu!

M-am dat atunci la o parte, în timp ce ei erau împinși cu brutalitate pe ușă afară. Cei doi soldați care îl țineau pe Pablo nu-l lăsau din ochi, însă eram convinsă că nu va încerca să scape. Nu atât timp cât mama lui era în pericol.

Îmi simțeam trupul amorțit și gura încleștată. Nu îi puteam lăsa să îl ia pe Da, dar nu vedeam cum i-aș fi putut opri. Când cei trei au fost îngrămădiți în căruța închisorii, Da a făcut o grimasă pe trepte. Am fugit în casă, căutându-i din priviri bastonul. Acesta era proptit de perete. Eu l-am luat și i l-am dat lui Da printre zăbrele. Însă primul soldat, cel cu ochi glaciali și bici, ne-a văzut. L-a smuls din mâinile lui Da și l-a rupt pe genunchi. Bățul rupt în două a ajuns pe jos. Căruța a luat-o la vale, iar eu m-am lăsat în genunchi în praf și am adunat bucățile de lemn.

Nu știam ce să fac. Casa noastră se umplu de mirosul vasului care ardea, în timp ce eu ședeam pe pat cu bastonul rupt în mâini și plângeam. Am plâns atât de amarnic, încât mă durea tot trupul, iar ochii îmi erau umflați. Mă simțeam goală pe dinăuntru. Am stat așa până când l-am auzit pe Pep mieunând a jale în biroul lui Da.

Pisoiul părea să își fi revenit și se freca de pulpele mele. Miss La părea să se fi liniștit și ea. M-a ciupit de mâini când am deschis cotețul. I-am hrănit pe amândoi, apoi am ieșit în grădină ca să nu mai ascult tăcerea care se așternuse în casă. Nici măcar hărțile nu mai fosneau.

Fumul persista încă în aer, iar eu îmi imaginam vasul, pânzele și catargul frânte ca niște aripi. De aceea se înfuriase atât de tare guvernatorul, de aceea fuseseră arestați atât de mulți oameni în port. Acesta era motivul pentru care Pablo, Masha și Da fuseseră arestați. O fată moartă era mai puțin importantă pentru el decât ambarcațiunea lui.

Pep a ieșit și el în grădină, iar eu l-am privit cum aleargă după muște până când am simțit că îmi chiorăie stomacul. Am cules o portocală și am intrat în casă. Pe la jumătatea drumului înspre biroul lui Da, am observat ceva fâlfâind

lângă ușa de la intrare, prins în crăpătura lemnului rupt.

Era un bilețel scris, evident, în grabă – hârtia se mânjise, pentru că fusese împăturită înainte să se usuce cerneala, lăsând o reflexie fantomatică deasupra propozițiilor. Când am recunoscut scrisul îngrijit al lui Lupe, am simțit cum mi se pune un nod în gât.

Isa,

Sper să găsești acest bilețel. Îți voi demonstra că nu toți cei din neamul Adori sunt lași. Îți voi arăta că nu sunt lipsită de suflet.

Voi traversa pădurea ca să îl găsesc pe ucigașul Catei. Poate că atunci când mă voi întoarce vom fi din nou prietene.

Cu drag, Lupe

Xxxxxx

P.S. Verifică sub ghiveci. Să ai grijă de el.

M-am uitat în stânga și în dreapta, însă ea nu era nicăieri. Nu, nu era adevărat. Am privit cu atenție praful. Existau urme de copite care duceau spre pădure. Așadar, nu toate animalele

guvernatorului ajunseseră în apa golfului. Lupe era călare.

Auzeam un țiuit slab în urechi, care începea să acopere celelalte sunete – murmurul îndepărtat al mării, zarva pe care o făceau corbii pe acoperiș, respirația mea accelerată. Cât de departe ajunsese? Stătusem în grădină ore în șir, întreaga după-masă trecuse în galop pe lângă mine.

Mâinile au început să îmi tremure când am deschis ușa și am ridicat ghiveciul, scoțând la iveală un lanț gros de care era prins medalionul lui Lupe.

Tâmplele au prins să îmi zvâcnească.

Îți voi arăta că nu sunt lipsită de suflet.

Era doar vina mea, iar acum trebuia să îndrept lucrurile.

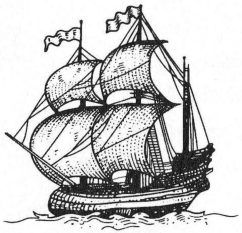

Șapte

Am închis ușa stricată cât am putut de bine și m-am așezat pe jos ca să mă gândesc. Problemele se perindau prin mintea mea și încercam să găsesc o soluție.

Trebuia să merg după ea. Dar, pentru asta, aveam nevoie și eu de un cal – habar nu aveam de unde aș fi putut face rost de unul. Și, oricum, dacă ar fi văzut cineva o fată singură lângă pădure, după ceea ce pățise Cata, cu siguranță m-ar fi oprit. Poate o opriseră deja pe Lupe… am inspirat adânc. Cu siguranță nu ajunsese prea departe. Nu Lupe, cu rochiile ei de tafta și zâmbetul relaxat. Cum să străbată ea singură Tărâmurile Uitate?

Pep s-a apropiat agale de mine și și-a frecat capul de mâna mea moale.

– Ce să fac, Pep? Cum să îndrept lucrurile?

Mi-a atins mâna cu lăbuța până când i-am mângâiat spatele, fire din blana lui roșcată

ridicându-se leneșe în aer. M-am oprit, iar el a mieunat. Am privit firele plutind până când o idee a început să prindă contur în mintea mea. Nu era cea pe care mi-o doream, însă nu mi-a venit alta.

M-am ridicat în picioare și m-am dus în bucătărie, unde Miss La dormea în cotețul ei. După ce m-am întors cu cuțitul în dormitor, mi-am răsucit cosițele de două ori în jurul mâinii și le-am tras în sus. Apoi, cu privirea ridicată, am început să le ciopârțesc. Unele fire s-au desprins, rupându-se înainte ca lama să ajungă la ele. Aveam impresia că mii de ace mi se înfigeau în scalp.

Într-un final, cosițele s-au desprins și au căzut pe podea. Eram amețită și îmi simțeam capul ușor. Mi-am ciopârțit părul până când am căpătat o tunsoare de băiat.

Cufărul lui Gabo stătea pitit în celălalt colț al camerei, iar eu l-am deschis. Un nor de praf în formă de ciupercă s-a ridicat în aer când capacul s-a izbit de perete.

În timp ce tușeam, mi-am tras repede pe mine o tunică veche din bumbac și o pereche de pantaloni, iar la sfârșit, o haină. Încălțămintea îmi era scurtă la mâini și la picioare. Trecuse atât de mult timp, milioane de secunde, de când aceste haine nu mai fuseseră purtate. Am inspirat adânc și m-am privit în metalul lustruit al oglinzii.

Gabo mă privea clipind, cu ochii mari de mirare. O clipă mai târziu a dispărut, iar eu m-am întors; inima îmi bătea cu putere și îmi simțeam gura uscată. Bastonul rupt în bucăți al lui Da se afla pe patul său și a început să răspândească o lumină ciudată.

Am luat bucata mai mare și am înfășurat-o în rochia mea. M-am gândit că mi-ar putea fi de folos. Am vârât în buzunar bilețelul de la Lupe și mi-am prins la gât lanțul cu medalionul. „Vin, Lupe!"

Da trăsese obloanele la biroul său. Când am aprins două lumânări, flăcările lor au aruncat două cercuri în întuneric. Deși era vorba despre o misiune de salvare, nu puteam irosi nicio ocazie să desenez harta Tărâmurilor Uitate.

După ce i-am golit tolba de cărți, am umplut-o cu instrumentele lui de cartografie: cerneală, peniță, hârtie, o bucată de piele ca să marchez kilometrii parcurși, un compas, sevă de copacul-dragonului ca să repar încălțămintea și hărțile rupte, două ploști cu apă de băut. Am luat și arma pe care o cumpărase din Afrik: un cuțit cu lamă zimțată și curbată.

Cu mare grijă, am desprins de pe perete harta insulei Joya pe care o desenase Ma. Am făcut-o sul, am înfășurat-o într-o bucată de

material moale și am așezat-o lângă bucata de baston. Am dus tolba grea în camera mare. Pep ședea pe băncuță.

– Ascultă, Pep, i-am zis. El s-a întors pe spate și a așteptat să îl mângâi pe burtă. Pisicile nu înțeleg niciodată cât de gravă poate fi o situație. Va trebui să rămâi singur o vreme. Însă voi lăsa ușa din spate deschisă și suficiente boluri cu apă. Te vei descurca, nu-i așa?

Aveam ochii înlăcrimați, însă știam că se va descurca. Fusese o pisică vagaboandă până acum doi ani, prin urmare știa să prindă șoareci și corbi. Văzând că nu aveam de gând să îl mângâi pe burtă, Pep a căscat, apoi a sărit de pe băncuță și s-a furișat afară printr-o crăpătură din ușa de la intrare.

– Rămas-bun, atunci, am zis eu încet.

Mi-am umplut ploștile și toate bolurile din bucătărie cu apă și mâncare pentru Pep, apoi am deschis larg ușa din spate și am proptit-o cu ceva. Miss La s-a trezit când adierea vântului i-a zburlit penele și a început să lovească zăvorul cu ciocul.

Tocmai mă pregăteam să îl deschid când am auzit o bătaie hotărâtă în ușa de la intrare, făcând-o să se zgâlțâie și mai tare în balamale. La următoarea bubuitură s-a prăbușit la pământ.

În prag stăteau doi bărbați.

– Îmi cer scuze pentru asta, a spus unul din ei, deși nu părea să-i pară rău cu adevărat. Așa era când am bătut noi.

M-am mărginit să dau din cap. Nu îmi exersasem încă vocea de băiat.

– Mama ta este acasă, fiule? m-a întrebat cu blândețe celălalt bărbat.

Am clătinat din cap.

– Atunci, n-o să te reținem prea mult. Trebuie să strângem toate găinile pe care le aveți.

– De ce?

– Guvernatorul va pleca într-o expediție și… a început primul.

– E o călătorie oficială, l-a întrerupt celălalt. Are nevoie de provizii.

– Într-o expediție?

– Fiica lui, Lupe, a dispărut.

Am simțit un gol în stomac când i-am auzit numele. Guvernatorul știa că Lupe dispăruse. Pleca în căutarea ei.

– N-avem găini, am spus eu cu vocea răgușită.

Chiar în acel moment, Miss La a scos un cotcodăcit puternic.

Bărbatul mai blând mi-a zâmbit smerit, în timp ce tovarășul lui a trecut în viteză pe lângă mine.

– Acestea sunt ordinele guvernatorului Adori. Stai puțin… El a privit încruntat hărțile de pe pereți și de pe masă. Aceasta este casa cartografului? Cel din Dédalo?

Am încuviințat dând din cap.

– Este tatăl meu.

– Ah! Bărbatul a făcut o mișcare, iar eu am auzit cum trage zăvorul de la cotețul în care se afla Miss La. Ai aflat?

– Ce să aflu?

– Tatăl tău…

– Să mergem! a spus celălalt bărbat, ieșind din bucătărie.

Miss La mă privea indignată.

– Ce e cu tata? am întrebat.

Simțeam cum inima îmi bubuia în piept.

– Vom fi blânzi cu ea, a spus bărbatul cel amabil, ignorându-mi întrebarea și luând-o cu blândețe pe Miss La din mâinile amicului său.

– Bucătarul nu va fi, a rânjit acesta.

– Taci!

Însă eu încetasem să-i mai ascult. Parcă amorțisem. Ce voise să îmi spună soldatul despre Da?

M-au lăsat singură și îngândurată în camera cufundată în tăcere.

Guvernatorul nu va pleca în expediție fără găini.

Dacă voi strânge toate găinile și le voi duce acasă la guvernator, el nu va pleca în expediție fără mine.

Soarele după-amiezii dansa pe cristalele conacului din bazalt al guvernatorului, transformându-l într-un miraj tremurător.

Într-o noapte, la scurt timp după ce murise Ma, Da ne-a dus pe mine și pe Gabo pe stânci ca să vedem cum se reflectă lumina lunii în fațada casei.

„Există două tipuri de cristale, ne-a spus el. Unul este granitul, o piatră deschisă la culoare. Și, la fel ca voi doi, are un geamăn, versiunea sa mai întunecată. I se spune *gabrro*." După aceea, o vreme l-am strigat pe Gabo, „Gabrro", însă el nu a fost prea încântat.

Pe măsură ce mă apropiam – tolba îmi lovea ușor coapsa – am observat că până și ferestrele

străluceau: guvernatorul comandase foi uriașe de sticlă din nisip topit de Gromera. O încăpere din față a casei era plină de oameni. Vocile răzbăteau până la mine prin fereastra deschisă. Două santinele stăteau lângă ușa din lemn negru. Nu luasem în considerare și acest aspect. Dacă nu voi fi lăsată să intru?

M-am furișat până în dreptul ferestrei deschise.

– Irosim timpul aici, trebuie să plecăm numaidecât în căutarea ei!

– Nu îl irosim, trebuie să punem la cale un plan…

– … cum putem garanta siguranța fiicei dumneavoastră?

– … nebunie, cine știe unde o fi…

Am scos din buzunar bilețelul scris de Lupe și am rupt partea de sus și cea de jos, astfel încât mai rămăsese doar:

Voi traversa pădurea ca să îl găsesc pe ucigașul Catei. Poate când mă voi întoarce vom fi din nou prietene.

Cu drag, Lupe

Xxxxxx

M-am uitat pe furiș pe fereastră. În jurul unei mese mari, cu ornamente sculptate, ședea o duzină de oameni în albastru, slujitori ai guvernatorului. Niciunul nu a privit în direcția mea.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am aruncat tolba prin fereastră, apoi m-am rostogolit după ea.

Opt

Trebuie să fi doborât obiectul care ținea fereastra deschisă, deoarece aceasta s-a închis cu o bufnitură când am ajuns pe podea. Bărbații s-au întors și s-au holbat la mine. În încăpere s-a așternut o tăcere înspăimântătoare și cavernoasă.

– Tu cine ești? m-a întrebat cineva într-un final.

Parcă îmi înghițisem limba. M-am ridicat în genunchi și am rămas cu ochii pironiți în pardoseală. Aceasta era acoperită de covoare reprezentând animale și scene de vânătoare. Mi-am mutat genunchiul de pe gâtul unei lebede în zbor.

– Eu…

– Ai intrat cumva pe fereastră? m-a întrebat altcineva.

Unul dintre bărbați, care stătea în fundul sălii, lângă foc, și-a aruncat exasperat brațele în aer.

– Vorbește odată!

– Sunt sigur că a intrat pe fereastră.

– Cine ești?

Am încercat din nou să vorbesc.

– Am… am asta. Am scos bilețelul mototolit din buzunar. Este de la Lupe.

Râsetele au încetat brusc.

– E vreo glumă, băiete? a tunat o voce groasă.

Preț de o clipă, am crezut că era vocea lui Da, însă, când cei prezenți s-au dat la o parte, am văzut că era însuși guvernatorul. Mi s-a pus un nod în gât, iar inima a început să îmi bată atât de tare, încât eram convinsă că o va auzi.

Stătea în capul mesei cu ornamente, având niște hârtii împrăștiate în față și cu chipul la fel de întunecat precum îi era și casa. Când s-a ridicat în picioare, mi-am lăsat repede bărbia în piept. Cu doar câteva zile înainte, mă aflam în fața lui în trăsură. Contam pe faptul că abia dacă se uitase la mine în acele minute tensionate.

– Te-am întrebat dacă e vreo glumă, băiete.

– N-nu!

– De ce ți-ar scrie fiica mea?

Vocea era joasă și o auzeam tot mai aproape de mine.

Mi s-a zburlit părul proaspăt tuns de pe ceafă. M-am concentrat asupra legăturii de chei prinse la cureaua lui, care aruncau o strălucire argintie și aurie.

– De ce ție? Și nu mie? Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

M-am uitat. Preț de o secundă, mi s-a părut că zăresc o frântură de recunoștință în ochii lui negri, apoi aceasta a dispărut într-o clipită. I-am întins bilețelul.

Guvernatorul l-a citit cu atenție, apoi și-a ridicat privirea, mijind ochii.

– De ce ți-ar scrie fiica mea ție? a repetat el.

– I l-a trimis surorii mele. Mă gândeam că guvernatorului nu i-ar plăcea ca fiica lui să fie prietenă cu un băiat. Sunt amice. De la școală, am spus eu, hotărând să nu mint pe cât posibil.

– Vi l-a dat chiar ea?

– Nu, am spus eu. Da. Adică… l-a lăsat ca să-l găsim. După ce l-am descoperit, am venit de îndată aici.

– Ești sigur că nu este vreun fals? m-a întrebat cineva cu infatuare. Ce motive ar avea fiica dumneavoastră să îi spună asta surorii băiatului, și nu altcuiva?

– Cine ești? m-a întrebat încet guvernatorul Adori, ignorându-l pe bărbat.

– Gabo Riosse. Sunt fiul cartografului.

Guvernatorul Adori a ridicat din sprâncene.

– Un om plin de idei care își depășește condiția.

– Gândurile lui sunt scufundate în acest moment, a zis un alt bărbat, chicotind. Jos, în Dédalo.

Râsetele au izbucnit din nou. Nu mi-am luat ochii de la guvernatorul Adori. Acesta privea bilețelul, cufundat în gânduri.

– Bilețelul nu este fals, a declarat el. Ceea ce înseamnă că fiica mea a plecat de bunăvoie. Iată ceva pentru care ar trebui să fiu recunoscător. Am irosit prea mult timp cu vorbele. Câți cai ai strâns, Vasquez?

– Nouă, a răspuns Vasquez.

– Nouă?! a tunat guvernatorul. Nu ajung nouă! Fiica mea a dispărut, am nevoie de o echipă mare de căutare…

– Sire, a început Vasquez cu precauție. Este tot ce avem. Ceilalți… portul. Toți au fost ai dumneavoastră.

Adori a început să se plimbe de colo colo ca un animal în cușcă, încleștându-și și descleștându-și pumnii și bombănind în barbă. Într-un final, a spus:

– Ei bine, atunci vor fi doar nouă oameni.

– Va trebui să îl luăm și pe grăjdar, caii sunt încă speriați.

Am tresărit. Era bărbatul care îl luase pe Da.

– Nu știu ce le-o fi apucat pe necuvântătoarele astea.

Pablo. Am simțit cum mi se ia o greutate de pe suflet la gândul că îl voi revedea.

Guvernatorul Adori a lovit cu pumnul în perete.

– Nu vreau să aud de alte probleme! Ce nu înțelegi, Marquez? Fiica mea a dispărut!

Inima mea plângea pentru Cata, care plecase pentru totdeauna.

– Ce ziceți de tatăl acestui băiat? a spus Vasquez, cu răceală în glas. Părea obișnuit cu accesele de furie ale guvernatorului. Nu putem pleca fără un ghid. Va trebui să găsim apă, poate chiar un adăpost. Să știm când să evităm…

Am inspirat adânc, încercând să gândesc repede. Da nu putea merge în Tărâmurile Uitate. Nu ar fi putut călări niciodată din cauza piciorului bolnav.

– M-am gândit că veți spune asta, sire. Am adus instrumentele lui de cartografie.

Am ridicat tolba.

– Schilodul ăla? Pe cal? a pufnit Marquez.

M-am bucurat când am văzut că Pablo îi lăsase o vânătaie urâtă pe obraz.

– Ce variante avem? a izbucnit Adori. Preferi să ne rătăcim în Tărâmurile Uitate?

– Luați-mă pe mine, am îndrăznit să spun cu voce tare.

– Poftim? a spus Adori.

– Știu să fac pe ghidul, sire, am spus eu, încurajată de tăcerea care se așternuse în încăpere. Vă voi fi de mai mare ajutor, sire, decât Da cu piciorul lui bolnav. Am și o hartă, una veche cu Tărâmurile Uitate, înainte… Am înghițit cu noduri. Înainte ca acestea să fie uitate, am terminat eu fraza.

Guvernatorul a ridicat un deget, iar în încăpere s-a așternut tăcerea. Ochii lui negri priveau fix într-ai mei.

– Știi să citești hărțile, băiete? Știi să le desenezi?

– Da, sire. M-a învățat tata.

– Dovedește-o!

A pocnit din degete, iar slujitorii au început să se agite în spatele lui. Au fost aduse în fața mea o masă mică de scris și un scaun. Acesta din urmă mi-a fost împins în spatele genunchilor, iar dinaintea mea au fost așezate o foaie de hârtie și o călimară cu cerneală.

– Ai traversat câmpiile, da?

– Da.

– În calitate de cartograf, ar trebui să știi cum sunt poziționate acum stelele.

Era unul dintre primele lucruri învățate de la Da. „Stelele sunt cele mai vechi hărți, cele mai precise. Îți pot spune unde te afli mai bine decât o busolă – la urma urmei, ele au o vedere panoramică. Dacă vei învăța să citești în stele, nu te vei rătăci niciodată."

– Atunci fă o hartă a drumului de aici și până în piață! Vreau clădiri – la scara adecvată – hotare, localizarea nordului, o indicare a vântului, o estimare a timpului, pe jos și călare. Fă-o! Repede!

Guvernatorul s-a întors cu pași mari la masă, iar bărbații s-au strâns în jurul meu ca să privească. Unele dintre lucrurile pe care mi

le ceruse el intrau în sarcina unui navigator, nu a unui cartograf. Însă știam că Da era capabil să o ducă la bun sfârșit cu ușurință, chiar și din întunericul din Dédalo. Am luat penița de trestie și, închizând ochii, am refăcut călătoria în minte. Cerul nopții parcă dansa, iar stelele se așezau fiecare la locul ei. Am deschis ochii și am început să desenez.

Guvernatorul a continuat să vorbească:

– Vasquez, rămâi tu guvernator în locul meu până mă voi întoarce!

– Sunt extrem de onorat, sire, a răspuns Vasquez, rânjind.

– Nu ar fi mai bine dacă ați rămâne aici, sire? a întrebat Marquez. Nu prea cred că Vasquez este capabil să stăpânească Gromera în această situație atât de nesigură…

– Situație nesigură? a comentat guvernatorul cu răceală în glas. I-am închis pe majoritatea instigatorilor. Au mai rămas câțiva. Vasquez nu trebuie decât să îi închidă și pe aceștia. Pui la îndoială judecata mea, Marquez?

– Firește că nu, a protestat acesta.

– Chiar crezi că voi sta cu mâinile în sân? a întrebat Adori, pe un ton ridicat.

– Îmi exprimam doar…

– N-o face! Nu te mai exprima! Fă ce-ți spun eu! Ai înțeles?

Am bănuit că Marquez încuviințase din cap, deoarece nimeni nu a mai vorbit, nici nu a mai obiectat. Traseul prindea contur ca un tufiș de *tabaiba* sub penița mea; clădiri ca niște muguri mici și negri și hotare ca niște ramuri. Am adăugat cu o linie întreruptă traseul vântului cald așa cum mi-l aminteam, unduindu-se dinspre mare către sud-est.

Tocmai începusem să desenez liniile încrucișate care marcau stelele, când guvernatorul și-a îndreptat atenția către mine.

– Ai terminat, băiete?

Am mâzgălit în grabă timpul estimativ în colțul foii de hârtie, înainte ca aceasta să-mi fie smulsă din față. Guvernatorul a examinat-o cu atenție, apoi a spus:

– Marquez, cheamă-l pe Ferdinand!

Bărbatul a ieșit din încăpere, iar guvernatorul s-a uitat la mine.

– Știi să călărești?

– Da.

– Respecți ordinele? Știi când să vorbești și când să taci?

Am aprobat viguros din cap, ca să par cât se poate de convingătoare.

Guvernatorul Adori s-a lăsat ușor în spate, pe călcâie, încruntându-se.

– Câți ani ai?

Era o întrebare la care nu mă așteptam. A fost cât pe ce să spun treisprezece, însă ceva m-a oprit. Și Lupe avea treisprezece ani. Adori s-ar fi putut gândi la nepotrivire dacă i-aș fi spus vârsta mea reală și m-ar fi împiedicat să plec cu ei. Pablo avea cincisprezece ani, însă era atât de înalt și de bine clădit, încât putea fi confundat cu un bărbat. Era mai bine dacă alegeam o vârstă de mijloc.

– Paisprezece, sire.

– Ești mic pentru paisprezece ani, a pufnit Marquez, însă guvernatorul Adori a încuviințat din cap.

– Oricum nu mă prea încânta ideea să-l luăm pe Riosse cu noi. Este bătrân și nesupus, iar piciorul ăla al lui este o pacoste. Guvernatorul s-a întors cu spatele. Ești bun și tu.

Abia venindu-mi a crede, am spus:

– Sire, am crezut că, dacă vă voi însoți, poate că tatăl meu ar putea…

– Nu întinde coarda, băiete!

M-au trecut fiori pe șira spinării când am auzit vocea guvernatorului.

– Dacă nu mă vei dezamăgi, ne vom ocupa și de tatăl tău.

Ușa s-a deschis și l-am văzut pe bărbatul cel blând, care o luase pe Miss La.

– Mergi cu Ferdinand și aduceți-l pe grăjdar! Voi doi, înșeuați caii! Guvernatorul s-a întors către bărbat. Tu, supraveghează-i! Dacă încearcă ceva, aruncă-i pe amândoi în Dédalo! Trimite-l pe Luis aici, îl vreau cu noi. Ah, și Ferdinand?

– Da, sire?

– Să nu îl lași să îl vadă pe Riosse! Nu vreau să izbucnească ceva acolo, jos.

– Da, sire. Vino, băiete!

M-am lăsat dusă afară din încăpere de-a lungul coridorului întunecat, iar în urma mea valul de voci s-a ridicat din nou. Reușisem. Urma să îi însoțesc în călătorie.

Ferdinand m-a condus de-a lungul holului.

– De ce n-ai spus că vii aici, ai? Te-am fi putut aduce noi.

Îmi dădeam seama că încerca să mă facă să mă relaxez, însă eram prea agitată. Casa guvernatorului părea fără sfârșit. Pardoselile

erau acoperite de covoare care înăbușeau zgomotul pașilor noștri.

Albastrul guvernatorului era peste tot. Până și tavanele aveau culoarea cerului. Mi se părea o risipă. Da era mereu nevoit să își porționeze nuanțele de albastru, însă aici exista suficientă vopsea albastră, încât să ajungă pentru o hartă cu râurile din Afrik la scară mare. Mai toți pereții erau acoperiți cu tablouri care înfățișau bărbați cu privirea aspră și corăbii. Lumânările erau aprinse peste tot, însă ceara se topea fără să se folosească cineva de lumina lor.

Într-un final, am ajuns într-un loc unde coridorul se intersecta cu un altul, formând o răscruce. În mijloc se afla o trapă zăvorâtă cu un lacăt greu, din metal. Am înghițit în sec. Era intrarea în Dédalo.

Pe trapă stătea un paznic. Acesta s-a încruntat când ne-a văzut apropiindu-ne.

– Ce se întâmplă?

– Guvernatorul te așteaptă în salon, Luis, i-a spus scurt Ferdinand.

Paznicul a plecat fără să mai spună nimic. Era ciudat, mi-am zis eu, cum oamenii urmau ordinele fără să comenteze sau să pună întrebări.

Ferdinand a desprins o cheie de la curea și s-a aplecat ca să descuie lacătul trapei. A făcut gestul acela încet și cu o oarecare greutate, apoi a tras zăvorul, care a scos un sunet puternic.

Ferdinand s-a opintit, iar venele gâtului i s-au umflat când a ridicat trapa, care s-a deschis cu un scârțâit. A lăsat-o apoi să cadă și a făcut o grimasă la auzul zgomotului. Un miros îngrozitor s-a ridicat spre noi: mirosea a umezeală, a putregai. La lumina slabă a felinarului pe care îl ținea Ferdinand am văzut o scară din piatră care cobora într-o beznă cumplită. M-a luat cu amețeli numai când m-am uitat la ea.

El a coborât cu agilitate primele trepte, apoi și-a amintit că nu era singur. S-a oprit și a urcat din nou, desprinzând un lanț de la curea.

– Era să uit, a spus el, întinzând lanțul.

Mi-a legat încheieturile mâinilor, apoi a prins lanțul de un inel fixat în perete, lângă o masă cu picioarele grele. Oare câți oameni fuseseră legați aici, înainte să coboare în Dédalo?

Am privit cum lumina felinarului se transforma într-un punct, dispărând pe măsură ce Ferdinand cobora tot mai jos, înspre Da, undeva, sub mine.

Am privit în jur și am surprins cu coada ochiului ceva deasupra mesei.

Un fluture mare cu aripile întinse se odihnea pe peretele azuriu. Erau de un purpuriu lucios, cu negru pe margini. Nu mai văzusem niciodată un fluture de mărimea și de culoarea aceea. M-am aplecat puțin, având grijă să nu fac o mișcare bruscă.

Abia când respirația mea i-a mișcat aripile mi-am dat seama că acesta se afla în spatele unei bucăți de sticlă și avea un ac înfipt în inimă.

Nouă

Am stat rezemată de piciorul mesei, cu spatele la fluture până când mi-a apărut în față chipul extenuat al lui Pablo. Avea mâinile legate la spate, iar hainele îi erau murdare. Își târa picioarele după el și a mijit ochii atunci când a dat lumina din coridor. A făcut ochii mari de uimire când m-a văzut, însă, din fericire, nu a spus nimic atunci când Ferdinand mi-a desfăcut lanțul.

L-am urmat pe soldat în tăcere, traversând o curte interioară mică. Ne îndreptam spre grajduri. Înăuntru, erau aliniați nouă cai. Mi-am dat seama că nu erau genul de cai cu care era obișnuit guvernatorul. De fapt, eram aproape sigură că unul dintre ei era măgar.

– Să nu încercați vreo șmecherie! Sunt cu ochii pe voi!

Ferdinand a arătat spre o altă ușă. Mirosul de mâncare se furișa afară.

– Nu te îngrijora, nu este găina ta! mi-a spus el. E într-una dintre lăzile de acolo. A trebuit să o izolez... le tot ciupea pe celelalte. A arătat către o grămadă de lăzi din lemn. Eu am făcut o grimasă. Lui Miss La nu îi plăcea să fie înghesuită astfel, fie că era singură, fie că nu.

– Trebuie să le încărcați pe toate, a continuat Ferdinand, arătând spre cai.

Pablo a ridicat din sprâncene.

– Luați cu voi găini vii?

Ferdinand a ridicat din umeri.

– Bărbaților le place să mănânce mâncare proaspătă și urăsc să aștepte.

I-a eliberat mâinile lui Pablo, apoi a intrat iute în încăpere.

Am așteptat până când bărbatul a închis ușa, apoi m-am întors repede la Pablo.

– Da este bine?

– De ce ți-ai tăiat părul?

– Ca să vin aici.

El a pufnit.

– Arată bine.

– Nu-mi pasă cum arată. Ce face Da?

Nu îi puteam citi nimic pe chip.

– De ce-ai venit aici?

– Cum se simte?

– Destul de bine. Goraz are grijă de el.

– Și Masha?

– Destul de bine și ea.

– Ești sigur?

– Da este bine, Isa. Ar trebui să-ți faci griji mai mari în ceea ce te privește.

A început să scoată caii în curte. Eu m-am apropiat de lăzi, încercând să o găsesc pe Miss La.

– Ce s-a întâmplat? În noaptea în care animalele…

El s-a întors și am văzut în ochii lui o sclipire ciudată.

– Noi n-am avut nicio legătură cu asta!

– Te cred, dar știi cum…

Nu îmi găseam cuvintele ca să descriu ce se întâmplase în golf și nici nu voiam să îl înfurii. Pe vremuri, nu era atât de iute de mânie.

– Nu, a spus Pablo. Însă ceilalți vorbesc deseori despre asta acolo jos, în Dédalo. Cred că e ceva rău.

Am pufnit.

– Evident că e ceva rău.

– Nu, e ceva mai mult de-atât. Nu doar rău. Pablo a înghițit și a strâns din dinți. Un semn rău. Altceva le-a făcut pe animale să fugă spre mare.

Vorbea la fel ca mama lui.

– N-ai văzut nimic când erai pe-afară cu Goraz?

A fost rândul lui Pablo să pufnească. Începuse să înșeueze caii, cu mișcări blânde și precise.

– Tocmai asta a fost problema, că nu puteam vedea nimic. Oamenii guvernatorului s-au furișat prin întuneric și ne-au încercuit. Era cât pe ce să cad de pe stânci când am încercat să fug. Și-a lipit capul de coama unei iepe maro, astfel încât vocea lui s-a auzit înăbușit: A fost îngrozitor.

– Ce altceva s-a mai întâmplat? Cum ați ajuns la vasul lui? Nu era păzit?

El și-a ridicat privirea aspră.

– N-a fost ideea mea. Focul i-a făcut pe paznici să o ia la fugă spre golf. În timp ce fugeam către casă, eram aproape convins că vom reuși.

– Că veți reuși ce?

– Să-l înhățăm pe guvernator.

– Să-l „înhățați"?

– Ascultă, ai de gând să mă ajuți?

A început să ridice lăzile și să le prindă cu niște hamuri. Am încercat și eu să ridic una, însă nu am reușit. Mi-a luat-o din brațe cu o singură mână, ca pe o jucărie.

– Ce ați fi făcut? Dacă l-ați fi „înhățat"...

– Pe guvernator? Nu știu. Pablo s-a foit stânjenit. Toți eram atât de furioși, atât de porniți... cred că l-am fi omorât.

– Dar asta n-ar fi ajutat la nimic. Cata tot moartă ar fi.

– Nu mai mult decât este deja.

– Lupe s-a dus după ea, am spus.

Pablo a încuviințat din cap.

– Mi-a spus paznicul. Nu înțeleg de ce vii cu noi.

– Este vina mea.

– Te referi la cearta pe care ați avut-o?

– Da. M-am încruntat. Crezi că îl vom omorî pe ucigașul Catei dacă îl vom găsi?

– Da.

Încrederea lui m-a făcut să tresar.

– Nu mergem la distracție, Isabella. Unii dintre oamenii care au văzut trupul Catei au spus că nu este vorba de un singur făptaș.

Nu eram convinsă că voiam să aud asta, însă eram hotărâtă să nu las să se vadă că îmi era teamă.

– Ce vrei să spui?

– Se crede că au fost mai mulți făptași. Eu cred că e vorba de un animal. A fost...

A ezitat.

– Ce?

– Sângeros...

M-am străduit să nu clipesc.

– În fine, a zis el, ridicând din umeri. Da nu o să te ierte niciodată dacă ar ști ce vrei să faci.

– Îmi dau seama.

– Ar trebui să le spun, a zis el, făcând un semn din cap către ușă.

Aveam întipărită în chip o expresie cât se poate de încrâncenată.

– Ba nu.

– Aș putea...

– Și tu i-ai lua locul mamei tale, nu?

– Nu este același lucru...

– Ba este exact același lucru, e ca atunci când ai înlocuit-o la câmp.

Pablo a căzut o clipă pe gânduri.

– Da, dar eu sunt bărbat.

– Ești băiat. Și apoi, ce importanță are? Și fetele pot pleca într-o aventură.

– Ai auzit vreodată ca vreo *fată* să fi plecat într-o aventură?

M-am înroșit toată, noroc că era la adăpostul întunericului. Nu auzisem decât de una singură.

– Arinta.

– Dar n-a fost o eroină prea bună, nu-i așa? Au mâncat-o, a spus Pablo.

– Poftim?

– Câinii demonici au mâncat-o la sfârșit.

– Nu, e tot acolo jos și ne protejează.

– Ce final convenabil! a spus Pablo. Și, oricum, nu-i decât o poveste. Când vine vorba de povești, putem alege ce final ne convine.

Ne-am privit îndelung într-o tăcere enervantă până când el a clipit și a continuat să ridice lăzile și să le prindă cu hamuri. Deodată, Pablo a icnit și și-a supt un deget. Sângera.

– Au! M-a ciupit găina!

– Miss La! M-am uitat printre scândurile lăzii. Un ochi cețos se holba la mine. Am râs ușurată. Putem lega lada asta de calul meu?

– Și care ar fi acela?

– Cel mai mic, presupun.

Pablo și-a dat ochii peste cap.

– Tu și găina ta!

Am ridicat puțin capacul lăzii și am îndesat înăuntru niște fân de la cal.

Pe buzele lui Pablo a apărut un rânjet enervant.

– Ce crezi că vei găsi în pădure? m-a întrebat.

Tărâmurile Uitate. De câte ori nu am stat trează noaptea, gândindu-mă cum ar putea arăta?!

– Pădure cât vezi cu ochii. Râul Arintara…

– Știu că Tărâmurile Uitate există... doar că nu am crezut că le voi vedea vreodată, a zis Pablo. Sau că ar exista acolo copaci, râuri. Întotdeauna am avut impresia că sunt inventate.

Știam la ce se referea. Deși era imposibil să se schimbe prea multe lucruri în cele trei decenii de la exilare, oamenii vorbeau despre Tărâmurile Uitate de parcă ar fi fost o țară străină.

– Cum ar trebui să-ți spun? m-a întrebat Pablo.

– Poftim?

– Cum ar trebui să-ți spun de față cu ceilalți? Isabella nu este un nume prea masculin.

– Gabo.

– Gabo, a rostit Pablo cu voce blândă.

Ușa bucătăriei s-a deschis larg, cu o bubuitură.

– Hei, v-ați terminat treaba? a strigat Ferdinand. Guvernatorul este pregătit. Duceți caii în față!

Guvernatorul, împreună cu cinci oameni și cu señora Adori, care era îmbrăcată în albastru, ca de obicei, ne aștepta acolo. Când și-a sărutat soția de rămas-bun, am observat că fața ei era buhăită. Mi-am lăsat bărbia în piept, sperând să stea la fel de prost ca soțul ei la capitolul spirit de observație.

După ce guvernatorul și-a ales o iapă albă, le-a împărțit celorlalți caii. Avusesem dreptate în legătură cu cel mai mic dintre animale, însă tot eram prea scundă ca să îl încalec. Pablo m-a ridicat și m-a așezat cu brutalitate pe murgul cel blând. Avea mâinile aspre, iar pielea uscată îmi zgâria brațele.

Din fericire, calul răspundea la cea mai mică atingere. Călărisem doar de câteva ori. Miss La se oprise din cotcodăcit când am pornit la trap, iar când am aruncat o privire în ladă, am văzut că dormea.

Ne-am întors cu spatele la mare și am luat-o peste câmpiile golașe, înspre pădurea care, chiar

și în lumina slabă a asfințitului, se vedea deslușit în fața noastră. Respiram sacadat. Am încercat să inspir adânc în timp ce copacii care fremătau deveneau tot mai înalți și mai falnici pe măsură ce ne apropiam de pădure.

Noaptea înăbușitoare s-a lăsat repede. Spatele începuse deja să mă doară din cauza cadenței calului, iar pielea mă mânca în ghetele lui Gabo. Îmi era dor de sandalele mele ușoare și uzate, pe care le lăsasem lângă ușa spartă.

Mergeam alături de Marquez. I-am simțit adesea privirea aspră ațintită asupra mea în timp ce călăream. Guvernatorul era în față, iar Pablo, în spate. Acesta nu scosese o vorbă de când înșeuase caii.

Ne-am apropiat de malul Arintarei, râul care traversa insula. I-am aruncat lui Pablo o privire prin semiîntuneric, însă acesta s-a încruntat și s-a uitat în altă parte. M-am încruntat și eu. Poate acesta era modul în care se uitau băieții unul la celălalt.

Am traversat râul printr-un loc unde apa era mică și mi-am dat seama că nu mai ajunsesem niciodată atât de departe de casă. Gândul m-a purtat la Da, care era închis în Dédalo. Am simțit cum mă cuprinde un sentiment de vină, însă am încercat să îl îndepărtez.

Nu fusese aceasta dorința mea? Harta insulei Joya se afla în tolba lui Da, cu acea vastă întindere în mijlocul ei. Urma să văd despre ce era vorba. Da nu își bătuse capul cu insula, fiind prea intrigat de ce se afla în larg, însă eu știam că regreta. Acum, eu aveam ocazia să o desenez ca să poată vedea și el. Am simțit cum mă învăluie un val de încântare, asta până când l-am observat pe Marquez holbându-se la mine. Am adoptat repede privirea încruntată a lui Pablo.

Pădurea nu era una obișnuită. Aceasta marca granița, iar de la Marea Exilare încoace, fusese întărită cu tufișuri înalte de mărăcini, de-a lungul cărora erau înșirate clopote uriașe de avertizare. Când ne-am apropiat mai mult, am observat că unele tufișuri fuseseră călcate în picioare, iar frânghiile care legau clopotele gigantice fuseseră rupte. Acestea zăceau pe jos ca niște movile din metal.

– Tufișurile sunt culcate la pământ în direcția asta, a remarcat Marquez. Cred că Jorge a avut dreptate când a spus că făptașii se află printre exilați.

Guvernatorul Adori a dat afirmativ din cap.

– Vom intra pe-acolo.

Însă nimeni nu s-a clintit din loc. M-am uitat la cărăruie. Arăta de parcă o cireadă de animale

trecuse pe-acolo. Da spusese că se găsiseră urme de gheare pe trupul Catei. Poate era doar o altă încercare de a ascunde urmele de pași?

Ne-a străbătut pe toți un fior ca o rafală de vânt, ca și când atunci am fi realizat pentru prima oară de ce ne aflam acolo, în întunericul care se lăsa, pe punctul de a trece într-o parte a insulei Joya care fusese până atunci uitată. Tărâmul era necunoscut, nemarcat pe hartă și adăpostea un ucigaș.

Cuțitul lui Da, cel cu lamă tăioasă și zimțată, îmi trăgea tolba în jos cu greutatea lui. Mă întrebam dacă voi avea curajul să îl folosesc. Nu eram în stare nici măcar să arunc cu pietre în corbi. Apoi, gândul m-a purtat din nou la Cata și la Lupe. Dacă Lupe era în stare să pătrundă în Tărâmurile Uitate de una singură, eram în stare și eu.

Făcându-le un semn bărbaților cu torțe să o ia înainte, guvernatorul Adori ne-a aruncat o privire piezișă peste umăr cu ochii lui negri, apoi s-a întors și a intrat în pădure.

Tarâmurile Uitate
Latitudine 28° 08′ 03″ N
Longitudine 17° 14′ 27″ V
1 2 3 4 5

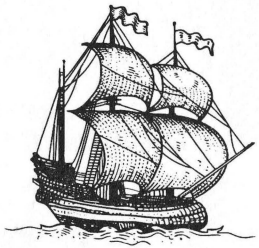

Zece

Pădurea era cufundată în tăcere. Tufele înalte cât caii înăbușeau sunetele așa cum o face apa, iar lumina torțelor arunca totul în umbră. Câțiva bărbați și-au scos săbiile când au zărit ceva ce nu era decât o ramură inofensivă, iar guvernatorul Adori le-a ordonat să stingă făcliile. Ochii mei s-au obișnuit repede cu întunericul și mă simțeam mai în siguranță știind că nu puteam fi depistați așa de ușor.

Drumul era liber – tufișurile călcate în picioare, din care picura sevă, erau unica spărtură în baricadă. Mi-o imaginam pe Lupe, singură și hotărâtă. „Îți voi arăta că nu sunt lipsită de suflet."

Atâta vreme cât cărarea era vizibilă nu trebuia să conduc grupul, prin urmare mi-am scos busola și m-am uitat la ea prin întuneric. Lăsând deoparte îngrijorarea mea pentru Lupe, nu puteam uita faptul că, în sfârșit, mă aflam în

Tărâmurile Uitate. Voi desena o hartă de care Da va fi mândru.

La fiecare o sută de pași pe care îi făceau caii, trăgeam o linie pe bucata fină de piele pe care o țineam în palmă și de fiecare dată când busola indica o schimbare de direcție, desenam sub aceste linii o săgeată care arăta noua direcție, verificând și poziția stelelor, așa cum mă învățase Da. Acestea erau elemente de cartografie elementară, însă era evident că nimeni nu avea de gând să se oprească și să aștepte ca eu să fac măsurători precise. Era clar că voi fi nevoită să desenez din memorie atunci când voi întocmi harta. La fel am procedat și cu Lupe în timpul vânătorii de comori pe străduțele înguste din Gromera.

Fără să-mi dau seama, mi-am dus mâna la gât și am pipăit medalionul. Marquez a strâns din ochi, iar eu am apucat mai bine hățurile. Poate nu fusese cea mai inspirată idee să îl iau cu mine.

O vreme, nimeni nu a scos o vorbă. Umerii guvernatorului erau încordați și abia dacă se mișca odată cu calul său. Era evident că voia să înainteze mai repede, însă era imposibil din cauza întunericului și a cărării înguste.

După câțiva kilometri, caii au început să înainteze cu precauție, scuturându-și coamele și nechezând încet. Bărbații i-au mânat înainte, înfigându-și pintenii în coastele animalelor. Calul meu s-a oprit în loc până când Pablo l-a lovit tare pe crupă.

Abia după ce am mai străbătut câțiva kilometri ne-am dat seama că, într-adevăr, ceva nu era în regulă. Într-un final, Marquez a vorbit:

– Ce s-a întâmplat cu copacii?

Am oprit caii. Copacii din jurul nostru nu păreau a fi vii. Frunzele semănau cu o dantelă neagră care acoperea ramurile moarte și încâlcite. M-am uitat cu atenție la una dintre frunze, după ce mi-am așezat mâna în spatele ei. Mi se zărea pielea prin ea – era ușor întunecată și brăzdată de nervuri. De aproape, trunchiul părea de piatră. Era ca și când pădurea se transformase într-o uriașă fosilă.

Incendiile forestiere nu erau o noutate în Joya. Da spunea că moartea era necesară pentru ca totul să renască; copacii creșteau la loc mai verzi, mai puternici, mai roditori. Până și arbuștii din Gromera ardeau și scoteau fum din când în când.

Dar asta?

Asta era cu totul altceva. Frunzele atârnau de peţiol, scheletice şi negre, fără să cadă însă. Din tufişurile distruse curgea sevă neagră, ca şi când copacii s-ar fi hrănit cu întuneric, nu cu apă.

O briză domolă mi-a mângâiat gâtul dezgolit şi un miros neplăcut mi-a pătruns în nări. Era ceva mai puternic decât fumul… Îmi amintea de mirosul care umpluse odaia lui Pablo după focul de artificii.

Ce spusese Lupe? Ceva din Asia…

– Sulf? Guvernatorul Adori a vorbit încet, ca pentru el, însă în acea tăcere de mormânt cuvântul a ajuns până la urechile noastre. Vino aici, băiete!

M-am uitat la Pablo, însă acesta a clătinat din cap. Guvernatorul Adori se uita la mine. Cuprinsă de emoţie, am mânat iapa înspre calul lui.

– Harta pe care o ai, cea veche… Arată această… schimbare?

Cu torţele stinse, mi-ar fi fost imposibil să văd în interiorul tolbei, dacă nu ar fi fost lumina lemnului, bucata ruptă din bastonul lui Da, care strălucea prin materialul subţire al rochiei mele. Când am dat să scot harta uzată cu Tărâmurile

Uitate, nişte degete groase m-au apucat strâns de încheietura mâinii.

Marquez descălecase, iar strălucirea din tolba mea îi lumina faţa.

– Aia… ce-i aia?

Fără să mai aştepte un răspuns, el şi-a vârât mâna în tolbă. A atins repede bucata de lemn, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă era fierbinte, apoi a scos-o afară, împrăştiind pe jos hărţile şi instrumentele de cartografie.

Când Marquez a ridicat în aer lemnul strălucitor, lumina palidă a acestuia s-a răspândit mai departe, iar bărbaţii s-au dat în spate. Guvernatorul a descălecat, lăsându-se jos cu toată greutatea.

Mi-am trecut cu stângăcie piciorul peste iapă şi era cât pe ce să cad când m-am grăbit să adun lucrurile risipite pe jos, înainte să fie călcate de copite sau de cizmele guvernatorului.

M-am lăsat pe vine, blestemându-mă în gând pentru că îi lăsasem să descopere bastonul.

– Ei bine? Ce-i asta? a repetat Marquez, întinzând guvernatorului Adori bucata de lemn. De ce străluceşte aşa?

– Nu ştiu.

– Dar de unde o ai?

– De la tata.

– Și el de la cine o are? a întrebat Adori.

– Nu știu, am mințit eu. Cred că a fost un cadou.

Fără alte comentarii, guvernatorul a vârât bucata de lemn la curea, lângă chei. Mi-am întins mâna, însă Marquez m-a tras în spate de umăr, înfigându-și cu putere degetele în carnea mea. Am privit câteva clipe în gol, apoi am clipit repede și mi-am lăsat brațul jos.

Guvernatorul s-a uitat la mine, așteptând. Eu i-am aruncat o privire dușmănoasă.

– Harta!

Deși rostise cuvântul în șoaptă, am tresărit.

Pablo descălecase și el, iar acum ținea în mâini un vraf de hârtii. Murmurând un „mulțumesc", am frunzărit hârtiile cu degete tremurânde până am dat de harta făcută sul și vârâtă în husa de pânză.

– Ei bine? Guvernatorul mă privea în continuare fix. Copacii?

Am privit cu atenție pergamentul, apoi am clătinat din cap. Nu dezvăluia niciun indiciu, legenda sa arăta că pădurea era un amestec de copacii-dragonului și de pini. Mă întrebam cum să marchez copacii negri pe harta mea.

Marquez a întrebat nerăbdător:

– Până unde se întinde pădurea?

M-am uitat din nou la hartă, comparând scara cu bucata mea de piele. Era inexactă, însă nu cu mult.

– Cel puțin treizeci și doi de kilometri în direcția aceea. Am arătat înspre vest. Mai mult, dacă vom merge în linie dreaptă.

– Și cât de departe este apa?

Am mângâiat cu degetele steaua albastră care simboliza cascada.

– Doisprezece.

Guvernatorul a încuviințat din cap.

– Du-ne acolo!

– Copacii încep să se rărească, a spus Marquez. În curând se va termina și cărarea.

– Lupe ar căuta apa, a zis guvernatorul, arătând spre albia secată a râului Arintara.

„Nu, am gândit eu. Nu e chiar atât de perspicace. Ea îl caută pe ucigaș."

– Sire, a îndrăznit Marquez, nu credeți că ar fi mai bine să înnoptăm aici și să plecăm mai departe la ivitul zorilor? Nu cred că a ajuns prea departe și cu siguranță s-a oprit să se odihnească.

– Dacă e așa, atunci avem cu atât mai multe motive să ne continuăm drumul, Marquez, i-a retezat-o guvernatorul. O putem ajunge din urmă.

– Oamenii au obosit, sire, a continuat Marquez cu precauție. Trebuie să ne recăpătăm forțele, în caz de pericol.

– Și cum rămâne cu siguranța fiicei mele?

– Oamenii și caii îi vor fi de mai mare ajutor dacă vor fi odihniți, a continuat Marquez. Putem pleca mâine la galop și o vom găsi până la asfințitul soarelui.

Îmi doream să ne continuăm drumul, însă de fiecare dată când clipeam, îmi simțeam pleoapele din ce în ce mai grele.

Într-un final, guvernatorul și-a îndreptat umerii lați și ni s-a adresat.

– Ne continuăm drumul! Privirea lui aspră i-a făcut pe bărbați să tacă. Și vă sugerez să grăbim pasul!

Am așezat cu grijă hârtiile și instrumentele în tolbă, rulând harta în bucata de pânză. Când mi-am ridicat privirea, grupul se pusese deja în mișcare. Numai Pablo rămăsese în urmă, ținând hățurile calului meu și așteptând să termin.

– Gata?

Am dat afirmativ din cap, recunoscătoare că rămăsese să mă aștepte. Mi-am întins mâna după frâie, schițând un zâmbet. În schimb, el mi-a dat o bucată de material boțit. Era rochia mea.

– Ți-a căzut din tolbă. Ascunde-o! Repede!

Pablo m-a aruncat în șa și a mânat calul în față, înainte să apuc să mă așez.

– Mulțumesc…

– Încearcă să te prefaci puțin mai bine, m-a certat el. Motivul pentru care nu te-a descoperit nimeni este pentru că nu le pasă suficient de mult ca să te bage în seamă.

La primele ore ale dimineții, peisajul era încă și mai straniu. Masha și ceilalți bătrâni nu pomeniseră nimic de pădurile negre. Nu pomenise nimic nici Da în poveștile lui, nici Ma pe harta ei. Ce se întâmplase aici? De ce copacii își pierduseră culoarea? Nu cred că plantele crescuseră așa din cauza secetei. Spicele de grâul din Gromera erau încă aurii, nu cenușii.

Am continuat să călărim câteva ore, fără oprire și în tăcere. Nu se auzea decât zgomotul făcut de copite și scrijelitul scos de peniță pe bucata de piele, atunci când marcam câte o sută de metri.

Fiecare linie trasată ne aducea mai aproape de Arintan. Încântarea mea creștea pe măsură ce ne apropiam de cascadă. O fi fost doar o poveste pentru Pablo și Da, însă Arinta îmi dăduse întotdeauna curaj, iar în acel moment chiar aveam nevoie.

Am ocolit o dumbravă și am simțit cum vitejia mă părăsește. Nici urmă de Lupe sau de cascadă. Doar albia crăpată a râului Arintara care cobora lent.

– Aceasta este măreața cascadă Arintan? a întrebat guvernatorul, pe un ton disprețuitor.

Ceilalți au descălecat, însă eu i-am dat pinteni calului meu ca să înainteze.

După o altă cotitură, am dat peste o stâncă ieșind în afară chiar deasupra capului meu. Un firicel de apă se prelingea peste margine, iar în spatele lui se vedea o scobitură. Era o peșteră, care ar fi fost ascunsă vederii dacă ar fi existat acea cascadă din povești.

Genunchii au început să îmi tremure când am descălecat. După ce am legat frâiele în jurul unui copac, am intrat în albia râului, împroșcând noroiul cu ghetele lui Gabo, apoi am pătruns în peșteră.

Spațiul acesta s-a dovedit a fi mai adânc decât am crezusem la început. Intrarea era

îngustă și joasă, însă în punctul său cel mai întunecat se afla un pasaj larg, care ducea la o altă peșteră, unde puteai sta în picioare. M-am avântat orbește, atingând pereții cu degetele.

Erau uscați și ciudat de calzi. Am simțit niște linii orizontale bizare pe peretele din spate, ca și când pietrele ar fi fost clădite unele peste altele. Asta m-a dus cu gândul la un joc pe care Gabo și cu mine îl jucam împreună, când cântam și ne așezam mâinile unele peste altele din ce în ce mai repede, trăgând mâna de dedesubt și încercând să o așezăm deasupra înainte să se termine cântecul.

Mi-am ținut respirația și mi-am înfipt unghiile în palme. Dorul de Gabo mă lua întotdeauna pe nepregătite. Nu aveam de gând să mă las copleșită.

Întorcându-mă pe bâjbâite către ieșire, am luat niște apă în căușul palmelor și am băut. Nu era cascada magică din poveștile lui Da, dar măcar era apă.

Mi-am umplut plosca goală și am vârât-o în tolbă, după care am scos-o pe cea plină și mi-am prins-o la cingătoare. Da spunea mereu că era important să bei mai întâi apa mai stătută în timpul unei călătorii, oricât de tentant ar fi fost să o bei pe cea proaspătă.

Guvernatorul și oamenii lui se opriseră pe malul râului. M-am așezat lângă Pablo pe un bolovan.

– Ce se întâmplă? l-am întrebat în șoaptă.

– O să mâncăm ceva. Nu vom zăbovi mai mult de o oră, a spus.

– Și apoi?

Pablo a ridicat din umeri.

– Apoi ne vedem mai departe de drum. Eu aș trage un pui de somn dacă aș fi în locul tău.

Oboseala îmi trecuse brusc, deși călătoriserăm toată noaptea și dimineața.

Guvernatorul stătea deoparte și cerceta cu privirea împrejurimile, în speranța că va descoperi urmele lăsate de fiica lui. Nu avea stare, de parcă furia i s-ar fi transformat în cărbuni aprinși sub picioare. Sentimentul de vină îmi ardea stomacul de parcă ar fi fost acid. Guvernatorul s-a uitat în direcția mea, iar eu mi-am ferit privirea de el.

– Târâturilor! a strigat Marquez, pocnind din degete. Aduceți niște lemne!

M-am ridicat în picioare și am așezat tolba pe bolovan. N-am reușit să găsesc decât câteva surcele, însă n-a contat, deoarece Pablo a ieșit din pădure cu o creangă zdravănă ce părea a fi

de sângele-dragonului. Era la fel de neagră ca restul.

Bărbații au râs, bătându-l prietenește pe spate, însă el a rămas încruntat. În curând, focul încălzea oala cu tocană din găinile pe care le adusese bucătarul. M-am cutremurat când am trecut pe lângă grămada de pene smulse și, în timp ce mirosul se ridica în aer, am hrănit-o pe Miss La, recunoscătoare că era în viață, recunoscătoare până și pentru ciupelile ei.

Când tocana a început să fiarbă, am hotărât să mă apuc de harta mea. Însă tolba nu mai era pe bolovan. Mi-am plimbat privirea peste bărbați, ca să văd dacă nu cumva vreunul o încurcase cu a lui. Apoi m-am uitat înspre râu.

M-a cuprins panica atunci când am văzut că desaga mea se legăna în valuri. Când am scos-o afară, era plină de apă. Un clipocit m-a întâmpinat când am deschis-o cu degete tremurânde. Hârtiile și penițele se răsuceau și pluteau în apă. Am golit tolba ca și cum ar fi fost un năvod în care nu se prinsese mai nimic.

Cerneala de pe harta cu stele a lui Da se scursese și pătase mai multe coli albe de hârtie. Era un amestec de negru și roșu, abia lizibil. Îmi va fi imposibil să desenez o hartă exactă dacă nu voi putea verifica poziția stelelor, m-am gândit.

Însă nu acesta era cel mai grav lucru. Harta lui Ma era udă și lipită.

Mi-am ținut respirația când am desfăcut-o. În mod surprinzător, ea s-a dezlipit ușor. Însă nu era harta pe care mi-o aminteam eu.

Desenele cu pădurile dispăruseră. În schimb, pustietatea din mijloc era plină cu linii groase, cele pe care le observasem vag când o ridicasem la lumină. Acestea descriau bucle și se întretăiau ca o pânză de păianjen sau asemenea galeriilor unui labirint. De fapt, cu cât priveam mai atent, cu atât mai sigură eram că exact asta descriau. Unele linii însă traversau regiunea pe care tocmai o străbătuserăm noi, deși nu văzuserăm niciun drum.

Să fi fost vechea înfățișare a insulei Joya? Nu era marcat niciun sat și, în afară de linii, singurele forme erau niște cercuri punctate pe margini. În centru se afla un alt cerc, mai mare decât celelalte, desenat cu roșu. Aceasta era singura culoare de pe hartă.

M-am apropiat repede de foc și am ridicat harta în aer ca să văd mai bine. Însă liniile s-au dizolvat în hârtie, așa cum se dizolvă cerneala în apă, apoi au dispărut.

– Nu!

Marquez s-a uitat la mine, încruntat. Am trasat disperată liniile cu degetul, urmărindu-le în sus pe hartă în timp ce acestea se estompau. Formele bine cunoscute ale pădurilor au început să reapară, împreună cu denumirile satelor. În câteva secunde, harta era cea de dinainte.

Eram convinsă că imaginația nu îmi jucase feste, deși ceea ce se întâmplase fusese atât de incredibil, încât ar fi fost demn de una dintre poveștile lui Da. Ce făcuse ca harta să se schimbe atât de mult?

Era udă când stratul secret a ieșit la suprafață, iar când am apropiat-o de foc, aceasta a revenit la forma inițială. Acum era uscată. Am bâjbâit după ploscă și am turnat apă pe suprafața ei.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am continuat să vărs apă pe hartă, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Harta a devenit neclară când cerneala a început să se dizolve. Am șters-o repede.

– Băiete! a zis guvernatorul, făcându-mi semn cu capul. Vino aici!

Pablo și-a ridicat sprâncenele ca și când ar fi vrut să spună: „Grăbește-te!"

M-am îndreptat îngrozită către guvernator.

– Am crezut că o vom găsi aici. Eram convins că nu a avut cum să ajungă prea departe. Vocea lui era șoptită, dar amenințătoare și parcă tremura un pic. Încotro acum? Încotro o fi mers?

Era evident că nu vorbea cu mine. Am așteptat, uitând de transformarea hărții în timp ce mă gândeam la un răspuns pentru acea întrebare. Lupe ar fi mers încotro ar fi dus-o calul. Speram să nu se fi înspăimântat prea tare atunci când spiritul de aventură se va fi risipit. Simțeam cum mi se taie respirația la gândul că ea hălăduia prin pădurea neagră, acolo unde se afla și ucigașul.

– Satele, a spus guvernatorul cu voce tare și fermă. Care este cel mai apropiat?

L-am privit cu precauție.

– Gris, sire.

Adori a încuviințat din cap.

– Gris să fie. Ești pregătit să ne conduci într-acolo?

– Da, sire.

– Și te ocupi și de harta nouă?

M-am gândit la harta stelară pătată și la hârtia îmbibată cu apă.

– Tocmai mă pregăteam să mă așternu la lucru, sire.

– Bine. Nu mă face să regret că te-am luat cu noi.

Guvernatorul s-a întors cu spatele la mine, iar eu am considerat că discuția s-a încheiat.

– Ce este? m-a întrebat în șoaptă Pablo.

– O luăm spre Gris. E un sat.

Mă întrebam ce vom găsi acolo.

Bucătarul a lovit în oală cu lingura și a strigat:

– Masa e gata!

Guvernatorul Adori a mâncat primul. Acesta a muiat pâinea direct în oală și, după ce s-a săturat, i-a lăsat și pe ceilalți. Bărbații s-au năpustit asupra oalei hămesiți. Nu-mi venea să pun gura pe tocana de găină știind-o pe Miss La la doi pași și mi-a pierit complet pofta când l-am văzut pe unul dintre bărbați cum înfuleca atât de repede, încât mâncarea îi ieșise pe nas.

M-am retras pe malul apei ca să încep să desenez harta. În minte îmi răsuna vocea lui Da în timp ce înșiram călimările cu cerneală, penițele ude și instrumentele de măsurat.

„Ideea e să lași spațiu liber pentru ceea ce nu cunoști. Oricine poate să deseneze locurile unde a fost – numai un cartograf știe să

deseneze astfel încât să anticipeze locurile unde va ajunge."

Am rezemat tolba cu grijă de o piatră și am ales cea mai uscată coală de hârtie. Am întins-o pe jos, așezând câte un bolovan în fiecare colț, apoi am scos bucata de piele din buzunarul pantalonilor lui Gabo și am așezat-o lângă toate celelalte obiecte.

Înainte să mă apuc de lucru, am privit în jurul meu la copacii care aruncau umbre chiar și în lumina slabă a dimineții. Am încercat să ignor faptul că eram supravegheată. După ce am inspirat adânc, am șters vârful peniței de tunică, l-am muiat în cerneală și am început să desenez o nouă hartă a insulei mele. Aceasta nu va fi dată uitării.

Unsprezece

După ce am consultat harta lui Ma, i-am condus spre nord-vest, către Gris, sperând că instinctul îi dictase lui Lupe același lucru ca și guvernatorului – să iasă din pădure și să se îndrepte spre coastă. Degetele îmi tremurau când am trasat cărarea. Nu voiam să ne rătăcim.

Am urmat o creastă stâncoasă care pornea de la „streașina" cascadei, lăsând un spațiu deschis natural între copaci și o cale de-a lungul căreia caii puteau înainta cu ușurință. S-au scurs câteva ore sufocante, cu zidul cenușiu de piatră ridicându-se în dreapta noastră și cu cenușiul copacilor înalți în stânga. Până și cerul era neobișnuit de cețos. Întreaga lume părea acoperită de cenușă.

În cele din urmă, am lăsat pădurea în urma noastră și am luat-o la galop de-a lungul unei plaje late, presărate cu pietriș. Strălucirea metalică a mării se întindea lângă noi. Era o

senzație reconfortantă după ce străbătuserăm codrul. Trebuia să fim cu ochii în patru doar la lizieră.

Îmi era mai ușor să schițez distanțele, având în vedere coasta curbată. Număram fără efort până la o sută, lăsându-mi mintea să rătăcească, uneori la Da, însă de cele mai multe ori, la Cata și la Lupe. Plaja avea o strălucire argintie sub razele soarelui, iar caii, odată ce s-au obișnuit cu schimbarea reliefului, au luat-o la galop.

La orizont, furtuna se dezlănțuia deasupra mării. Era atât de îndepărtată, încât nu auzeam bubuitul tunetelor, vedeam doar fulgerele care brăzdau văzduhul. M-am gândit la urgia care purtase în derivă barca stră-stră-străbunicului Riosse și m-am întrebat dacă fusese vreodată atât de departe pe marea dezlănțuită.

Marea părea diferită aici, deși făcea parte din aceeași întindere de apă. Cartografilor precum Da le plăcea să îl împartă în parcele pe care le botezau, astfel încât exploratorilor și negustorilor le era mai ușor să își marcheze teritoriul. Așa cum marcase și guvernatorul insula Joya.

Adori ne-a îndemnat să ne oprim cam la o jumătate de kilometru de locul care era marcat pe hartă ca fiind satul Gris.

– În regulă, soldați, fiți cu ochii în patru! Marquez, tu vii în față cu mine!

Marquez și-a adus calul în fața formației.

– Dați-vă la o parte, pocitaniilor, a șuierat el printre dinți când a trecut pe lângă noi.

– Înaintăm încet, apoi atacăm, a continuat guvernatorul Adori. Dacă vom întâlni pe cineva în calea noastră – și nu este fiica mea – îl vom pune pe fugă. Rămâneți călare până vă voi da eu alte ordine. Dacă vă separați de grup, luați-o înapoi de-a lungul acestei creste și așteptați lângă râu. S-a înțeles?

Bărbații au aprobat din cap. Pablo se întunecase la față și își ținea cuțitul strâns în mână. Guvernatorul ne-a făcut semn să continuăm. Mi-am împuns calul cu călcâiele. Iapa a fornăit și a pornit din loc.

Caii au luat-o la trap. În fața noastră, un zid întrerupt de o arcadă marca marginea satului. Guvernatorul Adori și-a înfipt pintenii în coastele calului. Am auzit plesnitura inconfundabilă a biciului lui Marquez pe crupa armăsarului său.

Am scuturat frâiele și m-am aplecat în șa, așa cum îmi spusese Pablo. Caii au luat-o la galop, iar când i-am auzit pe bărbați strigând, am simțit cum îmi fierbe sângele în vene. Când

am aprins și eu pe sub arcadă, le-am urmat exemplul.

Strigătul mi s-a oprit în gât când am văzut ce se afla în fața noastră.

Satul dispăruse.

Nu mai rămăseseră decât ruinele pereților din chirpici și străzile fisurate. În pragul unei case se afla scheletul albit de soare al unui adult, care își ținea brațul și mâna întinse către o grămăjoară de oase. Trupul parcă mi-a devenit de plumb când am încercat să dau formă acelor oase. Am simțit cum o umbră trece peste gâtul meu, însă nu era nimeni în spate în afară de Pablo.

Deodată, guvernatorul a tras de hățuri și a descălecat cu sprinteneală. Satul fusese distrus și, la prima vedere, părea nelocuit. Marea murmura dincolo de case, iar albastrul tunicilor pe care le purtau soldații era singura pată de culoare din împrejurimi. Oasele și lutul trosneau sub cizme și sub copite. Eu însă am avut grijă să nu calc pe nimic.

Am condus caii spre locul care fusese cândva piața satului, una asemănătoare cu cea din Gromera. Când am ajuns în centru, o voce a strigat:

– Stați!

Ne-am întors către Pablo, care era călare.

A arătat către pământ.

– Priviți!

I-am urmat privirea. Sub picioarele noastre trecea o linie groasă și neagră. Am privit în jur și am zărit o altă linie care se intersecta cu aceasta în locul unde se afla guvernatorul, formând un „X“ care împărțea piața. Pe acea cruce erau împrăștiate niște semințe albe.

Am făcut câțiva pași în spate când am realizat că „X“-ul era marcat cu sânge uscat. Bărbații au strigat și s-au îndepărtat repede de cruce, trăgând caii după ei și scuturându-și praful de pe picioare. Însă nu aceasta era partea cea mai rea. Semințele albe nu erau de fapt semințe.

Erau dinți.

Guvernatorul s-a apropiat și a luat unul de pe jos, așezându-l în palma înmănușată ca să îl vadă mai bine. S-a așternut tăcerea.

Pablo a descălecat și a venit lângă mine. Era atât de aproape, încât simțeam mirosul slab de lavandă cu care Masha îi spăla hainele. Mi-am ridicat ochii către cenușiul nemilos, așteptând ca guvernatorul Adori să vorbească. Într-un final, acesta a spus:

– Nu sunt dinți de om. Cel puțin, nu sunt asemenea celor pe care i-am văzut eu.

Adori și-a întins palma, iar Marquez s-a apropiat de el. Bărbații au privit cu atenție dintele, apoi Marquez l-a cântărit în palmă și a dat afirmativ din cap.

– E greu, a zis el.

Dintele a fost trecut din mână în mână. Deoarece nu voiam să-l ating cu mâna goală, m-am uitat la el când acesta a ajuns în palma lui Jorge. Avea forma unui dinte de câine, doar că era mai ascuțit, iar crestăturile mai adânci și neregulate. Rădăcina se înnegrise, ca și când gingia ar fi fost bolnavă. Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Marquez ca pentru el.

Am privit în jurul meu. Judecând după ruine și după oase, satul și locuitorii lui păreau să fi dispărut cu mulți ani în urmă. Era oare posibil ca acea cruce să fi rămas neatinsă în tot acest timp? Corbii care invadaseră străzile din Gromera cu siguranță ajunseseră și aici.

Apoi mi-a picat fisa. Când am cercetat din priviri ceea ce mai rămăsese din acoperișuri, precum și pădurea îndepărtată, mi-am dat seama că nu văzusem nici măcar un corb de când

pătrunseserăm pe Tărâmurile Uitate. Nu văzusem niciun animal – nici lupii care bântuiau prin păduri precum ciuma, nici căprioarele sau porcii mistreți despre care Da spunea că împânzeau insula. Corbii dispăruseră, așa cum o făcuseră păsările cântătoare și animalele din golf.

– Pablo…

M-am întors chiar în momentul în care ceva s-a mișcat în spatele lui, în depărtare. Mi-am ațintit privirea asupra locului respectiv, sperând să fi fost o umbră jucăușă. Însă acel ceva s-a mișcat din nou, în direcția cailor, de astă dată. Apoi s-a lăsat atât de jos, încât aproape se confunda cu stâncile negre, și a început să se deplaseze încet.

M-a cuprins un val de frică, iar picioarele mi se înmuiaseră de tot.

– Acolo!

Oamenii guvernatorului au reacționat repede, așezându-se spate în spate pe „X“, fiecare bărbat fiind cu fața spre exterior și cu arma pregătită. Preț de o clipă, a domnit tăcerea. Apoi au năvălit din pădure.

Brusc, ne-am trezit înconjurați din toate părțile, iar privirea mi-a fost blocată de zidurile sparte și de umbre.

– Protejați-l pe guvernator! a strigat Marquez.

Mi-am vârât mâna în tolbă și am apucat strâns mânerul cuțitului lui Da, apoi am lăsat desaga să cadă.

Nici nu am apucat bine să fac asta, când am zărit un trup cenușiu-închis care m-a trântit pe spate. Am tăiat aerul cu lama.

În jurul meu se dezlănțuise vacarmul. Guvernatorul striga și dădea ordine, găinile cotcodăceau disperate din lăzile prinse de șaua calului bucătarului. Bidiviii nechezau și, în ciuda panicii care mă cuprinsese, am văzut cum aceștia își dădeau ochii peste cap.

Coatele și genunchii îmi erau țintuiți la pământ și simțeam cum niște unghii mi se înfigeau în gât. Am încercat să mă rostogolesc, să mă eliberez, însă atacatorul meu mă ținea locului. Am simțit un junghi prin craniu, deoarece capul îmi era apăsat pe dinții ascuțiți de sub mine.

Mi-am auzit numele de undeva, din spatele meu – nu numele lui Gabo, ci al meu –, iar în clipa următoare Pablo a smuls creatura de pe mine și a aruncat-o cât colo. Apoi a azvârlit ușa ruptă pe care o avea în mâini către umbra neclară care îl ataca pe Marquez.

O altă creatură a sărit pe mine, zdrobindu-mi pieptul și încolăcindu-și coada – sau tentaculul – în jurul gâtului meu. M-am răsucit, lovind cu arma în toate direcțiile. Am încercat să desprind ghearele – nu, mâna – care strângeau din ce în ce mai tare, iar degetele mele au apucat un alt tentacul sau o bucată de sfoară care se încolăcise în jurul încheieturii mâinii atacatorului meu. Când acesta s-a rupt, am ridicat lama cuțitului. Am simțit că opune o rezistență îngrozitoare, apoi am auzit un pârâit. Presiunea de pe pieptul meu a dispărut brusc. Am simțit gust de sânge, însă nu era al meu.

M-am ridicat în șezut, gata să sar în picioare, și am văzut o dâră de un roșu-închis care se îndepărta de piață. Pablo, care se afla în apropiere, stătea chircit și gâfâia. Guvernatorul și-a șters sabia în praf. Lui Marquez i se umflase un ochi, iar hainele îi erau sfâșiate.

Ambuscada se terminase la fel de repede cum începuse. Țiuitul pe care îl auzeam în urechi începea să dispară încet, iar medalionul mi-l simțeam greu pe piept.

– Avem pierderi, Marquez? a întrebat guvernatorul Adori.

– Am scăpat cu toții, domnule guvernator.

Bucătarul stătea lângă priponul rupt al calului său, care dispăruse, repetând încontinuu și cu voce tare.

– Găinile mele! Găinile mele! Găinile mele!

M-am întors, cu strângere de inimă. Iapa mea dispăruse, la fel și cușca în care se afla Miss La.

– Cine au fost atacatorii? a întrebat Marquez, scuipând sânge în praf. Exilații?

Guvernatorul a privit în jurul lui, încercând să găsească indicii.

– Putem fi siguri că au fost oameni, și nu animale?

– S-au năpustit asupra noastră atât de repede, a zis bucătarul, cu ochii mari de uimire.

– Ne dominau, a spus guvernatorul Adori, căzând pe gânduri. De ce s-au retras?

Pablo mi-a întins mâna, iar când am vrut să i-o dau pe a mea, ceva mi-a căzut din pumn. Mi-am coborât privirea și am simțit că rămân fără aer.

– Isabella? a zis Pablo cu blândețe, însă eu nu mă puteam uita la el.

Mă holbam la obiectul care zăcea în praf, printre picături de sânge și dinți. Un nod de mărimea medalionului mi s-a pus în gât.

– Ce-i asta? a întrebat Pablo, aplecându-se și ridicând obiectul de pe jos.

În palma lui mare ținea o brățară subțire, cu capetele ferfeniță în locul unde o rupsesem. Împletit printre celelalte fire, se afla un singur fir de aur strălucitor.

– Este a lui Lupe.

– Poftim?

– Este a lui Lupe, am repetat eu. I-am făcut-o cadou de ziua ei.

– Ești sigură? m-a întrebat Pablo cu vocea răgușită.

– Da, am răspuns eu, chinuindu-mă să îl privesc în ochi. Eu i-am făcut-o. Eu i-am legat-o la mână.

– Cum a ajuns la tine?

„Un tentacul în jurul gâtului meu, eu zgâriind cu unghiile, încercând să mă eliberez."

– Stârpiturilor! Trebuie să plecăm, a zis Marquez, apropiindu-se de noi.

Bărbații dezlegaseră deja ceilalți cai. În afară de calul meu și cel al bucătarului, mai lipsea unul.

– Gabo a găsit ceva, a spus Pablo.

– Ce anume? a întrebat Marquez.

– O brățară, am spus eu, încercând să îmi stăpânesc vocea.

Marquez și-a coborât privirea.

– Asta?

A aruncat-o din palma lui Pablo și a strivit-o cu gheata.

– Nu! am strigat eu. E a lui Lupe!

– A lui Lupe? s-a auzit vocea guvernatorului din partea cealaltă a pieței.

Până și marea, ascunsă dincolo de ruine, părea tăcută.

– Mizeria asta, a spus Marquez, lovind brățara cu piciorul către guvernatorul Adori. Băiatul crede că îi aparține fiicei dumneavoastră.

Guvernatorul a tăcut timp îndelungat. S-a lăsat pe vine lângă brățară. Îi auzeam respirația. Și-a plecat capul și și-a trecut cu blândețe degetele de-a lungul împletiturii în care strălucea firul de aur.

– Așa e?

– Sire? a spus Marquez.

– De unde știi că este a ei?

Guvernatorul mi-a aruncat o privire aspră.

– Eu… sora mea a făcut-o pentru ea.

– Isabella?

M-a străbătut un fior.

– De ziua ei.

– Cum a ajuns la tine? m-a întrebat Marquez.

– Una dintre creaturi o purta.

Guvernatorul Adori s-a ridicat brusc în picioare.

– Trebuie să le luăm urma.

– Sire, nici măcar nu știm unde s-au dus sau ce sunt.

– Sunt niște lași. Să răpești un copil…

– Dacă au fost exilații, atunci trebuie să ne ținem departe de ei.

– Mi-au răpit fiica.

– Sire, nu cred că ea este… a început Marquez.

Fără niciun avertisment, guvernatorul și-a scos sabia și i-a lipit tăișul de gâtul lui Marquez. Mie mi s-a tăiat respirația, iar Pablo a făcut un pas în spate.

– Nu a murit încă nimeni, Marquez. Așa că îți sugerez să nu continui, a spus el, punând presiune pe tăiș. Am fost suficient de clar?

Marquez a dat afirmativ din cap. Guvernatorul Adori s-a răsucit pe călcâie.

– Prea bine. Alte întrebări?

Nimeni nu a îndrăznit să vorbească. În ochii guvernatorului se citea o mânie nestăpânită.

– Pe cai, toată lumea!

– Au luat cu ei câțiva cai, sire, a spus Pablo, pe un ton ezitant. Al bucătarului, al lui Gabo.

– Cei care ați rămas fără cai vă întoarceți, cu excepția băiatului-cartograf. Adori mi-a aruncat o privire. Avem nevoie de tine.

Îl auzeam parcă de undeva, de departe, în timp ce îmi vâram în buzunar brățara lui Lupe. Medalionul îmi atârna greu la gât, iar eu l-am atins prin tunică.

Nu puteam îngădui ca ultimul lucru pe care i-l spusesem lui Lupe să rămână acela că era „fără suflet". Mă înșelasem când crezusem că era lașă. Voiam să îi spun că dădea dovadă de curaj. Voiam să îi spun că îmi doream să fiu la fel de curajoasă ca ea.

Expediția s-a redus la șapte. Cei care aveau hainele mânjite de sânge și le schimbaseră cu altele curate. Guvernatorul a fost nevoit să îi împrumute lui Marquez o pereche de pantaloni și o tunică de un albastru-regal.

– Cui îi vom spune „domnule guvernator" acum? a glumit Jorge, însă râsetul i-a înghețat când a văzut expresia de pe fața lui Adori.

Am înșeuat caii care mai rămăseseră. Eu am încălecat în spatele lui Pablo, prea timidă să îmi petrec brațele pe după mijlocul lui, însă el m-a obligat.

După ce m-am întors să arunc o ultimă privire satului de oase pe care îl lăsam în urma noastră, mi-am scos instrumentele și am început să marchez din nou distanța.

– Nu trebuie să faci asta, mi-a spus Pablo cu blândețe în glas. Ar trebui să te odihnești.

L-am ignorat. Ba da, trebuia să fac asta. Penița părea să fie singurul lucru sigur din lume.

„Te rog, Lupe! Sper să nu fi pățit nimic."

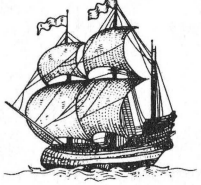

Doisprezece

„ – Care ai vrea să fie următoarea ta destinație, Da? După ce se vor deschide din nou porturile?

– Dacă... Isa! Dacă se vor deschide, aș vrea să merg mai întâi în Amrica, firește, apoi în India.

– De ce?

– India este, fără îndoială, un loc plin de culoare. Nuanțe de roz care îți ard ochii, nuanțe de albastru în care te poți pierde.

– Nu sună prea bine.

– Oh, te înșeli! Intensitatea, textura... Gândește-te numai la pigment! Hărțile mele ar fi invidiate de toată lumea. În India m-aș duce. Prin Afrik, să cumpăr tămâie cu care să parfumez papirusurile aduse din Æygpt. Tu?

– Eu te-aș însoți în India. Te-aș ajuta să găsești pigmenți cu care să faci hărți frumoase pentru regine.“

Însă nu era adevărat. Îmi doream să explorez Joya și să completez spațiul gol din inima insulei. Îl mințisem.

Iar acum mă aflam chiar acolo. Am privit în jurul meu, la copacii negricioși care se legănau și la plaja lată, la acest loc pe care mi-l imaginasem de nenumărate ori, un loc care mi se părea atât de îndepărtat și de magic, așa cum India i se părea lui Da. Însă acum mă durea tot corpul, iar brățara lui Lupe zăcea ruptă în buzunarul meu. Bine măcar că nu era și Da cu noi. Din cauza piciorului său bolnav, nu ar fi reușit niciodată să călărească atât de mult sau să se lupte cu atacatorii, așa cum o făcusem eu.

„Sau poate ar fi reușit“, a spus o voce șoptită. Poate nu eram corectă. Poate eram prea blândă cu mine. Poate că dădusem dovadă de egoism când îmi dorisem să vin în această expediție. Poate fusese o prostie.

O altă umbră mi-a trecut peste gât, însă am știut că nu era nimeni în spatele meu. Fără cosițe, îmi simțeam capul mai dezgolit și lipsit de apărare. M-am lipit de spatele lui Pablo.

Trebuia să existe o legătură între toate. Nu doar în ceea ce o privea pe Cata, ci și în ceea ce privea animalele din golf, care plecaseră întocmai ca păsările cântătoare. Satul distrus. Atacul.

Legăturile existau, însă erau fine asemenea firelor pânzei de păianjen. Străluceau undeva, într-un colț al minții.

Peisajul se schimba subtil cu fiecare oră, satele părăsite perindându-se unele după celelalte. La amiază zilei, în cea de-a treia zi a expediției, lumea părea să se fi schimbat complet. Ceața se ridicase, iar soarele dogoritor ne ardea cefele. Nivelul pământului se ridicase deasupra mării, astfel încât stâncile ne păzeau flancul stâng. Valurile mării se izbeau cu atâta putere de acestea, încât stropii de apă îmi udau obrajii. Erau aduși de rafale de vânt, aceleași care purtaseră pălăria lui Marquez în larg.

Guvernatorul nu vorbea decât atunci când ne ordona să ne odihnim câteva ore în fiecare noapte. Însă nu reușeam să dormim prea bine din cauza vântului care urla în întuneric. Adori își ținea umerii coborâți, iar eu mă întrebam dacă și el simțea aceeași apăsare pe suflet, același nod în gât.

Medalionul atârna greu, însă nu voiam să mi-l scot de la gât. Nu puteam, nu până nu o găseam pe Lupe. Vântul se juca prin coamele cailor. Ochii mă înțepau și îmi lăcrimau. Soarele după-amiezii răspândea o lumină puternică.

În curând, traversam niște câmpuri înierbate, evident părăsite. Ne apropiam de următorul sat, ceea ce era bine. Soarele cobora la orizont. Lupta continuă cu vântul era epuizantă atât pentru noi, cât și pentru cai.

„Vânturi de mare puternice bat dinspre *Cercul înghețat* către Carment, îmi explicase odată Da, urmând traseul vântului pe harta lui Ma. Recoltele cresc în plan orizontal și se spune că locuitorii acestui sat sunt aplecați la pământ și ei, ca și când ar înfrunta curenții de aer. Suntem cu toții rodul celor ce ne înconjoară. Fiecare poartă, tatuată pe piele, harta propriei vieți prin felul în care pășim, chiar și prin felul în care creștem."

Într-un final, formele din vârful pantei s-au transformat în clădiri. Nu erau ruine, ci case sănătoase.

– Sire, am zis eu, pe un ton nesigur. Drumul le ocolește.

– Are dreptate, a spus Marquez.

Drumul ocolea marginea satului abandonat Carment, apoi se întorcea și o lua în linie dreaptă către pădurea din depărtare, pe pantă în jos.

Am cercetat din priviri liziera. Am simțit un fior pe șira spinării. Dacă ne urmăreau chiar în acel moment?

– Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici, sire, a spus Marquez, înainte să îl întrerupă guvernatorul. Oamenii sunt obosiți, iar caii au nevoie de odihnă.

Guvernatorul i-a aruncat o privire aspră.

– Ce sugerezi?

– Ar fi mai bine să verificăm dacă satul e sigur, să punem o santinelă și să plecăm mai departe la vărsatul zorilor, a răspuns Marquez, cu o voce atât de șoptită, încât a trebuit să ciulesc urechile ca să îl aud. Nu cred că avem șanse prin pădure.

Guvernatorul a bombănit și s-a întors către mine.

– Unde duce drumul ăsta, băiete?

M-am uitat pe harta lui Ma, deși știam că nu existau prea multe detalii în centrul ei.

– Spre Marisma, sire.

– E doar mlaștină? Niciun sat?

– Nu există niciunul pe această hartă, sire.

Guvernatorul a lovit cu pumnul într-un perete, crăpând chirpiciul. Eu am tresărit, iar Pablo a făcut un pas înspre noi. Adori a început să strige, dând alte ordine, apoi s-a îndepărtat.

Am legat caii de un stâlp care sprijinea un jgheab. Pablo a rămas în urmă ca să îi hrănească, în timp ce noi am intrat în sat. Eu mă aflam în mijlocul grupului, ținând strâns mânerul cuțitului. Nu s-a întâmplat nimic însă. Nu era nimeni acolo, în afară de noi.

Satul nu arăta deloc așa cum mă așteptasem. Părea un fel de Gromera pe dos, urcând înspre coastă în loc să coboare. Până și ușile aveau țâțânile pe partea cealaltă față de ale noastre. Unele case erau mari cât a lui Pablo și a mea laolaltă, cu uși din lemn negru.

Am îndepărtat o pânză mare de păianjen de pe una. Era gravată cu ceea ce părea a fi niște valuri învolburate. Am șters pânza de păianjen de pe următoarea, iar aceasta a lăsat la vedere o corabie cu pânze, în relief, așezată chiar în centru. Pe pânze mai rămăsese o urmă de vopsea roșie.

Am făcut un pas în spate și am încercat să îmi imaginez întreaga suprafață pictată. Albastrul apei, corabia cu pânze roșii navigând pe coama înspumată a valurilor. Era o imagine frumoasă.

M-a cuprins dorul de casă, cu ușa verde și scorojită și pereții acoperiți de hărți, ca să nu mai spun de dorul de Da. M-am întors și m-am

șters iute la ochi chiar în momentul în care Marquez a trecut valvârtej pe lângă mine.

L-am urmat pe culme, înfruntând vântul. Am trecut pe lângă alte uși gravate, pe lângă alte case cu pereții în culori estompate, până când am ajuns într-o zonă întinsă și pustie, ca o piață, în care casele erau aranjate pe margini ca într-un amfiteatru. Dincolo, se terminau stâncile. Vântul era rece cum nu îl mai simțisem vreodată, așa că mi-am strâns mai bine pe trup haina lui Gabo.

Jos de tot, marea mugea și se izbea de stânci, iar valurile se rostogoleau nestingherite cât vedeam cu ochii. Da spunea că undeva, departe, se afla „Cercul înghețat", unde urșii erau albi, iar la nas ți se făceau țurțuri.

Chiar la picioarele mele se întindea un port, apărat de un zid de piatră. Bărcile care acostaseră acolo cândva dispăruseră. Un șir subțire de trepte săpate în stâncă ducea jos, în golf. Fără să stau pe gânduri, am început să cobor, ținându-mă strâns de balustradă, până când degetele mi s-au albit. Vântul s-a domolit odată ce am ajuns la adăpostul zidului de piatră. Am sărit ultimele trei trepte, aterizând pe nisipul fin. Pe cât de negru era cel din Gromera, pe atât de alb era cel de aici și avea o strălucire ciudată.

Mi-am scos ghetele lui Gabo și mi-am suflecat pantalonii. Tălpile îmi erau pline de bășici, iar călcâiele, aspre.

Mi-am ridicat privirea la întinderea înaltă și neagră de stâncă să văd dacă nu eram urmărită, însă mă îndoiam că observase careva dintre bărbați că dispărusem. Mi-am făcut curaj și am înaintat în apa puțin adâncă.

Aceasta mă înțepa de parcă erau niște insecte minuscule, însă, în curând, degetele de la picioare mi-au amorțit. Am închis ochii. Eram în mare, iar bărbatul care ne interzisese să intrăm în ea se afla doar la o stâncă depărtare. Voiam să înot și, deși Ma ne învățase pe mine și pe Gabo într-un lac mic de lângă cariere, nu îndrăzneam s-o fac. Lacul dispăruse de mult, ca și Arintan.

Da spunea că guvernatorul interzisese înotul ca să nu încerce careva să evadeze.

– Nu că ar ajunge cineva prea departe. Curentul e schimbător, iar în ocean sunt o mulțime de creaturi îngrozitoare – meduze, rechini, șerpi de mare.

– Atunci de ce le pare rău oamenilor după ocean, Da?

– Pentru că este și plin de minuni și te duce în orice colț al lumii."

– În orice colț al lumii, am zis eu în șoaptă, vorbind cu medalionul. Ai auzit, Lupe? Există atâtea locuri pe care trebuie să le vedem!

Am auzit o bufnitură înfundată în spatele meu. Un fior rece m-a străbătut pe șira spinării. Înainte să apuc să mă întorc, niște mâini m-au prins de mijloc. Eram luată pe sus.

Am dat cu picioarele și am început să mă zvârcolesc, însă mâinile mă țineau strâns, iar persoana alerga, purtându-mă înspre valuri.

Pablo râdea. S-a oprit când apa i-a ajuns la nivelul coapselor și m-a ținut deasupra valurilor.

– Ține-ți respirația!

Și, zicând acestea, m-a aruncat în apă.

Curentul slab mi-a tras trupul în jos. Uitasem acea senzație de imponderabilitate. Mi-am amintit cum râsese Gabo atunci când reușise să o ridice pe Ma pe jumătate din lac. Era diferit însă atunci când înotai în mare. Apa era neagră sub mine și, după o vreme, când am început să îmi imaginez ce ar putea zace în adâncuri, m-a cuprins teama. A trebuit să ies la mal.

În timp ce îmi frecam brațele ca să mă încălzesc, îl urmăream pe Pablo, al cărui cap era lucios ca al unei foci. În timp ce mi se uscau picioarele, el a ieșit din apă și s-a trântit lângă mine.

Ca și când ar fi reluat o conversație pe care tocmai o purtasem, Pablo a zis:

– E chiar mai ciudat decât am crezut că va fi.

– Și eu la fel, am zis, iar el a pufnit.

– Păi da, ești cea mai ciudată creatură de pe-aici.

– Știi la ce m-am referit. Am simțit cum mă înroșesc. Nu râde de mine!

– Îmi cer scuze. Părea sincer. Și alții râdeau de mine, știi?! Pentru că mă jucam cu tine și cu Gabo.

– De ce?

– Erați mai mici. Îmi spuneau că sunt un idiot. Simplu.

– Cine?

– Băieții de vârsta mea, a răspuns el, lăsând să i se scurgă nisipul printre degete. Idiotul. Ursul prost.

– Nu e prea ingenios.

Pablo a râs încet.

– Presupun că nu.

L-am privit cu coada ochiului.

– De aceea nu ai mai venit la noi?

Pablo a rămas nemișcat.

– Îmi pare rău. Pentru că nu am venit când Gabo…

Am simțit cum mi se pune un nod în gât.

– Nu-i nimic.

– Tu ești bine? Cu toate… Și-a întins repede mâna spre a mea, apoi s-a răzgândit și și-a așezat-o în poală. Cred că ești speriată.

– Nu sunt.

– Eu, da.

Un alt moment de tăcere.

– Crezi că o vom găsi? l-am întrebat eu. Pe Lupe?

– Da, a răspuns Pablo, prea repede, prea sigur pe el, însă eu am simțit cum mă străbate un val de căldură. Am mângâiat brățara prin buzunarul ud.

– Bine.

Am rămas așa, privind stelele palide care scăpărau pe cer. Am încercat să citesc în ele, nu așa cum citea Masha, ca să vadă viitorul, ci cum ar fi făcut-o Da, ca să îmi dau seama încotro să

o luăm. Steaua Nordului se afla chiar deasupra noastră, mai strălucitoare decât celelalte.

– Bucata aia de lemn, cea care strălucește. Vocea lui Pablo m-a făcut să tresar. E de la bastonul lui Da, nu-i așa?

Am încuviințat, realizând, cu un sentiment de vină, că mi-o luase guvernatorul.

– Chiar nu știi de unde provine? De ce strălucește?

– Nu știu de ce strălucește. Știu că este o bucată dintr-o barcă. Din barca stră-stră-străbunicului meu.

– O barcă? Ce s-a întâmplat?

– Pablo, vrei să-ți spun o poveste? l-am tachinat eu.

– Nu, a răspuns el cu năduf și s-a întins pe spate, pe nisip. După o clipă de tăcere, a adăugat: Poate.

M-am întins și eu lângă el, cu privirea țintă la Steaua Nordului. Mi-am amintit de vocea puternică și groasă a lui Da și am rostit cuvintele așa cum o făcea el, așa cum o făcuse de multe ori în nopțile senine și înstelate cum era aceea.

„Doar lemnul a mai rămas din barca străstră-străbunicului Riosse. A fost construită din trunchiul unui copac special, la fel de ușor ca osul de egretă. Însă nu acesta a fost lucrul cel mai remarcabil. Atunci când zgâria lemnul, scoarța de sub unghiile lui strălucea. Odată tăiat, lemnul își dezvăluia fibra strălucitoare. Cuiele pătrundeau cu ușurință fără a-l crăpa și, odată intrate, se fixau repede. Ambarcațiunea creștea sub atingerea degetelor lui la fel de ușor ca un copac care prinde din nou rădăcini, luând o formă nouă. Două luni mai târziu *Luna Flotante – Luna plutitoare* – a fost terminată, iar flancurile lăcuite cu sevă de copacul-dragonului, astfel încât, atunci când se lăsa întunericul, aceasta strălucea ca o torță. Peștii erau atât de atrași de lumină, încât pur și simplu îi putea culege cu mâinile goale din ocean. Însă norocul lui nu a durat prea mult.

Într-o noapte, vântul puternic l-a purtat departe, în larg. Un nor negru venind dinspre coasta îndepărtată a Afrikii s-a oprit deasupra lui. Ploaia a început să cadă în rafale, iar barca a plutit în derivă pe valurile tulburate de vânt. El s-a legat de catarg, însă acesta s-a rupt. A fost azvârlit în mare când barca a urcat un val uriaș și nu a mai coborât. În schimb, a fost ridicată deasupra oceanului răvășit de furtună, ca o

pasăre ciudată. Apoi el a fost tras la fund. Știa că moartea era aproape; plămânii i-au cedat și a simțit o durere ascuțită în cap.

Însă nu a murit.

Catargul l-a scos la suprafață și l-a ținut acolo până când a trecut furtuna. A fost salvat de o navă care trecea pe acolo. Echipajul i-a ascultat uluit povestea. Marinarii nu văzuseră nicio furtună și, cu siguranță, nicio barcă zburătoare. Singura dovadă era catargul legat de trupul lui.

Văd că nu mă crezi, Isa, însă eu cred. Cred că barca aceea nu a fost de pe acest pământ sau, cel puțin, nu de pe pământul nostru. I-a fost dată de insulă, care i-a și luat-o. Toate lucrurile urmează un ciclu, Isabella, întorcându-se de unde au venit. Anotimpurile, apa, viețile, poate chiar și copacii. Nu ai nevoie întotdeauna de o hartă ca să găsești drumul de întoarcere. Deși aceasta este mai mereu de ajutor. Tu ce crezi?“

Treisprezece

Nu am vrut să rostesc ultima parte cu voce tare, însă Pablo nu m-a tachinat. Am simțit cum îmi ia mâna și mi-o strânge ușor. Era caldă și aspră.

– Haide, a spus el. Ar trebui să ne întoarcem!

Mi-am cules de pe jos tolba și ghetele și l-am urmat desculță pe scările abrupte de piatră. Vântul a început din nou să sufle. Când am ajuns sus, am văzut lumini și am auzit voci care răzbăteau din casele mai mari, iar afară ardea un foc, protejat de vânt de zidul înalt. Nimeni, în afară de o siluetă.

Pablo și cu mine am luat-o spre casă, însă când ne-am apropiat de ușa deschisă, am auzit vocea răstită a guvernatorului, care ședea lângă foc.

– Vino aici, cartografule!

M-am încordat. Adori nu și-a ridicat privirea din flăcări, însă mi-a arătat un loc lângă el.

– Ești bine? a murmurat Pablo.

– Mai repede! s-a răstit Adori.

M-am dus la el, tremurând ușor. Pablo s-a oprit în prag, apoi a intrat în casă.

– Ai înotat? M-a apucat de încheietură și m-a tras în jos înainte să apuc să răspund. Stai jos!

S-a așternut o tăcere lungă înainte să vorbească din nou.

– Așadar, ăsta-i Carment! A luat o înghițitură din plosca de la șold. De unde stăteam eu, simțeam mirosul dulceag de coniac. E casa exilaților, spun unii. Ai cunoscut-o pe fata aceea? Cea care a murit?

– Se numește Cata, am spus eu, având grijă să nu ridic tonul. Da. A fost prietenă cu sora mea.

– Sora ta a avut un grup interesant de prieteni, a remarcat guvernatorul.

– Are, sire.

Am strâns tolba atât de tare, încât noadele mi-au pocnit. Mi-aș fi dorit ca Pablo să nu fi intrat în casă.

– Spune-mi, băiete, îți place ceea ce faci?

– Da.

– Ești norocos, atunci. Tatăl meu a fost guvernator și el. Într-un oraș din Afrik. Am învățat să lupt și l-am ajutat să își apere teritoriul. De fapt, asta înseamnă să fii guvernator. Să lupți! Tata a murit încercând să își apere autoritatea.

– Îmi pare rău!

– Să nu-ți pară! Doar eu l-am ucis.

Cuvintele lui m-au lovit ca undele create de o pietricică aruncată într-o baltă. Efectul lor s-a răspândit în trup și curând am simțit că mă cuprind fiorii.

– Dar mi-am primit pedeapsa. Sunt aici, nu?

A râs sec și a băut din nou din ploscă.

„Acum, mi-am zis, ar trebui să-l întreb acum."

– De ce vă aflați aici, sire? Drept pedeapsă?

– Drept pedeapsă. Pentru izbăvire. Am eșuat însă. Da. Am fost trimis.

Izbăvire? Nu cunoșteam acest cuvânt. După o clipă de ezitare, l-am întrebat:

– Cine v-a trimis?

A tăcut timp îndelungat și mi-aș fi dorit să fiu suficient de curajoasă, încât să mă uit la el, să văd dacă nu cumva mă întrecusem cu gluma.

– Gata cu întrebările, a spus el brusc. Acum am eu una pentru tine. Ce caută medalionul fiicei mele la gâtul tău?

Mi-am dus mâna la gât. Medalionul se odihnea peste tunică, la vedere. Am încercat să caut repede un răspuns. Inima îmi bubuia în urechi.

– Nu te osteni cu minciuna, a zis guvernatorul.

Ochii lui erau triști și negri ca tăciunii.

– I l-a dat surorii mele, am zis eu într-un final.

Guvernatorul mi-a făcut semn din cap să continuu. Am avut nevoie de câteva secunde ca să mă hotărăsc cu ce să încep. În cele din urmă, am început cu Lupe care o trimisese pe Cata să îi culeagă fructul-dragonului și am sfârșit cu scrisoarea. Am omis partea în care mă transformasem în Gabo.

Guvernatorul m-a ascultat în tăcere. În cele din urmă, a spus:

– Crezi în soartă?

– Da. Nu. Poate, am răspuns eu.

– Dă-mi un răspuns, băiete.

– Tatăl meu zice că este un cuvânt pe care îl folosesc oamenii care nu vor să își asume responsabilitatea pentru propria viață.

Guvernatorul Adori a chicotit... un râs înfundat, la fel de cald ca privirea lui Marquez.

– Tatăl tău îți povestește despre copilăria lui? Despre cum a crescut și de ce s-a făcut cartograf?

– Da.

– Nu înțeleg de ce oamenii le povestesc copiilor astfel de lucruri, a pufnit el. E semn de slăbiciune. Asta e o discuție care se poartă pe patul de moarte.

Nu știam ce să îi răspund. Nu puteam să îi spun că îl consideram pe Da cea mai puternică persoană pe care o cunoșteam.

– Îl vreți înapoi? l-am întrebat. Medalionul?

El a clipit, privind focul.

– A fost al fiicei mele, Lupe. Ea l-a făcut cadou. Mă îndoiesc că i-ar fi de folos acum.

Iată! Credea că Lupe murise. „Te înșeli!" Îmi venea să strig, să țip la el pentru că renunțase la ea, însă mi-am mușcat buza și m-am urât pentru asta.

– Mă voi răzbuna însă! Ochii lui străluceau. Asta fac guvernatorii.

Adori a izbucnit într-un hohot de râs atât de neașteptat, încât am tresărit și l-am lovit în braț. Guvernatorul a privit în jos la mantia lui

neagră și la băutura și mai neagră care curgea din plosca vărsată. Mi-am ținut respirația.

– Domnule guvernator?

Marquez a ieșit din casă. Adori s-a întors ca să se uite la el și i-a făcut semn să se apropie.

– Ia asta, mi-a poruncit guvernatorul Adori, aruncându-mi mantia lui. Să dispară pata până mâine!

Am luat pelerina și m-am îndepărtat, împleticindu-mă. Când am trecut pe lângă Marquez, acesta m-a apucat de braț.

– Sunt cu ochii pe tine, băiete!

Am intrat în casă și m-am lipit cu spatele de peretele din interior. Aveam senzația că tocmai scăpasem dintr-o pădure incendiată, cu doar câteva arsuri superficiale. Pablo m-a privit îngrijorat, însă eu am strâns ochii atât de tare, încât mă dureau.

„Crezi în soartă?"

Își omorâse tatăl. Dacă nu fusesem convinsă de cruzimea lui înainte, acum cu siguranță eram. Nu puteam lăsa garda jos atunci când mă aflam în preajma lui. Cât despre Lupe, el o credea moartă. Acest gând apăsa greu asupra mea. Eu nu credeam că pierise.

– Ce caută mantia lui la tine?

Am deschis brusc ochii. Pablo stătea foarte aproape. Am privit peste umărul lui, la ceea ce părea a fi o clădire mare, cu o singură încăpere și ferestre înalte. Ceilalți jucau cărți la lumina bastonului lui Da. Niciunul nu și-a ridicat privirea.

– Te simți bine, Isa?

– Nu-mi mai spune așa, l-am repezit pe dată, împingându-l și trecând pe lângă el. Am de lucru!

Pablo s-a încruntat, însă eu l-am ignorat. Conversația cu guvernatorul îmi lăsase un gol în stomac. Am aruncat mantia cât colo. Nu voiam să fac nimic pentru omul acela. Lupe merita mai mult decât un tată criminal.

Voiam să mă întorc acasă, iar hărțile erau singurele care mă legau de ea, acum că Miss La dispăruse. Am împrăștiat materialele într-un colț și m-am întors cu spatele la Pablo. Hărțile cu stelele se uscaseră, însă erau rupte și mânjite. Am încercat să le descifrez, dar, după o vreme, le-am pus deoparte. Erau inutile. „Îmi pare rău, Da!" Am privit fâșia de cer prin fereastra de deasupra capului meu. Steaua Nordului scăpăra. Dacă aș reuși să îi fixez poziția în minte…

Am început să desenez, imaginându-mi călătoria noastră de până acum. Am marcat traseul de-a lungul plajei și al terenului care cobora în pantă. Am desenat estuarul râului ca o pânză de păianjen, apoi plaja lungă și curbată până la satul Gris, cu X-ul marcat prin sânge și dinți. Am desenat liziera pădurii și drumul nostru până la Arintan. Într-un final, aceste linii s-au unit cu cele pe care le desenasem în prima zi petrecută pe Tărâmurile Uitate, când totul mi se părea nu doar incitant, ci și înspăimântător. Când mă simțeam la fel de aventuroasă ca Arinta, stând lângă cascada ei, cu inima plină de speranță că o vom găsi pe Lupe, și văzând cum harta lui Ma îmi dezvăluia cărările sale secrete.

Am scos vechea hartă și mi-am trecut ușor degetul peste ea.

– Te rog, schimbă-te, am zis eu în șoaptă.

Însă harta a fosnit zeflemitoare, fără să îmi facă pe plac. Am rulat-o și am pus-o deoparte, împreună cu harta pe care o desenam eu. Nu semăna cu cea a lui Da. Fusese o prostie din partea mea să cred că va semăna. Când m-am uitat la ea, am văzut doar măsurători la scară, peisaje, repere, însă nimic care să semene cu insula pe care dorisem întotdeauna să o văd. Zăcea lipsită de viață pe jos, doar cerneală și hârtie. Hărțile lui Da erau mereu însuflețite.

Ca și când ar fi conținut mai mult. Cerneală, hârtie și altceva, ceva viu, care le făcea să pulseze. Stelele.

Însă nu avea rost să încerc să o îmbunătățesc. Nu acum când îmi simțeam capul atât de greu și ochii atât de obosiți! Mi-am așezat capul pe tolbă și mi-am tras mantia până sub bărbie, ca să mă feresc de curent. În timp ce bărbații jucau cărți și glumeau, eu visam la tați omorâți demult și hărți vii care se mișcau precum nisipul sub degetele mele.

– Isabella, am deslușit vocea lui Pablo, șoptindu-mi la ureche. Auzi?

M-am ridicat în șezut și am ascultat. Auzeam. Era un fluierat slab, abia imperceptibil din cauza vântului. Am privit cu atenție prin întuneric.

– Unde-i guvernatorul? a întrebat Jorge, somnoros.

– Să mergem să-l căutăm, a sugerat în șoaptă un altul.

– Voi doi rămâneți aici! Mai mult o să ne încurcați, a zis Marquez când Pablo și cu mine ne-am ridicat în picioare.

– Eu vă pot fi de folos, a spus Pablo, scoțându-și pumnalul.

Marquez a pufnit.

– Cu ăla, nici gând. Ia asta!

A tras o a doua sabie de la cingătoare.

Pablo a luat-o și a clătinat din cap spre mine.

– Rămâi aici! Mă voi întoarce de îndată ce voi afla ce se întâmplă.

Am încuviințat în timp ce bărbații și-au scos armele și au ieșit în tăcere, în vârful picioarelor. Ușa s-a închis. Brusc, m-am trezit singură.

Bucata de lemn strălucitoare se afla pe masă, iar eu am vârât-o la cingătoare în timp ce stăteam în zadar cu urechile ciulite ca să aud un alt fluierat. Nu știam dacă să mă liniștesc sau să îmi fac griji. Alte câteva minute s-au scurs cu greu, însă nu am reușit să prind nimic altceva decât șuieratul vântului.

Apoi am auzit sunetul inconfundabil al unui bărbat care striga de durere: o notă guturală care a încetat aproape instantaneu. Mi s-a făcut pielea de găină.

Am scos cuțitul lui Da. Nu voiam să stau și să aștept să văd ce se întâmplă. M-am înfășurat cu mantia neagră a guvernatorului ca să ascund bucata de lemn strălucitor și am crăpat ușa.

Aceasta a scârțâit zgomotos. Întinderea în formă de amfiteatru era pustie, iar apa neagră mugea în depărtare. Focul în jurul căruia stătusem împreună cu Adori se stinsese.

Brusc, am auzit zgomotul unei încăierări în spatele casei, însă acesta s-a stins repede. Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am furișat într-acolo, ieșind de după colț. Mi-am dus mâna la gură ca să înăbuș un strigăt.

Marquez zăcea pe jos, cu ochii sticloși și goi. Pieptul lui se ridica și cobora. Mâinile îi erau legate în față. M-am ascuns în umbră, apoi am luat-o la sănătoasa. M-am împiedicat de ceva și a fost cât pe ce să cad.

Am simțit cum mă cuprinde un val de panică. *Pablo*. Însă nu era decât unul dintre bărbați, inconștient și legat.

Am auzit un foșnet în spatele meu și m-am ascuns, încercând să gândesc repede. Aveam cuțitul și lumina, plus tolba. Puteam să sar în șaua unui cal și să plec, să înaintez de-a lungul coastei până când voi ajunge la creasta muntoasă, iar de acolo să o iau înspre pădure. Mă puteam întoarce acasă.

„Nu", mi-a spus o altă voce, mai insistentă. Ar trebui să îl caut pe Pablo. Nu puteam pleca

pur și simplu. Arinta nu ar fi procedat astfel. M-am ridicat și am luat-o înapoi spre piață.

Nările mi s-au umplut de miros de corăbii arse, apoi mâinile mi-au fost duse cu brutalitate la spate.

Am lovit cu picioarele și am deschis gura ca să țip, însă o substanță amară mi-a fost turnată cu forța în gură și am simțit-o cum mi se dizolvă pe limbă. Gingiile mi-au amorțit, iar sângele mi s-a răcit.

Mi-am dat seama că îmi pierd cunoștința în timp ce fumul gros mă învăluia. Gura mi s-a umplut de praf când am căzut pe burtă în întuneric.

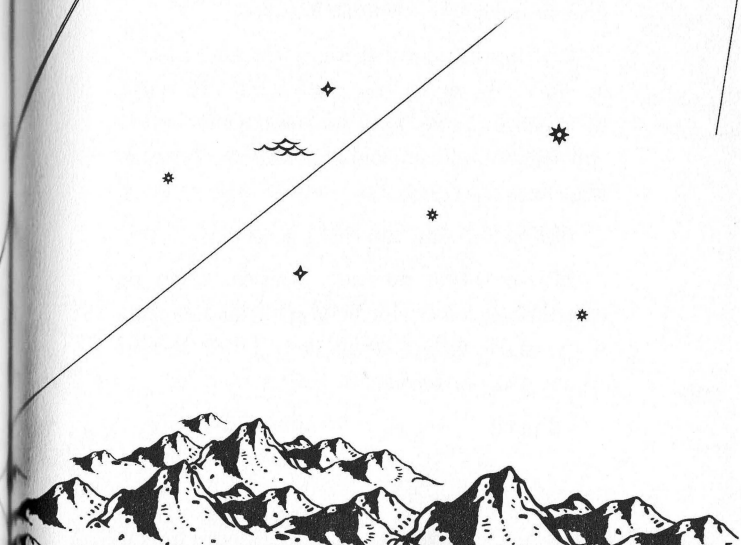

Paisprezece

Mă durea tot corpul. Mi-l simțeam greu și țintuit locului. Bucata strălucitoare de lemn mă împungea, iar tolba era strivită sub mine. Am tras-o afară și mi-am întredeschis pleoapele.

Am ținut strâns bucata de lemn până când mi-am revenit. Am încercat să mă ridic în șezut, însă tâmplele îmi zvâcneau îngrozitor.

Un chip întunecat și îngrijorat mi-a apărut în față. Am mijit ochii până când am reușit să îl văd limpede, apoi mi i-am închis brusc. Am simțit cum mă străbat unde reci de șoc. Murisem, cu siguranță.

Însă nu mă simțeam deloc moartă.

Mi-am ridicat din nou privirea. Claia de cârlionți negri îi era încâlcită și năclăită, iar fața îi era mai murdară decât ar fi permis señora Adori, însă era acolo.

– Lupe?

– Am știut că tu ești! Chiar dacă nu mai ai părul lung.

Am cuprins-o cu brațele, deși mă dureau, și mi-am îngropat fața în părul ei murdar. Lupe m-a strâns la rândul ei atât de tare, încât am simțit că îmi pocnește spatele. Tremura, iar eu îi simțeam vertebrele cu antebrațele.

– Ești bine? am întrebat-o în șoaptă.

S-a lăsat pe călcâie și și-a frecat fața.

– Mă simt mai bine acum, că ești aici. De ce porți mantia tatălui meu?

– E o poveste mai lungă.

Lupe a râs cu sughițuri și și-a tras genunchii la bărbie.

– Sunt convinsă.

Veșmântul i-a foșnit – purta în continuare rochia de tafta roz, însă acum era murdară și ruptă în jurul tivului. Lupe nu se schimbase de hainele pe care le purtase de ziua ei, înainte să se aventureze în Tărâmurile Uitate.

– Am crezut că ai murit, am spus eu, nereușind să-mi ascund mirarea din glas.

– Și eu am crezut că voi muri.

– Ce s-a întâmplat?

– E o poveste lungă. Avea cearcăne negre în jurul ochilor. M-a găsit Doce.

– Doce?

– Și ea este fiică de guvernator... oarecum. Mama ei, Ana, este conducătoarea exilaților…

Mi s-a făcut pielea de găină.

– A exilaților?

– Ei m-au găsit, într-unul dintre sate. Grit sau cum i-o fi zicând.

– Gris.

Faptul că ea era teafără și nevătămată, îmbrăcată în haine de gală și vorbea cu exilații nu avea logică.

– Lupe, trebuie să plecăm de aici. Exilații au ucis-o pe Cata.

– Nu, a zis Lupe. Altceva a ucis-o.

Inima a început să îmi bată cu putere.

– Poftim?

– Putem aștepta până când va sosi și Doce? Îți va explica mai bine decât mine. Oricum, mă aflam în Grit…

– Gris.

– … când calul meu a început să sară. Nu l-am mai putut opri. A luat-o la fugă spre mare,

însă Doce a reușit să îl oprească. Eu am căzut din șa și am aterizat pe niște oase. Le-ai văzut?

– Da, le-am văzut. Ce s-a întâmplat acolo?

Lupe a făcut ochii cât cepele.

– Aerul i-a omorât. Așa a spus Doce. Ceva s-a ridicat plutind din pământ, făcând aerul imposibil de respirat. Ca otrava.

– Aer otrăvit? Nu îmi puteam lua ochii de la ea. Dar ți-am găsit brățara…

– Unde?

Am scos-o din buzunar.

– Am smuls-o de la cineva. De la cineva care m-a atacat.

Fața murdară a lui Lupe s-a luminat când a luat brățara.

– Oh, tu ai fost! Nu au vrut decât să înhațe găinile. Nu mai există animale, să știi. Lupe s-a cutremurat. Sună îngrozitor. Au fugit cu toatele în mare.

Găinile. De aceea plecaseră atacatorii de îndată ce puseseră mâna pe caii care cărau lăzile cu găinile.

– Doce a făcut tocană din ele. Cu excepția unei găini, una răpciugoasă și arțăgoasă. M-au lăsat s-o păstrez. Ca pe un animal de companie.

Mi-a arătat o cușcă în umbră, iar eu m-am îndreptat în fugă într-acolo. Nu îmi venea să cred: Miss La ciugulea iritată niște semințe. Am dat să o iau în brațe, însă ea a început să cotcodăcească și să lovească nervoasă cu ciocul. Era vădit mai puțin bucuroasă de revederea noastră decât mine.

– Voi două vă cunoașteți? a întrebat Lupe, încruntându-se.

Am încuviințat, însă nu i-am dat nicio explicație. Mi s-a părut că ar fi o poveste prea lungă. Când am privit în jurul meu, am observat pentru prima oară țărușii implântați în pământ care ne încercuiau și care erau atât de înalți, încât atingeau crengile de deasupra. Era o cușcă, împrejmuită de pădurea neagră. Pământul era moale, nu bătătorit și prăfos ca în Gromera, iar aerul mirosea a apă stătută, deși nu vedeam niciuna prin preajmă. Mi-am vârât mâna în tolbă și am scos harta lui Ma. Era Marisma, mlaștina din inima insulei. Am găsit drumul spre casă. Dacă reușeam să scăpăm din cușcă, ne puteam întoarce. Am așezat cu grijă harta înapoi în tolbă, alături de bastonul strălucitor.

– Sper că nu te superi în legătură cu brățara?! I-am dat-o lui Doce în semn de mulțumire pentru că m-a salvat din mâna tibicenilor.

M-am încruntat.

– Tibi-ce?

Lupe s-a cutremurat.

– Aș… aș prefera să nu vorbesc despre ei în acest moment.

Nu îmi dădeam seama dacă murisem sau dacă visam. Nimic din ceea ce spunea Lupe nu avea logică. Faptul că se afla aici, dar nu spunea nimic nu avea logică. Lupe mă privea încruntată.

– Mai suntem prietene, Isabella?

I-am luat mâna.

– Bineînțeles că suntem.

– Mai crezi că sunt fără suflet?

Avea lacrimi în ochi.

M-a încercat un sentiment de vină.

– Nu. Îmi pare rău că am rostit aceste cuvinte.

Ea a dat încetișor din cap.

– E în regulă.

Am luat brățara și i-am prins-o în jurul încheieturii.

– Te-ai întâlnit cu tatăl tău?

– Cu tata? Lupe s-a încruntat. De ce a venit aici?

– Am venit să te salvăm. Doar nu crezi că am venit aici singură?!

– A venit să mă salveze? Lupe și-a înclinat capul într-o parte, iar părul ei vâlvoi și încâlcit o făcea să semene cu o pasăre. Tata?

– Da. Împreună cu mine, cu Pablo și cu câțiva dintre oamenii lui.

Buza de jos a început să îi tremure.

– A venit însoțit de atâția oameni ca să mă găsească?

– Da, am răspuns, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare. Hai, trebuie să plecăm de aici! Trebuie să îi găsim!

Însă Lupe nu mai era atentă la mine, ci la ceva care se afla în spatele meu.

M-am întors încet. Preț de o secundă, nu am văzut nimic. Apoi, o fată a pășit în luminiș printr-o intrare secretă din cercul de țărușI, făcându-se vizibilă ca și când aerul s-ar fi despărțit și ar fi format-o pe ea.

Fata exilată s-a apropiat. Mișcările ei erau fluide, iar trupul și hainele îi erau mânjite cu noroi, cu excepția unei fâșii de material înfășurate în jurul brațului, care părea cât de cât curată.

Am simțit cum mi se usucă gura când mi-am amintit cum am ridicat lama cuțitului în Gris, cum am simțit că mi se opune rezistență… oare eu făcusem asta?

Nu reușeam să o privesc în ochi și am tresărit când mi-a întins ceva.

– Trebuie să bei, mi-a zis fata, întinzându-mi o oală de lut. E fiartă. Nu e niciun pericol.

Gura îmi era uscată. Oala era mai grea decât crezusem. Am băut cu nesaț, abia făcând pauză ca să respir. Avea un gust ciudat, de pământ.

– Mi-a spus că tata era cu ea, Doce. E aici? a întrebat Lupe.

Doce a încuviințat.

– Pui prea multe întrebări.

– Și Pablo? am întrebat eu, cu stomacul plin de apă. E tot aici?

– Nu le știu numele.

– E un băiat. E înalt, ca un bărbat, și poartă o tunică albă.

– Sunt toți îmbrăcați în uniforme albastre, cu niște cusături aurii. Îi ținem aici.

A arătat într-o doară în întuneric. Am observat că nu vorbea la fel de fluent ca Lupe sau ca

mine. Cuvintele păreau ciuntite și pleoscăia din limbă când spunea câte ceva.

– Ce se va întâmpla cu ei? a întrebat-o Lupe.

Doce nu a răspuns.

Puteam ghici că nu era de bine.

– Așadar, n-ai văzut niciun băiat în tunică albă?

– Nu.

M-a încercat un ușor sentiment de ușurare. Pablo scăpase.

Doce trebuie să fi interpretat greșit expresia mea, căci a spus:

– Îmi pare rău. Sunt convinsă că prietenul tău nu va păți nimic.

Nu părea prea convingătoare.

– Nu va păți nimic? De ce ar păți ceva?

Credeam că trecuseră toate pericolele. Era evident că exilații ne atacaseră în Gris.

Doce s-a uitat la Lupe.

– Nu i-ai spus? Despre…

– Ba da. Doar că nu i-am putut spune ce anume.

Așteptam nerăbdătoare să mi se explice.

– Ce să-mi spună?

– Despre tibiceni, a spus Lupe în șoaptă.

Mi-am amintit din nou totul: Cata.

– Ce sunt tibicenii?

Doce a inspirat adânc, iar accentul ei a devenit mai pronunțat.

– Au venit din adâncuri, în urmă cu zece zile. Au omorât-o pe fata aceea din satul vostru și a fost cât pe ce să o omoare și pe Lupe. Unul o încolțise în Gris când am găsit-o noi. L-am omorât și am făcut o cruce din dinții lui ca să îi avertizăm pe semenii lui. Însă astfel de creaturi nu au suflet. Nu se sperie așa ușor.

– A fost îngrozitor, a spus Lupe cu o voce pierită. A fost cea mai mare creatură pe care am văzut-o vreodată. I se prelingea salivă de pe dinți și erau atât de negri de parcă…

– De parcă ar fi supt toată lumina din lume, a terminat propoziția Doce.

– Dar ce sunt? am întrebat eu, nerăbdătoare.

– Sunt câini demonici.

Câini demonici. Simțea cum mintea mi-o ia razna.

– Precum cei din legenda cu Arinta?

– Seamănă cu niște lupi uriași. La început, asta am crezut că sunt, a spus Doce.

– Păi, pe insulă au existat lupi. Speram ca vocea mea să sune la fel ca a lui Da, dacă el ar fi rostit aceste cuvinte – calmă, măsurată. Trăiau în păduri. Apoi s-au mutat în peșteri…

– Nu seamănă cu lupii aceia. Sunt… sunt mai mari decât lupii, a insistat Lupe. Sunt negri ca smoala și au ochii roșii ca focul.

M-am uitat la Doce pentru alte explicații, însă ea a dat solemn din cap și a spus:

– Mama zice că sunt ai lui Yote. Sunt câinii lui de foc, tibicenii lui. Au fost trimiși să curețe insula.

Mă simțeam ca o proastă, căci nu am reușit decât să repet cuvintele ei, sperând că vor avea mai multă logică dacă le voi rosti și eu.

– Să curețe insula?

– Înainte ca Yote să pună stăpânire pe ea. De aceea au plecat animalele. Ele au simțit primele prezența lui Yote. Mă rog, primele după insulă. Probabil ai văzut copacii?

– Da, dar…

– Ai tu o explicație mai bună pentru copacii care arată de parcă ar fi din cenușă, pentru apa care a secat, pentru animalele care fug?

Vocea lui Doce era încordată.

Am clătinat din cap.

– Dacă este adevărat…

– Este.

– … ce aveți de gând să faceți?

– Să fugim în larg, la fel ca animalele. Ochii lui Doce erau mari în semiîntuneric. Vom pleca azi.

– Încotro? a întrebat Lupe cu o voce pițigăiată.

– Spre Gromera, mai întâi, a răspuns Doce. Vom lua vaporul.

– Vaporul tatălui meu?

– Nu e deloc bun planul ăsta, am spus eu cu o voce nesigură.

– De ce?

– Vaporul…

Dar, înainte să le povestesc despre incendiu, am auzit un plescăit ciudat.

Începuse să răsune brusc. Era un sunet pe care ai fi putut să îl iei drept un ropot îndepărtat de ploaie sau zumzetul unor insecte dacă Doce nu ar fi reacționat la el. Imediat a sărit în picioare, s-a îndepărtat de noi și a prins a plescăi. Miss La a început să cotcodăcească și să se agite în jurul cuștii, iar eu am luat-o în brațe și am încercat să o liniștesc.

Sunetul a devenit din ce în ce mai intens, iar eu am simțit cum ceva încercuia luminișul. Plescăitul s-a oprit. Doce și-a înclinat ușor capul.

– Mamă...

Am mijit ochii în direcția în care vorbise Doce, însă nu am văzut nimic până când femeia nu s-a apropiat de noi.

Era micuță de statură, dar avea o prezență impresionantă. Era îmbrăcată în haine negre, mânjite de noroi, și ținea în mână o bâtă. Fața bătută de vânturi era plină de riduri, însă avea aceleași trăsături ca și fiica ei. Cu excepția ochilor. Nu exista nici urmă de blândețe în ei. Până și Miss La încetase să se mai zbată sub privirea ei. Un copil speriat mai degrabă ar fi iritat-o decât să o înduioșeze. Nu e de mirare că mă holbam la ea.

Femeia a mai făcut un pas în față. Brusc, ne-am trezit încercuite de zeci de figuri mânjite cu noroi care au intrat în cușcă sau s-au cățărat pe crengile copacilor ca să se uite la noi.

Lupe împietrise lângă mine, însă eu nu mi-am dezlipit privirea de la mama lui Doce. Femeia a început să ne dea târcoale, ușor adusă de spate și șchiopătând. Am observat o crestătură adâncă pe gamba ei dreaptă, ca și când cineva i-ar fi smuls o bucată de carne.

Când în sfârșit a vorbit, vocea ei cristalină a răsunat precum clinchetul unui clopoțel.

– Hai să ne lămurim. Tu cine ești? Fiul guvernatorului?

– Servitorul lui, am răspuns, încercând să nu arăt că îmi era teamă.

– De ce porți mantia lui?

– E fată, mamă, a spus Doce.

– Oh, a făcut Ana, pe un ton care arăta că nu era șocată să vadă o fată purtând pantaloni. De ce slujești un nemernic?

M-am foit stânjenită, sperând ca Lupe să nu fie atentă, așa cum era de obicei.

– Nu am avut de ales.

– Așa cum nu au avut de ales nici cei care au fost exilați? Așa cum nu a avut de ales nici bărbatul care a făcut asta? Femeia s-a întors cu spatele și și-a ridicat tunica. Lupe a scos un sunet ca și când i-ar fi fost greață.

Umerii îi erau brăzdați de cicatrice, ca niște creste întrepătrunse, ca niște rădăcini de copaci care îi împânziseră spatele. Când Ana și-a adunat umerii, coloana vertebrală i-a pocnit, iar mușchii i s-au contractat involuntar sub țesutul plin de urme de răni. În vremea asta o mângâiam pe Miss La, încercând să mă liniștesc.

– Mereu suntem nevoiți să facem câte o alegere. În acest moment, trebuie să hotărâm ce vom face cu stăpânul tău. S-a întors către Lupe. Tatăl tău.

Mulțimea s-a dat la o parte, iar în cușcă au fost vârâți oamenii în albastru ai guvernatorului. Fără Pablo. I-am numărat repede. Unu, doi, trei, patru, cinci. Doar cinci? M-am chinuit să le văd fețele. Unul dintre ei era îmbrăcat în hainele albastru-închis ale guvernatorului… Era Marquez și purta hainele de schimb ale lui Adori.

Lupe îi privea încruntată pe bărbați.

– Tatăl meu? Tatăl meu nu este…

– Lupe! a întrerupt-o Marquez. Copilul meu!

Lupe și-a deschis gura, apoi și-a închis-o de parcă ar fi fost un pește.

– Eu… eu nu…

Ceilalți bărbați au intervenit.

– Domnule guvernator, a fost o călătorie grea, a spus unul. Și-a pus amprenta asupra tuturor.

– Așa este, sire, a spus repede un altul. Nu vă necăjiți dacă fiica dumneavoastră nu vă recunoaște.

Nu credeam că vor risca să fie mai expliciți de-atât, însă Lupe tot nu dădea semne că ar înțelege ce se întâmpla.

– Nu mă miră că fiica ta nu vrea să te recunoască, a izbucnit Ana. Și mie mi-ar fi rușine cu un astfel de tată.

– Marquez, ajunge!

Vocea era joasă, dar umplea luminișul.

Guvernatorul Adori a intrat prin ușa deschisă. Nimeni nu s-a clintit vreme îndelungată. Îmi simțeam pulsul accelerat în încheieturile mâinilor.

Tăcerea a fost întreruptă când Lupe a țâșnit în sus.

– Tată!

Ana a scos un șuierat și s-a vârât între ei, strângând bâta în mână.

– Rămâi pe loc, Lupe, i-a spus guvernatorul.

Fata a fost îmbrâncită cu violență și a căzut lângă mine. A început din nou să tremure, iar eu i-am dat-o pe Miss La.

– Nu-i lăsa să vadă că ți-e frică, i-am spus în șoaptă.

Lupe a strâns găina la piept.

Marquez și-a plecat capul, resemnat.

– Sire, bucuros aș fi…

– Nu ești în măsură, Marquez.

– Nu ești în măsură să te numești *guvernator*. Ana a rostit ultimul cuvânt pe un ton batjocoritor în timp ce s-a apropiat de el cu pași mari. Ai adus nefericire și distrugere și nu te-ai sinchisit să le pui capăt. Știu de ce-ai venit aici. Ai avut ocazia să îți răscumperi greșeala, însă ai eșuat.

Ea l-a lovit cu piciorul, iar Adori s-a prăbușit. Ana a plescăit, iar lui i-au fost legate mâinile strâns la spate.

– Atunci voi plăti, a spus Adori, chinuindu-se să se ridice în genunchi. Dar dați-le drumul fiicei mele și tovarășilor mei!

Ana a chicotit trist.

– Eu aș alege o variantă mai bună, i-aș lua cu noi când vom pleca.

– De ce plecați?

Tensiunea dintre ei era la fel de amenințătoare ca norii de furtună.

– Știi prea bine de ce, a răbufnit Ana. Pentru că aici există tenebre, tenebre pe care nu le putem învinge. Mă interesează mai mult siguranța oamenilor mei decât răzbunarea. Aceasta este adevărata calitate a unui conducător.

Exilații au plescăit, ca un ropot de aplauze.

– Ce tenebre? a întrebat curios Marquez, ridicând o sprânceană.

Ana și-a fixat privirea asupra bărbatului și s-a apropiat de el cu pași mari.

– Tenebre care îți vor șterge rânjetul de pe buze și îți vor înghiți pământul de sub picioarele. Yote își pregătește venirea.

Marquez a pufnit.

– Iar povestea asta numai bună de adormit copiii? Superstiția aceea?

– Oare superstiția le-a făcut pe animale să intre în mare? Oare trăncănelile femeilor lenește l-au ucis pe unul de-ai noștri? Dacă nu mă înșel, aceeași superstiție l-a adus pe *guvernatorul* vostru aici, i-a retezat-o mama lui Doce.

S-a întors din nou cu fața către Adori.

– Și-acum, trebuie să plecăm.

Ana a fluierat, iar bărbații au fost ridicați în picioare cu brutalitate.

Doce ne-a condus la ei. Lupe și-a îmbrățișat strâns tatăl de îndată ce Ana s-a întors cu spatele.

– Nu avem timp pentru așa ceva acum. Trebuie să fii curajoasă, Lupe! i-a spus Adori, desprinzându-se din îmbrățișarea ei, apoi și-a întors privirea obosită către mine.

– Cred că ai ceva ce îi aparține fiicei mele?

Medalionul. Am desfăcut lanțul, iar Lupe a întins mâna.

– De unde ai știut că e la Isabella?

Guvernatorul mi-a aruncat o privire lungă și aspră.

– Isabella... Firește!

Am simțit cum mi se ia o greutate de pe umeri, însă m-am încordat, așteptând să fiu pedepsită pentru că îl păcălisem. Pedeapsa nu a venit. Guvernatorul părea incapabil să se concentreze la altceva în afară de Lupe. A strâns în pumn medalionul din jurul gâtului fiicei lui.

– Să nu-l mai dai nimănui, Lupe! Face parte din istoria noastră, este o bucată din povestea noastră.

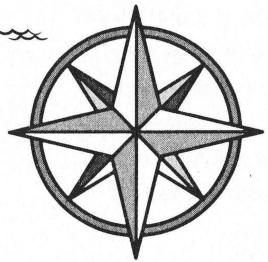

Cincisprezece

Am înfășurat-o pe Miss La în mantia guvernatorului ca să o împiedic să se mai zbată, apoi ne-am așezat în formație, cu prizonierii în mijlocul cortegiului lung. Ana părea să cunoască drumul. Din câte puteam observa din poziția stelelor de deasupra noastră, mergeam înspre sud, prin Marisma, îndreptându-ne direct către Gromera.

Am încercat să nu mă gândesc la harta pe jumătate terminată din tolbă, la insula pe care o văzusem doar parțial și pe care o lăsam acum în urma noastră și să mă concentrez la fiecare pas care mă ducea mai aproape de Da. Indiferent ce ne aștepta în Gromera, eram hotărâtă să găsesc o cale să îl scot din Dédalo.

Din cauza întunericului, îmi era greu să îmi dau seama câți exilați erau. Cincizeci pe puțin, cu boccele și traiste cu lucruri personale pe care le duceau în spate. Toți credeau că Yote exista, că în portul din Gromera îi aștepta

un vapor care să îi ducă departe. Cum aveau să reacționeze oare când vor da cu ochii de un cordon de soldați și un vapor ars în port? Oamenii guvernatorului nu le spuseseră acest lucru și, având în vedere faptul că nu știam de care parte a baricadei mă aflam, nu voiam să atrag atenția spunându-le eu.

Lupe n-a scos nici măcar un cuvânt, deși, de obicei, nu o puteam face să tacă. Avea o ținută rigidă și își ținea ochii ațintiți asupra spatelui lat al tatălui său. Am cuprins-o cu brațul rămas liber.

– De ce nu vrea să vorbească tata cu mine? m-a întrebat ea în șoaptă. Eu… Și-a tras nasul și a strâns din ochii. Am crezut că poate lucrurile s-au schimbat.

Nu știam ce să îi răspund.

Noaptea era ciudat de senină. Stelele își dezvăluiau locurile în constelații și simțeam atracția lunii în părul meu tuns scurt. Ceva se întâmpla cu aerul prin care înaintam. Era încordat, viu și amenințător. Insula părea să fie controlată de niște forțe care se mișcau imperceptibil sub picioarele noastre.

Toată noaptea am fost urmăriți de vânt, iar noroiul părea să ne tragă în jos ca niște degete. Era greu să deosebești în întuneric

glodul înșelător al mlaștinii de apă sau apa de uscat, însă eram atentă la denivelările ușoare sau la porțiunile moi, care îmi indicau faptul că pășeam pe un teren periculos.

Au început să mă doară picioarele. Mă gândeam la Pablo, care era singur în pădurile negre bântuite de lupii pe care Doce îi numea „tibiceni". Mă gândeam la Cata. Miss La și-a întins gâtul spre mine și m-a ciupit de bărbie.

Pe măsură ce orele se scurgeau, iar noi încetineam ritmul, gândurile mele au prins să rătăcească în mod ciudat. Mă durea stomacul, iar simțurile mele percepeau frânturi din poveștile lui Da, fața lui Ma și vocea melodioasă a lui Pablo, toate tulburătoare și magnetice. Lui Doce, care se afla lângă mine, i-au crescut aripi, apoi pene, și a început să cloncănească. Undeva, în interiorul meu, știam că acesta nu era un semn bun.

– Te simți bine? m-a întrebat Doce, când a fost cât pe ce să mă împiedic de o rădăcină.

– Mmm...

Nu aveam curaj să vorbesc.

– Luați asta! Doce ne-a întins ceva mie și lui Lupe. Este rădăcină de păpădie. Vă va ține treze.

Era tare la mestecat și avea un gust amar, însă, după o vreme, am simțit cum îmi dispare oboseala și cum văd mai limpede lumea înconjurătoare. Am clipit în lumina slabă a zorilor și mi-am dat seama că înaintam de-a lungul unei albii secate.

Am scotocit în tolbă, căutând harta. Era într-o stare jalnică, ruptă și șifonată ca și tunica mea, însă o puteam citi. În acea parte a insulei, nu exista alt râu decât Arintara. În fața noastră se întindea restul mlaștinii.

Odată ce o ocoleam, ajungeam în Arintan și după aceea, acasă. Am simțit cum mă inundă un val de căldură la gândul că voi fi din nou lângă Da.

Eram atât de cufundată în gânduri, încât am intrat în bărbatul din fața mea. Adori s-a întors la Doce.

– Ce se întâmplă?

Fata exilată încremenise, iar mușchii picioarelor îi erau atât de încordați, de parcă ar fi fost gata să o rupă la fugă.

– N-ați auzit?

Am ciulit urechile, însă nu auzeam decât foșnetul copacilor negri. Ceilalți exilați însă erau la fel de tensionați ca Doce și cercetau cu privirea copacii din dreapta noastră. Cu mare băgare de seamă, exilații adulți au venit în față, așezându-se în linie cu ochii la pădure și cu armele pregătite. Miss La s-a trezit și a scos un cotcodăcit puternic, apoi a început să zgârie înnebunită mantia.

Am ascuns-o sub braț și am ținut-o ferm, simțind cum rădăcina de păpădie îmi clocotea în vene și cum energia se transforma în teamă cu fiecare clipă care trecea. Preț de câteva secunde, care mi s-au părut neobișnuit de lungi, totul a rămas nemișcat, apoi s-a auzit un sunet cum nu mai auzisem până atunci. Puternic și profund, cu o notă metalică. Semăna mai mult cu un muget decât cu un lătrat. Venea înspre noi, inundând copacii.

M-am înfiorat și am simțit un gust amar în gură. Ceva din interiorul meu se trezea, se desfăcea. Voiam să fug, însă nu puteam.

Lupe, care se afla lângă mine, se ținea de stomac.

– Ei sunt! a gemut ea. Le simți prezența?

– Tibicenii te fac să-ți pierzi mințile, a zis Doce.

– Dar nici măcar nu există, a spus guvernatorul. Adori arăta de parcă văzuse o fantomă. E imposibil!

– Le cunoști povestea, tată?

Adori nu i-a răspuns fiicei sale. Doce s-a întors, și-a ridicat cuțitul și a tăiat legăturile de la mâinile guvernatorului.

– Fugiți! Luați-i și pe ei! Dacă veți traversa mlaștina în linie dreaptă, o veți străbate mai repede. Urmați râul și nu vă opriți!

Guvernatorul a apucat-o pe Doce de un braț și i l-a strâns ca într-o menghină, înfigându-și degetele în carnea ei.

– Rămân!

Ana a apărut brusc lângă noi. I-a smuls mâna de pe brațul lui Doce.

– Ia mâna de pe fiica mea!

– I-am spus că voi rămâne și voi lupta alături de voi!

– Tată?! a zis Lupe, pe un ton șovăitor.

Ana a ridicat din sprâncene.

– Este și insula mea, a șuierat el printre dinți. O voi apăra, fie că-ți convine, fie că nu!

Se priveau ca doi câini care își dădeau târcoale, gata să se încaiere. Apoi Ana a scos un cuțit de la cingătoare și i l-a întins.

Un alt urlet a sfâșiat văzduhul. Eu m-am făcut mică, iar măruntaiele au început să-mi chiorăie.

– Nu știm drumul, tată, a spus Lupe, plângând.

– Îl știu eu, am zis, luând-o de mână.

– Fugiți! E un ordin!

În spatele nostru, Adori i-a eliberat pe Marquez și pe ceilalți prizonieri. M-am așteptat ca aceștia să își ia tălpășița, însă bărbații au înhățat imediat săbiile oferite de Ana și s-au alăturat celorlalți exilați care stăteau cu fața către pădure. Câțiva dintre tinerii exilați o rupseseră deja la fugă.

Urletul s-a auzit pentru a treia oară în lumina zorilor. Am simțit din nou cum mi se strânge stomacul.

– Am putea rămâne, am putea fi de ajutor!

– Tată, nu vreau să plec fără tine, l-a implorat Lupe. Vino cu noi, te rog, tată…

Însă Adori a strâns-o tare la pieptul lui, apoi a spus cu înverșunare:

– Pleacă, fugi cât te țin picioarele, Lupe! Și nu uita de medalion!

Pe chipul sărmanei Lupe se citea nefericirea.

– Mi-ai spus să nu îl deschid până când…

Adori și-a desprins inelul cu chei de la curea și i l-a așezat în palmă.

– Trebuie să pleci. Acum!

Apoi mi-a făcut un semn din cap. Și pe chipul meu se putea citi același lucru: frică, dar și hotărâre.

Brusc, un mârâit a răzbătut printre copaci, urmat de strigătul la unison al exilaților. Când m-am întors, i-am văzut ridicându-și armele, formând parcă un desiș. Adori și Ana stăteau în față, unul lângă celălalt, când ceva monstruos a țâșnit din pădure.

Creatura era înaltă cât un cal și acoperită cu blană neagră și încâlcită. Labele erau la fel de mari ca discurile de lemn pe care le tăia Pablo din copacii doborâți. Și ochii erau înspăimântători, de un roșu-aprins.

Nu era lup. Nu putea fi decât un câine demonic. Un *tibicen*.

Creatura a aterizat la câțiva metri de linia exilaților cu o bufnitură ca un tunet. Ghearele ei au zgâriat pământul, lăsând urme adânci în praf. Alte urlete au răzbătut din pădure. Mai veneau și alții.

Guvernatorul, Ana și Marquez stăteau împreună. Ceilalți oameni ai guvernatorului erau adunați în jurul lor, cu săbiile trase.

Îmi chiorăia burta și îmi ardeau ochii. Prezența bestiei părea să-mi întoarcă măruntaiele pe dos și să mi le smulgă afară. Aveam senzația că trupul meu e un val de apă purtat de colo-colo de furtuna dezlănțuită. Nu era de mirare că animalele se repeziră în mare, dacă pățiseră la fel. Mă simțeam ca o pasăre cântătoare vânată de privirea ageră a unui corb, prea mică față de umbra care se apropia.

Lupe mă trăgea de mână, strigând la mine să fugim. Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am întors tocmai în momentul în care creatura și-a ridicat laba masivă.

Nu am văzut-o căzând.

Șaisprezece

În timp ce traversam în fugă mlaștina, mână în mână, mi-am amintit cum alergaserăm împreună ultima dată, peste câmpuri, către școală. Miss La se înmuiase, însă îi simțeam bătăile inimii în corpul ei mic. În scurt timp, am ajuns într-o zonă, unde era mai multă apă decât uscat, copacii erau înșirați ca o dantelă prin mlaștină, iar plantele agățătoare atârnau și se legănau în Marisma ca niște șerpi.

– Va trebui să înotăm, am spus, legând mantia în jurul meu, astfel încât găina să-mi stea lipită de gât.

Am intrat în mlaștina tulbure și am început să dăm din picioare.

Simțeam cum mă scufund, deoarece ghetele lui Gabo să umpluseră cu apă și îmi alunecau din picioare. Mă mișcam cât puteam de repede, fără să reușesc să dau de fund sau să plutesc în

noroiul lichid. Stropeam în jurul meu și simțeam cum Miss La dădea furioasă din aripi.

– Scuze, m-am bâlbâit eu, apucând o liană ca să mă pot înălța și să scot găina afară din apă.

M-am prins bine de planta agățătoare și am strigat către Lupe să facă la fel. În jurul nostru erau și alte siluete, alți copii care încercau să scape.

Mi-am încolăcit degetele în jurul unei alte liane aflate la câțiva centimetri în fața mea și mi-am proptit piciorul de o rădăcină ca să îmi păstrez echilibru și să nu mă afund în mâl. Am avansat astfel, întinzându-mă după o altă plantă agățătoare aflată la o lungime de braț în față. Repetam împreună mișcarea, intrând într-un soi de cadență.

Timpul părea că se comprimă și se dilată odată cu corpul meu. Nu auzeam decât cotcodăcitul îngrijorat al lui Miss La și clipocitul ritmat al mișcărilor noastre și nu vedeam decât apa murdară și plantele agățătoare înnodate. Era ca și când am fi căzut în adâncuri, unde stelele nu străluceau și eram înconjurați de infern. Încercam să nu mă gândesc la scena pe care o lăsasem în urmă și mă întrebam unde dispăruseră ceilalți exilați care o luaseră la fugă.

Într-un final, lianele au început să se rărească. Am dat cu picioarele de un strat de mâl suficient de gros, încât să putem umbla fără să ne scufundăm. Ne apropiam de malul celălalt. Acest gând îmi dădea avânt și, în curând, ieșeam din mlaștină, cu mâinile pline de răni de la țepii plantelor agățătoare. Lupe stătea lângă mine și și-i culegea din rochia udă leoarcă. Părea buimacă.

– Mlaștina ne va oferi un avantaj, am spus. Haide!

Însă când am făcut următorul pas, pământul a cedat. Ne-am împiedicat și am alunecat pe o pantă în formă de castron, plină cu fructe căzute și putrezite, pe care le zdrobeam sub tălpi. Mirosul era extrem de puternic și de dulce, amestecat cu unul mult mai sinistru, aproape metalic.

Inima a început să îmi bată cu putere când mi-am ridicat piciorul. Ceva îmi răsărise între degetul mare de la picior și cel de lângă el.

– Ce… ce e?

Lupe a făcut din nou ochii mari de mirare.

Am scos obiectul dintre degete, iar Lupe a scos un țipăt.

Era un os mic și cu cartilaj pe el. Descoperiserăm groapa în care se ospătau tibicenii.

Mi-am înghițit voma atunci când mirosul de putregai mi-a umplut nările. Lupe se chinuia deja să iasă la suprafață, însă eu stăteam țintuită în pământul putred.

„Nu te panica", mi-am zis.

„Pleacă!"

Mi-am ținut respirația în timp ce urcam în patru labe pe partea cealaltă a gropii, printre bucăți de carne care se descompuneau, printre maxilare și femururi, până când am ajuns din nou pe pământul reavăn.

Lupe se oprise la câțiva metri mai în față. Printre copaci, am zărit un susur strălucitor. Un fir argintiu care ducea spre casă.

– Râul Arintara, am zis eu.

Ne-am bălăcit picioarele în firul de apă ca să ni le curățăm de sângele uscat și am lăsat-o pe Miss La să alerge în cerc prin apa puțin adâncă. Lupe m-a luat de mână.

– Îmi pare rău că te-am lăsat în urmă adineauri, a spus ea cu vocea răgușită.

Eu i-am strâns mâna.

– Nu este vina ta.

– Chiar crezi că sunt lipsită de suflet?

– Nu, am răspuns pe un ton ferm. Ești curajoasă. Ai venit în Tărâmurile Uitate când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Nici eu, nici tatăl meu, nici…

– Nici tata, a zis ea, inspirând adânc. Tata…

M-am gândit din nou la acele labe uriașe, la oasele din groapă, apoi mi-am scos cu blândețe mâna dintr-a lui Lupe. Setul de chei îi era lipit de palmă, iar eu l-am desprins și, după ce am scos de pe inel o cheie subțire ca un ac, mi le-am prins pe restul la cingătoare.

Lupe s-a uitat la cheie, apoi la mine.

– Nu a permis niciodată nimănui să le atingă, nici măcar mamei. De ce mi le-o fi dat mie?

I-am întins cheia subțire.

– Tata a spus să nu deschid medalionul decât după moartea lui.

I-am luat mâna.

Ea se holba la cheie de parcă nu mai văzuse așa ceva.

– Este mort, nu-i așa?

Am încuviințat. Lupe a făcut la fel, ca și când ar fi încercat să se obișnuiască încet-încet cu acest gând. Fața ei era ciudat de inexpresivă.

Lupe și-a scos medalionul de la gât și a vârât cheia în broască. S-a auzit un clic slab, iar capacul bijuteriei s-a deschis. După ce din medalion s-a scurs o cantitate surprinzătoare de apă, am văzut o bucată de hârtie udă, îndoită în formă de pătrat, astfel încât să poată încăpea înăuntru.

Lupe a dat să o desfacă, însă eu i-am atins mâna ușor ca să o previn să fie atentă. Cu siguranță apa deteriorase hârtia. Lupe mi-a întins-o cu mâini tremurânde. Eu am desfăcut-o cu grijă. Fusese împăturită de mai multe ori, iar hârtia era atât de subțire, încât aveam impresia că se va rupe.

În cele din urmă, am întins-o în poala lui Lupe. Cerneala se întinsese ușor pe margini, însă cuvintele erau lizibile. Am citit primele două rânduri. N-am putut să nu o fac.

Fiica mea,

Dacă vei citi aceste rânduri înseamnă că nu mai sunt printre voi. Ți-am scris pentru că vreau să știi toate lucrurile pe care nu m-am putut hotărî să ți le spun cât timp am fost în viață.

M-am oprit și m-am întors să mă uit la Lupe. Își ținea buzele lipite, formând o linie subțire, iar ochii îi erau atât de triști, încât mi-am luat privirea de la ea.

Astfel s-au scurs câteva minute. Totul părea liniștit și nemișcat. Nu se auzea decât respirația ei și bătaia ritmată din picior. Am așteptat până când a întors hârtia pe partea cealaltă ca să citească. După un minut și ceva, a lăsat să îi scape un oftat prelung, iar corpul i-a devenit moale.

Apoi a împăturit cu grijă scrisoarea, a luat medalionul și a așezat-o înăuntru. După ce a închis bijuteria, a aruncat-o cu toată forța în râu.

– Ce faci?

– Nu-l vreau. Lacrimile îi picurau de pe bărbie. Mi-am întins mâna ca să o mângâi, însă ea s-a tras.

– Ce… ce scria?

– Că tata este așa cum au spus exilații că este. Vocea ei era ciudat de indiferentă. Ba mai rău.

– Lupe, îmi pare atât de rău că a murit…

Ea s-a uitat la mine. Nu mai era tristă, ci furioasă.

– Mie, nu.

Nu știam ce să îi spun. Chiar în acel moment am auzit un clipocit, ceva care tulbura apele în amonte. Deși nu mai simțeam durerea din stomac care mă chinuise mai devreme la apropierea câinelui demonic, am luat-o repede pe Miss La în brațe și am plecat de pe mal, ascunzându-ne în spatele copacilor. Am strâns-o tare pe Lupe când am văzut o siluetă mătăhăloasă făcându-și apariția.

Am avut nevoie de o secundă ca să o recunosc. Am sărit în picioare și am luat-o din nou la fugă, aruncând găina în aer.

Șaptesprezece

În clipa următoare îl strângeam în brațe pe Pablo cu atâta putere, încât abia mai putea respira.

– Isabella? Cum…

Un val de ușurare mi-a invadat trupul, ca și când aș fi mâncat toate rădăcinile de păpădie din lume.

– Ești aici! Cum?

– Nu fi atât de dezamăgită, mi-a spus el, îmbrățișându-mă atât de stângaci, încât am simțit că mă înroșesc și am făcut un pas în spate. Cum ai ajuns aici? Am văzut când te-au luat exilații. Am încercat să îți iau urma, însă nu te-am mai văzut prin întuneric. Vocea lui era ușor răgușită. Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată.

S-a uitat în jurul lui și a zărit-o pe Lupe. Aceasta stătea pe malul râului. Nu îi puteam citi nimic pe față.

– Aceea nu e fata lui Adori? m-a întrebat Pablo. Adori unde e?

– A rămas cu exilații, am răspuns eu cu grijă, conștientă de faptul că Lupe ne putea auzi. Ca să lupte alături de ei.

– Să lupte împotriva a ce?

– Împotriva tibicenilor. Împotriva câinilor demonici, cum li se mai spune.

Sprâncenele lui Pablo au dispărut sub breton.

– Câini demonici? Precum cei din legendă?

Am încuviințat.

– Înțeleg, a răspuns Pablo pe un ton zeflemitor. Zărind-o pe Miss La zvârcolindu-se pe mal ca un pește pe uscat, și-a ridicat din nou sprâncenele. Ce se întâmplă aici?

– Nu avem timp pentru explicații! a exclamat Lupe, nerăbdătoare.

– Are dreptate, am spus. Trebuie să ajungem neapărat în Gromera.

– De acord, a spus Pablo. Dacă vom urma râul…

– Știe Isa, l-a întrerupt Lupe. Ne-a ghidat foarte bine până acum.

A ridicat-o pe Miss La, care a stat liniștită în brațele ei, și a luat-o cu pași mari de-a lungul firului de apă.

– Ce-a pățit? a întrebat Pablo, făcând un semn din cap în direcția ei.

– A trecut prin multe, am răspuns, gândindu-mă la scrisoare.

Pablo mergea alături de mine.

– Ce s-a întâmplat de fapt?

I-am povestit despre cum m-am trezit în tabăra exilaților, despre Ana și despre cum Marquez a încercat să ia locul guvernatorului.

– Așadar, Adori era acolo? L-am văzut luând-o la fugă atunci când bărbații au fost atacați.

– Ei bine, s-a întors.

– Spre deosebire de mine, vrei să zici? a zis Pablo pe un ton aspru. Am încercat să îi urmez, dar au luat caii și…

Am clătinat din cap.

– Nu asta am vrut să spun. Ceea ce vreau să spun este că a încercat să îndrepte lucrurile. Când au atacat tibicenii… ce e atât de amuzant?

– Că nici măcar nu poți rosti cuvântul cu o față serioasă…

– Chiar există!

– Cum arată?

Am încercat să îi explic.

– Mie mi se pare că e vorba de lupi.

– Este felul în care te fac să te simți. Doce spune…

– Doce?

– Unul dintre exilați... fiica Anei. Ea spune că îți induc anumite stări. Simți când se apropie. Îți simți măruntaiele ciudat, ca și când s-ar dezlănțui o furtună în stomacul tău.

– Cum adică? a întrebat Pablo, rânjind. „Furtună în stomac"? Mi se pare că seamănă cu reacția pe care o ai după ce mănânci mâncarea pregătită de Da.

– Nu ți-ar mai fi ars de glume dacă ai fi fost acolo, i-am retezat-o.

Dintr-odată m-am simțit epuizată. Nu mai voiam să mă gândesc la asta. Nu îmi doream decât să mă întorc acasă, la Da. Nici măcar harta pe jumătate terminată nu mă mai putea face să îmi doresc să rămân în Tărâmurile Uitate.

– Ești obosită? Expresia de pe fața lui era mai blândă acum. Am clătinat din cap chiar

în momentul în care am început să casc. Ești sigură? Te-aș putea căra puțin...

I-am aruncat o privire aspră, crezând că mă tachina din nou, însă el chiar se pregătea să mă ridice. M-am uitat în jur să văd dacă nu ne vede Lupe. Apoi, după o mică ezitare, mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui. El m-a prins bine și, dincolo de mirosul de transpirație și de sânge, am simțit aroma de lavandă, mai discretă ca niciodată, dar care m-a făcut să mă liniștesc.

Am închis ochii, ascultând zgomotul ritmat al pașilor lui prin apă. Nu îmi venea să cred că era acolo. Lupe mergea în față și îi vorbea lui Miss La. Dacă aș fi încercat să uit ce se întâmpla în urma noastră, totul mi s-ar fi părut firesc. Aproape firesc.

Visam că pluteam pe apele întunecate ale oceanului adânc, în care se reflecta cerul plin de stele într-o noapte senină. O barcă din lemn strălucitor străbătea valurile, atât de ușoară, încât abia dacă le atingea. Pe măsură ce se apropia, puteam vedea sculpturile de pe părțile laterale. În ambarcațiune se afla familia mea. Nu numai Da, ci și Ma și Gabo. Erau palizi ca lumina lunii și aveau o aură strălucitoare la fel de minunată precum cea a bărcii în care călătoreau. Gabo și-a întins mâna și, în timp ce noaptea ne învăluia, l-am prins de degete.

– Isabella, privește!

Am clipit buimacă în lumina zilei.

– Ce e?

M-am dezmeticit. În fața noastră, pământul părea că se termină brusc. Doar că eu știam că nu se termina brusc – era Arintan. Ne apropiam de marginea crestei stâncoase de-a lungul căreia înaintaserăm în timpul expediției noastre.

Pablo m-a lăsat jos, ajutându-mă să îmi mențin echilibrul când sângele a început să-mi curgă din nou prin picioare.

– Ne apropiem de casă, a zis el.

M-am dus la marginea cascadei și am privit în jos.

– E cam mare distanța.

Lupe s-a uitat și ea, apoi mi-a dat-o pe Miss La și, fără nicio ezitare, a coborât panta stâncoasă până la jumătate. Și-a ridicat fustele și a sărit, cu un pleoscăit aproape imperceptibil. Am privit-o uluită când a început să se cațăre din nou ca o felină. Nici măcar nu gâfâia.

– Nu-i chiar atât de rău.

– Te dai mare, a bombănit Pablo.

Abia când m-am întors la el să îi spun să tacă am avut din nou acea senzație: că mă dedublez, că măruntaiele îmi chiorăie. Pablo s-a schimonosit și și-a dus mâna la stomac.

– Ce e?

– Vai, nu! a exclamat Lupe, agitată. Vai, nu, nu, nu!

– Fugiți! Fugiți! am strigat, tocmai în momentul în care o formă uriașă s-a ivit pe neașteptate în spatele lui Pablo.

Nu mai era timp însă. Pablo s-a întors și a văzut arătarea transformându-se într-un tibicen, cu țepii zbârliți de-a lungul șirei spinării și gura căscată ca un hău, din care a răzbătut un răcnet asurzitor, ca și când mii de pietre s-ar fi prăvălit pe versant.

– Ajută-mă! am strigat, chinuindu-mă să ridic un bolovan de pe marginea cascadei.

Pablo l-a înhățat și a așteptat până când creatura a venit suficient de aproape, apoi l-a aruncat cu lejeritate, ca și când ar fi fost o pietricică. Bolovanul l-a lovit cu putere pe tibicen, imobilizându-i piciorul.

– Fugiți!

Am îmbrâncit-o pe Lupe către marginea crestei și i-am aruncat-o pe Miss La, care a început să cotcodăcească, când a aterizat.

M-am uitat în spate. Creatura reușise să se elibereze, însă părea că se chinuie să se ridice în picioare. Laba din spate îi atârna ciudat. Pablo m-a apucat de brațe și m-a împins pe jumătate peste marginea crestei, ghemuindu-se pe suprafața alunecoasă ca să mă lase în jos.

Apoi am căzut în gol câțiva metri și am aterizat în noroiul moale de pe fundul albiei râului, lângă Lupe. Pablo a picat lângă noi cu un pleoscăit, la fel cum făcuse Gabo, atunci când căzuse în cariera de lut.

Pentru o fracțiune de secundă, care mi s-a părut minunată, am crezut că reușiserăm, că scăpaserăm.Însă tibicenul și-a făcut apariția pe marginea prăpastiei, pregătindu-se să sară.

Pablo ne-a îndemnat să mergem mai departe.

– Cărarea e într-acolo. Fugiți!

Eu am luat-o în urma lui prin noroi, însă Lupe s-a împiedicat și s-a izbit cu putere de peretele stâncos al cascadei. Scăpând din brațele ei, Miss La a luat-o la fugă înspre copaci. Mi-am tras mâna dintr-a lui Pablo și am fugit ca să o ajut pe Lupe să se ridice. Îi simțeam trupul greu ca un bolovan în mâinile mele, iar

ea rămăsese cu privirea îngrozită ațintită asupra formei întunecate de deasupra noastră.

Deși inerția îl purtase mai departe în aval, Pablo s-a întors după Lupe și după mine. Prea târziu. Am simțit cum umbra tibicenului ne înghite ca un val când acesta s-a aruncat de pe stâncă între noi și s-a învârtit ca o morișcă cu fața la cascadă. Cu fața la Lupe și la mine.

Pablo căuta panicat o armă. A luat o piatră și a azvârlit-o spre coastele creaturii, însă piatra a alunecat pe blana încâlcită.

– Fugiți! a strigat el disperat în timp ce Lupe și cu mine ne retrăgeam. Trebuie să îi avertizați pe cei din Gromera!

Tibicenul și-a dezvelit colții, iar din gură a început să îi curgă salivă neagră.

Pablo era de neînduplecat.

– Nu te las aici!

A înșfăcat un băț ascuțit dintr-o grămăjoară de ramuri – erau vreascurile de foc pe care le strânseserăm cu doar câteva zile în urmă – și l-a înfipt cu putere în piciorul rănit al tibicenului. Fiara a scos un răcnet și s-a întors către Pablo, cu laba uriașă ridicată. A brăzdat aerul cu ghearele, lăsând urme pe obrazul băiatului.

Am văzut cum ochii i se golesc de viață și cum cade pe spate pe malul râului. A rămas nemișcat, în timp ce sângele se făcea una cu apa și curgea în direcția mea. Era sângele lui Pablo.

Tibicenul s-a dat în spate ca și când s-ar fi pregătit să lovească din nou. Am început să strig.

Îl strigam pe Pablo, îi strigam tibicenului să îl lase în pace, iar Lupe striga împreună cu mine. Nu era mort. Nu putea fi mort.

Țipetele noastre au avut efect.

Lupe și cu mine am tăcut, gâfâind încet. Tibicenul se pregătea să atace, însă nu se grăbea. Dincolo de el, o vedeam pe Miss La scurmând pământul lângă copaci. Nu avea unde merge, cum nu aveam nici noi.

I-am aruncat o ultimă privire lui Pablo. Oare pieptul i se mai mișca? Se ridica și cobora, de parcă ar fi șoptit ceva, sub tunica lui albă?

– Isa, ce facem acum? a întrebat Lupe cu o voce sugrumată.

Am tras-o în spate, prin firul de apă și am intrat în peșteră. Ne-am afundat până când am ajuns în încăperea mare pe care o descoperisem cu ocazia primei mele vizite în Arintan. Am simțit pe spate striațiile orizontale de pe stânci

și am încercat să îl invoc pe Gabo când tibicenul și-a făcut apariția în gura peșterii.

Aveam în nări miros de putregai, de furie și de sudoare. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Voiam ca totul să ia sfârșit. Lupe m-a luat de mână prin întuneric.

Creatura a sărit, iar Lupe m-a tras în jos. Am simțit un suflu de aer când tibicenul s-a năpustit către noi. M-am ghemuit, pregătindu-mă să îi simt greutatea, să simt cum își înfige ghearele în carnea noastră…

Însă nu s-a întâmplat nimic.

Bolovanii din spatele meu s-au desprins cu o bufnitură asurzitoare. Datorită forței cu care sărise, tibicenul intrase direct prin perete. Câteva secunde mai târziu, un sunet asurzitor a răsunat în peșteră.

O gaură. În peretele din spate al cascadei se formase o gaură.

Ne-am ghemuit, încremenite locului.

– Ești bine? am întrebat-o cu glasul răgușit.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, mi-a răspuns Lupe cu o voce pițigăiată.

Am râs scurt. Mă dureau burta și coastele, iar când am privit în jurul meu, am simțit că amețesc.

– Ar trebui să plecăm. Expresia de pe chipul lui Lupe era mai serioasă ca niciodată. Pablo!

M-am cutremurat când mi-am amintit cum zăcea nemișcat, abia respirând. Am simțit fiori reci pe șira spinării la acest gând.

Lupe mi-a întins mâna, iar eu i-am apucat-o zdravăn, sprijinindu-mă de peretele spulberat ca să mă ridic în picioare.

Mare greșeală!

Un scrâșnet puternic a întrerupt liniștea. Peretele a cedat în spatele meu. Când am simțit că îmi pierd echilibrul, am încercat să dau drumul mâinii lui Lupe, însă ea m-a ținut strâns.

Ne-am prăvălit împreună în întuneric.

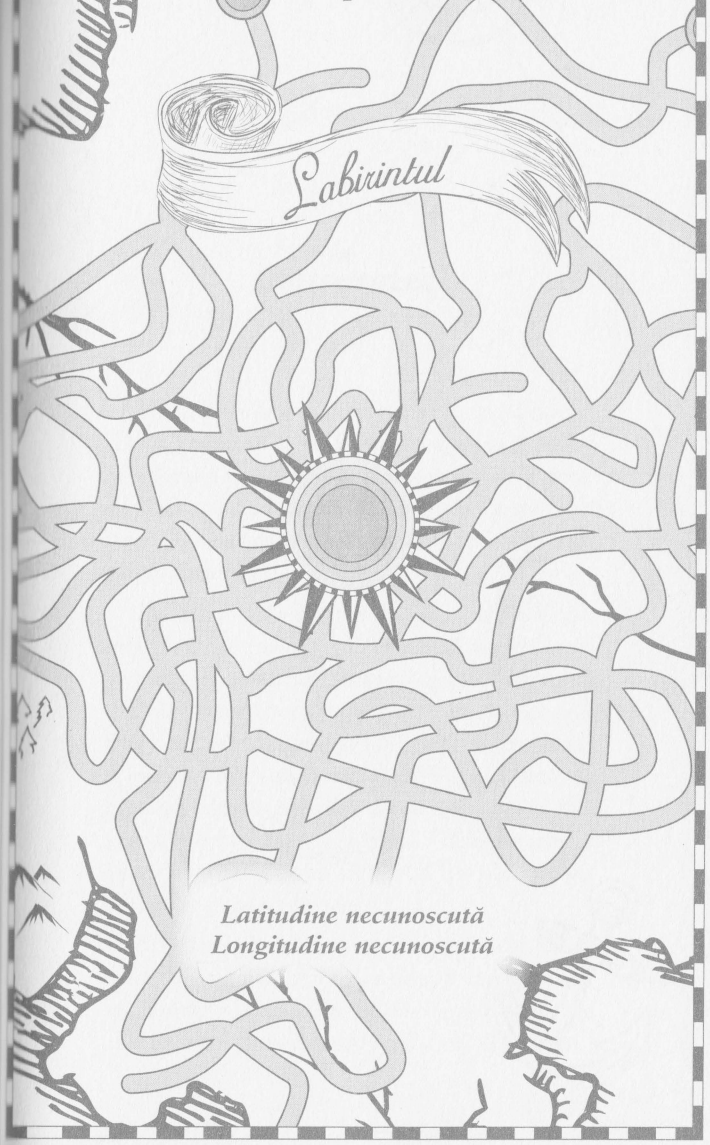
Labirintul
Latitudine necunoscută
Longitudine necunoscută

Optsprezece

Poți să rămâi locului, în orice odaie – a ta, să zicem – și să ți-o amintești în detaliu? Ai putea să ieși în curte și să o desenezi în praf? Nu e decât o odaie simplă, mică. Ai locuit acolo încă de când ai făcut primii pași. Două paturi – pe unul doarme, probabil, o pisică – și un cufăr plin cu haine.

Dar scara? Nu o putem desena în mărime naturală, chiar dacă este o odaie mică. Trebuie să reducem scara. Vezi cutia de chibrituri de sub pisica tigrată? Îți amintești mărimea tuturor obiectelor comparativ cu tot ceea ce le înconjoară? Această relație este din ce în ce mai importantă pe măsură ce totul capătă amploare. Un copac la locul său în pădure, o insulă „priponită" în ocean. Pe harta lui Ma, singura pe care o avem cu Tărâmurile Uitate, fiecare tip de copac este marcat. Detaliile contează. Chiar și atunci când întocmești o hartă a odăii tale.

Urmează reperele. Un cerc pentru odihnă și liniște: pisica și patul. Un „X" pentru pericole, acolo unde un cui desprins iese din cufăr. O linie șerpuitoare pentru „linia de vorbit" care îți leagă patul de cel al lui Gabo.

Poate că asta e. Acest pătrat simplu, desenat în praf. Aceasta este o hartă pe care ai putea-o cumpăra de la orice cartograf, oriunde în lume. Dacă ți-ar fi văzut odaia, ți-ar fi dat o măsură exactă a acesteia. Ar surprinde însă harta sufletul locului?

Asta face un cartograf. Dă viață hărților. Odaia ta va deveni un cămin. Te vei uita la ea și vei ști că nu este o odaie, ci este odaia ta, în care ți-ai petrecut copilăria. Putem întocmi hărți cu locurile în care am fost cu mulți ani în urmă. Aici, pe insula Joya, ți-aș putea desena o hartă a Afrikii care te va face să simți mirosurile din piețe până când vei ameți. Harta mea cu „Cercul înghețat" ar putea să te facă să îți tragi în picioare șosete de lână și să fugi din calea unui urs polar! Mă rog, pe-aproape…

Mai ai de exersat, micuțo! Dar este un început! Ai desenat prima ta hartă. Scrie-ți numele în partea de sus. Uite, îți împrumut penița mea de păun.

I-S-A-B-E-L-L-A.

Perfect.

M-am mișcat. Întunericul s-a revărsat, odată cu ecoul propriei respirații greoaie.

Trosc!

Am auzit cum ceva s-a spart chiar lângă urechea mea. Am încercat să mă mișc, însă Lupe aterizase pe piciorul și brațul meu. Își pierduse cunoștința, iar pieptul i se ridica aproape imperceptibil.

Trosc!

De astă dată, ceva s-a rupt sub mine. Mi-am întins mâna liberă și m-a pălit un val de greață în momentul în care degetele au simțit blana groasă și lipicioasă. Sunetul acela oribil… coastele tibicenului trosneau sub greutatea noastră.

Cu ultimele forțe, am ridicat-o pe Lupe de pe mine și m-am îndepărtat în grabă de cele două umbre până când am dat de un perete umed de stâncă. Începeam să îmi amintesc ultimele clipe înainte de cădere: Pablo, care încercase să ne salveze și care fusese doborât. Sângele lui, care se scurgea în apă.

Am închis ochii.

– După ce voi număra până la zece, am murmurat eu în întuneric, totul va fi bine. Unu, doi, trei…

Însă când am ajuns la „zece", lumea era la fel de întunecată ca mai înainte. Tolba îmi era lipită de spate. Am tras-o în față și am scos din ea bucata de lemn strălucitor. Lumina sa a

risipit bezna, iar eu m-am uitat la Lupe, care gemea și abia dacă se ținea pe picioare.

– Te simți bine?

Când a deschis gura ca să vorbească, sângele i s-a prelins pe bărbie.

– Ești rănită! am spus eu cu răsuflarea întretăiată.

– Sunt bine. Mi-am *muscat* limba.

Și-a scos limba ca să văd.

Mușcătura nu era profundă. I-am dat să bea apă. Și-a clătit gura cu ea și a scuipat roșu.

– Ce s-a întâmplat?

– Am căzut în gol.

Am arătat în sus, înspre spărtura care se afla la cel puțin cinci metri deasupra noastră și din care încă se mai prelingea nisip.

– De acolo am căzut? Și nu ne-am rupt nimic?

Am clătinat din cap.

– Îi poți mulțumi prietenului nostru.

Lupe mi-a urmărit privirea și a scos un țipăt, apoi s-a îndepărtat încet de trupul neînsuflețit al tibicenului din al cărui bot încă mai curgea sânge negru ca smoala.

– Iac! E... e mort?

Dacă nu murise înainte să aterizăm noi pe el, era mort acum. Nici Lupe nu părea prea dornică să se apropie de creatură, cum nu eram nici eu. A oftat îndelung. Mi-am ridicat privirea la spărtura prin care căzuserăm. Abia se vedea.

Lupe și-a întins gâtul.

– Crezi că ne vom putea cățăra până acolo?

Mi-am trecut degetele peste peretele de piatră. Stânca era alunecoasă și s-a fărâmițat la atingerea mea. Degetele îmi erau umede.

– Putem încerca.

Deoarece nu exista nimic de care să mă țin, am încercat să mă urc pe umerii lui Lupe și să arunc tolba pe care o golisem, în speranța că se va agăța de vreo lespede. Însă a fost în zadar. Am pus unul peste altul bolovanii desprinși din peretele prăbușit și, de astă dată, Lupe a fost cea care s-a urcat pe umerii mei și s-a întins spre spărtură. Genunchii îmi tremurau, iar distanța era prea mare ca să ajungă la ea. În tot acest timp, îl strigam pe Pablo, însă nu primeam niciun răspuns. Am încercat să nu mă gândesc ce însemna acea tăcere, deși știam că prietenul meu ar fi venit dacă ar fi putut.

Descurajată, Lupe s-a lăsat jos și și-a îngropat fața în mâini. Preț de o secundă, mi s-a părut că râde, apoi hohotele s-au transformat în sughițuri

înăbușite. Mi-am întins mâna ca să o ajut să se ridice în picioare, însă ea a refuzat, ridicând din umeri. Îi curgea nasul.

M-am lăsat să alunec de-a lungul suprafeței dure a peretelui de piatră și m-am așezat pe pământul reavăn, lângă ea. Îmi împachetam tolba în timp ce stăteam cu fața către un tunel cufundat în beznă. Dacă era, într-adevăr, un tunel, nu puteam ignora modul în care îl descoperiserăm.

Prin cascadă. Așa cum o făcuse și Arinta, în timp ce îl căuta pe Yote.

„Gândește-te!"

Doce spusese că tibicenii veneau din străfunduri – probabil că se referise la acest tunel sau la altele asemănătoare. Tibicenii nu aveau cum să iasă la suprafață din locul unde ne aflam noi. Tocmai pătrunseserăm prin peretele din spate al peșterii cascadei și nu exista o altă cale de ieșire. Acest lucru însemna că existau alte pasaje de acces.

Lupe s-a liniștit, însă respirația îi era în continuare neregulată. M-am ridicat în picioare și am ajutat-o și pe ea să se ridice.

– Plecăm, i-am spus hotărâtă, arătând către tunelul întunecat.

Lupe s-a făcut mică și a clătinat din cap.

– Nu, nu pot… Detest întunericul.

– Trebuie.

– Nu sunt obligată să fac nimic.

– Trebuie să existe o ieșire, am spus pe un ton categoric, deși nu eram prea convinsă.

– N-ai de unde să știi asta!

– Vom reuși. Eu… am zis cu vocea tărăgănată.

Lupe mi-a aruncat o privire aspră.

– Cum poți promite? Nu știi pe unde este ieșirea. Nici măcar nu știi dacă *există* o ieșire.

– Tibicenii trebuie să fi venit de undeva. Exilații au spus că vin din străfunduri.

Lupe a aruncat o privire către locul unde se afla bucata de lemn care lumina umbra neînsuflețită, apoi către gura tunelului.

– Poate că îngrijitorul de cai se va trezi în curând. Dacă am aștepta…

Nu știam ce să spun. Nu îi puteam spune ce voia să audă și nici de ce nu credeam că Pablo va veni. Nu mă puteam gândi că ar fi…

„Atunci, nu te mai gândi la asta!"

Nu îmi doream să stau acolo și să aștept să mor, după cum nici Lupe nu își dorea să pătrundă în întuneric. Dacă aș fi avut o hartă,

m-aș fi simțit mai în siguranță să înfrunt bezna fantomatică așternută dinaintea noastră.

O hartă. Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am amintit: harta lui Ma care se schimbase, liniile care apăruseră și dispăruseră în timp ce mă uitam la ea. Tolba care plutise pe râul Arintara…

– Ce faci? m-a întrebat Lupe când m-a văzut că-mi golesc desaga, împrăștiind pe jos călimările cu cerneală și hărțile cu constelațiile.

Harta se afla pe fundul tolbei. Am desfăcut-o și am întins-o pe pământul reavăn, ținând lemnul strălucitor deasupra ei.

– Ce e… a început Lupe.

– Ssst!

Am privit cu atenție bucata de hârtie, însă nu s-a întâmplat nimic. M-am lăsat pe călcâie, frecându-mă la ochi plină de frustrare. Apoi…

– Isa, privește! a exclamat Lupe, arătând cu degetul înspre hartă.

Aceasta începea să se schimbe. Copacii și satele se estompau, intrând parcă în pământ, în timp ce un nou peisaj prindea contur.

– De ce face asta?

– Apa… Inima îmi bătea prea tare, prea zgomotos. Nu a fost apa corectă.

– Poftim?

Îmi doream ca Lupe să tacă. Acum totul era evident. Prima oară când harta se schimbase, aceasta se udase în apa râului. În râul Arintan. Când încercasem să o recreez, o udasem cu apă din plosca pe care o umplusem acasă. Acum pământul era din nou reavăn din cauza cascadei. Harta trebuia udată cu apă din Arintan ca să dezvăluie acel strat ascuns.

Am ridicat repede harta de jos și am început să o scutur. Pe măsură ce colțurile se uscau, imaginile originale reapăreau.

Am ținut harta în fața peretelui umed din piatră. Liniile și-au făcut din nou apariția, intersectându-se și acoperind conturul insulei Joya ca o rețea. Atunci am realizat că erau tuneluri. Împrăștiate pe această rețea se aflau niște cercuri. Unul marca locul unde dispăruse cascada. Mi-am ținut respirația. Cercurile reprezentau ieșirile. „Mulțumesc, Ma!"

– Ce e?

Mi-am ridicat privirea și am zâmbit larg.

– Am găsit ieșirea!

Am măsurat cu degetele distanța până la următoarea ieșire. Trebuia să străbatem câțiva kilometri prin tunel ca să ajungem la ea. Nu eram prea încântată că ne vom apropia atât de mult de cercul roșu care se afla în centrul hărții, însă nu aveam de ales.

Nu i-am spus lui Lupe ce credeam că reprezenta acel cerc. Nu ar fi fost prea încântată dacă i-aș fi spus despre existența demonului de foc, mai ales că nu era dornică din cale afară să se aventureze în beznă. Nu îmi mai dorisem niciodată atât de mult să mă înșel în privința unui lucru. Singura noastră grijă însă era să ieșim din acel labirint. Ne-am fi simțit mai în siguranță până și în pădurea neagră. Doar să ieșim la suprafață.

Am băut din firicelele de apă care se prelingeau pe peretele stâncii. Apa era nisipoasă, dar proaspătă. Am aruncat ce aveam în ploști, pe care le-am umplut din nou. Am udat harta, apoi am pornit la drum, luminându-ne calea cu bucata de lemn strălucitor.

Era greu să ne dăm seama cât de mult înaintaserăm. Fiecare pas al nostru își găsea ecou în pereții tunelului, și era din ce în ce mai cald. Am descoperit locul în care ne aflam după ce mi-am plimbat degetul de-a lungul liniilor de

pe hartă, stabilind traseul parcurs cu fiecare colț și fiecare curbă.

Deoarece trebuia să mă concentrez, nu vorbeam decât atunci când dădeam instrucțiuni: la stânga, la dreapta, în față sau să o rog pe Lupe să înmoaie harta. Aerul mirosea îngrozitor.

Lupe a strâmbat din nas.

– Zici că sunt artificii aprinse.

Mirosul era înțepător și îmi lăsa un gust amar în gură, însă nu îmi permiteam să irosesc apa doar ca să scap de el. Panta devenea din ce în ce mai înclinată și, în curând, ne-am trezit că alunecăm de-a lungul unui tunel abrupt. Speram să nu ne ducă prea adânc.

Poveștile lui Da mi se învălmășeau în minte, una continuând-o pe cealaltă. Însă legenda Arintei era cea care revenea iar și iar. „Ea a pătruns într-un tunel din spatele cascadei." Am privit-o cu coada ochiului pe Lupe, întrebându-mă dacă fusese atentă atunci când îi spusesem de nenumărate ori povestea. Însă fața ei era schimonosită, iar tâmplele îi pulsau.

Pe măsură ce pătrundeam în adâncurile insulei se făcea tot mai cald. Transpirația îmi curgea pe față, iar din hartă se ridicau vapori pe măsură ce aceasta se usca. În curând, din

plosca lui Lupe nu a mai rămas decât jumătate din cantitatea de apă.

Am ajuns la o răscruce, unde se intersectau patru tuneluri. Am privit cu atenție rețeaua de pe hartă, încercând să îmi dau seama pe care să o luăm, însă liniile dispăruseră.

– Se usucă prea repede!

Lupe a gemut de frustrare.

– Nu putem irosi apa așa, trebuie să o păstrăm pentru băut.

– Voi încerca să schițez traseul, am zis și mi-am vârât mâna în tolbă ca să scot instrumentele de desenat.

Însă degetele mele nu au dat decât de cuțit și de harta mea, pe jumătate terminată. Doar atât mai aveam, în afară de chei și de plosca agățată la cingătoare. Cu inima strânsă, mi-am amintit că golisem tolba și că grămada de călimări și hârtiile rămăseseră în locul unde căzuserăm împreună cu tibicenul.

– Am lăsat totul în urmă. Îmi pare rău…

– Ssst! a făcut Lupe.

– Am spus că îmi pare rău, am repetat eu, iritată.

– Serios, Isabella!

Și-a dus un deget la buze, apoi mi-a luat lemnul strălucitor din mână și mi l-a vârât în tolbă.

Pe urmă am auzit și eu: un târșâit care răzbătea din tunel, în dreapta noastră, urmat de un mârâit slab. Am tras-o pe Lupe în umbră, spre cărarea din stânga, tocmai în momentul în care am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Am pipăit pereții pe întuneric. Erau plini de fisuri și de găuri.

Până să se apropie tibicenul s-au scurs câteva clipe. Lupe a gemut și s-a îndoit, iar eu mi-am înfipt unghiile în palme când l-am auzit oprindu-se în locul unde fuseserăm noi, adulmecând aerul. Apoi a scos un sunet oribil, ascuțit și un huruit prelung care a făcut să cadă praful din tavan. Am înghițit cu noduri și mi-am lipit limba de cerul gurii.

Clipele se scurgeau anevoie. Într-un final, tibicenul s-a întors și a luat-o la goană în sus, în direcția din care veniserăm noi. Lupe a răsuflat ușurată, însă apoi tunelul a început să se cutremure. Am tras-o pe Lupe într-o nișă nu mai mare decât cotețul lui Miss La.

Ne-am îngrămădit acolo, cu tolba strivită între noi, când tibicenii au dat năvală din toate direcțiile, gâfâind și răspunzându-și la chemări,

adulmecând pământul. Formele negre au trecut de-a valma pe lângă noi, ca un stol de lilieci, ridicând nori de praf înecăcios în urma lor. Mirosul urât se întețise. Am simțit cum mă sufoc și cum plămânii mi se strâng ca niște bureți. Lupe își înăbușea tusea în îndoitura brațului. Doi tibiceni s-au oprit lângă ascunzătoarea noastră, dar în curând au fost luați de haită. Tocmai când simțeam că nu mai pot îndura durerea din stomac, cutremurul a încetat. În scurt timp, doar ecoul și praful mai rămăseseră în urma lor.

Lupe a ieșit din nișă. Am urmat-o ușurată și am scos din tolbă bucata de lemn strălucitor.

– În cât timp vor ajunge la cascadă? m-a întrebat Lupe cu o voce tremurătoare.

Tibicenii se mișcau mult mai repede decât noi, însă cea mai mare parte a traseului era abrupt. Noi trebuie să îl fi parcurs în vreo două ceasuri. Dacă tibicenii nu aveau să își dea seama că luaseră greșit urma mirosului…

– S-ar putea să reușim.

– Încotro?

Mi-am întins mâna ca să mă uit la hartă, dar aceasta nu mai era. Am deschis pumnul și o bucățică de hârtie și-a luat zborul, aterizând pe pământul brăzdat de gheare.

– Nu!

Am căzut în genunchi și am început să scurm praful de lângă nișă. Un colț din ea trebuie să se fi rupt atunci când ne înghesuiserăm în ascunzătoare.

– Aici!

Vocea lui Lupe era ciudat de calmă.

Am ridicat bucata de lemn strălucitor înspre direcția în care arăta ea cu degetul, neștiind despre ce era vorba. Apoi am văzut un alt colț al hărții îngropat în praf. Apoi încă unul și încă unul.

Harta era ruptă în bucăți, pe care tibicenii le călcaseră în picioare ca pe niște petale.

– O vei putea reface? m-a întrebat Lupe, deși cu siguranță știa care era răspunsul.

Am privit în beznă. Aceasta ne învăluia monotonă și înspăimântătoare.

Ne rătăciserăm.

Nouăsprezece

Nu știam ce să fac. Nu puteam rămâne acolo, având în vedere că tibicenii ne simțiseră mirosul, dar nici nu știam drumul sau ce ne aștepta în continuare.

Spre surprinderea mea, Lupe nici nu a strigat la mine, nici nu m-a învinuit. S-a lăsat în genunchi și a început să adune bucățile de hârtie.

– Lasă-le, i-am spus eu încet. Nu are rost!

Îmi venea să plâng. Aceea era harta lui Ma. Era tot ce îmi mai rămăsese de la ea.

Lupe nu m-a băgat în seamă și a adunat cât de multe bucăți a putut. Le-a strâns laolaltă cu grijă, apoi mi le-a întins. Eu m-am frecat cu înverșunare la ochi.

– E în regulă să îți fie teamă, Isabella, mi-a spus ea. Și mie îmi este.

Mi-am ridicat privirea și am clipit des. Expresia de pe chipul ei era blândă, iar eu mi-am

amintit că avusese aceeași expresie cu mulți ani în urmă, în ziua în care ne împrieteniserăm. Mi-am amintit cum îmi întinsese mâna în timp ce eu plângeam de dorul lui Gabo, lângă crescătoria de iepuri abandonată.

Am luat crâmpeiele de hârtie.

Deoarece tolbei i se rupsese cureaua, am golit-o și am vârât cheile și bucățile din hartă în săculețul de la cingătoare. Am ținut cuțitul în mână, iar mânerul din piele uzată m-a făcut să mă simt în siguranță.

– Și-acum, ce facem? m-a întrebat Lupe, care se înviorase brusc.

Am strâns pleoapele, încercând să îmi amintesc ce văzusem pe hartă. Știam că ne aflam aproape de o ieșire. Când m-am uitat pe hartă, chiar înainte să apară primul tibicen, unde ne aflam oare?

Răspunsul îmi stătea pe limbă. Sud-est. Sub Arintara. Asta era! Deși tunelul șerpuise tot timpul, urmase într-o mare măsură cursul râului. Dar apoi? Cele trei rute posibile se aflau în față.

– Isabella?

Vocea lui Lupe a făcut ca imaginea hărții să se risipească. Nu avea importanță. Știam încotro să o luăm.

– Trebuie să alegem tunelul drept.

– Da, dar cum putem ști care este acela?

– Nu, mă refeream la tunelul din partea dreaptă. I-am arătat cu degetul. Acela.

Ea m-a privit neîncrezătoare.

– De acolo au venit creaturile.

– Au venit de peste tot, am spus eu, pierzându-mi răbdarea. Pe aici este ieșirea. Trebuie să urmăm drumul acesta până la o întortochetură…

– Întortochetură?

– Da, e ca o frânghie înnodată. Dacă vom rămâne pe partea stângă a nodului și o vom lua pe prima cărare care pornește din traseu, vom ajunge acolo.

Eram aproape sigură. Aproape.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Cărarea ducea în jos. Singurul lucru bun după distrugerea hărții era acela că acum puteam bea apă. Am trecut pe lângă o cotitură largă, plină cu urme de labe, și am simțit cum Lupe mai scapă de teamă când am intrat într-un tunel îngust în care nu se afla nicio urmă.

Căldura se întețea și, în curând, am simțit o durere acută în tâmple. Mirosul ascuțit a devenit atât de puternic, încât abia dacă mai puteam

respira. Simțeam că amețesc, iar totul în jurul meu părea că se comprimă. Am clipit, încercând să mă concentrez. Și Lupe părea amețită, iar uneori se împleticea, alteori își târa picioarele.

Cel mai rău lucru era că tot ce ne înconjura părea la fel. Fără cer, timpul nu exista. Durerea pe care o simțeam în picioare îmi dădea de știre ce distanță parcusesem. Îmi era dor de cerul limpede de deasupra satului Gromera, luminat de soare ori de stele. Îmi era dor până și de ceața din Tărâmurile Uitate și de vântul sălbatic din satul Carment.

Genunchii mă dureau îngrozitor. Tunelul, care devenise brusc orizontal, cotea scurt în fața noastră, iar înălțimea sa scădea cu aproape un metru. Ne-am continuat drumul cu capetele plecate, iar tavanul a tot coborât până când am ajuns să mergem cocoșate. Cu siguranță, tibicenilor le-ar fi fost greu să pătrundă în acest tunel dacă ne-ar fi luat urma. Dar dacă mersesem în direcția greșită? Am fi rămas blocate.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Trebuia totuși să mergem mai departe.

Tunelul s-a tot îngustat până când am ajuns să ne târâm pe burtă. Hainele ni se agățau

de marginile ascuțite ale stâncilor. O urmam îndeaproape pe Lupe, încercând să nu mă gândesc la ce atârna deasupra noastră. Insula Joya cântărea greu deasupra capului meu și al lui Lupe.

Am dat din nou peste o cotitură. Bănuiam că ajunseserăm la ceea ce numisem eu „întortochetură", căci tunelul descria o buclă. Acest pasaj ar fi trebuit să se intersecteze în curând cu altele, apoi aveam să o luăm la stânga, în speranța că vom găsi ieșirea. Am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc, și am simțit aerul pătrunzător în piept.

– Lupe, cred că mergem în direcția bună.

– Sper, a venit răspunsul ei înăbușit când mi-a vorbit peste umăr. Nu cred că voi mai rezista mult timp aici.

– Așa este. Nu vom rezista.

– Măcar tu ești mică!

Râsul lui Lupe a fost întrerupt brusc. Capul și trunchiul i-au dispărut dintr-odată, urmate de picioare. Mi-am întins mâna, în încercarea de a o prinde. Graba m-a făcut să scap bucata de lemn strălucitor și am rămas locului gâfâind.

– Lupe!

Am auzit o bufnitură surdă în bezna de jos.

– Lupe?

Răspunsul ei m-a făcut să sar în picioare, iar praful a început să curgă de pe stâncă.

– Sunt bine! Nu este decât o pantă scurtă. Isa, trebuie să vezi asta…

– Ce e?

– Lasă-te încet jos! Nu este periculos.

Am înaintat câțiva centimetri orbecăind, încercând să găsesc marginea. Am aruncat cuțitul și l-am auzit aterizând cu un zăngănit. Am așteptat o clipă, apoi mi-am dat drumul.

Am picat cu fața în jos pe niște stânci, la câțiva centimetri de cuțit. Mă așteptam ca Lupe să izbucnească în râs, însă ea era ciudat de tăcută și stătea în mijlocul peșterii, cu capul înclinat într-o parte. Nu a fost nevoie să ridic bucata de lemn ca să o văd, deoarece strălucirea lui era reflectată din toate direcțiile.

Milioane de cristale atârnau deasupra capetelor noastre, răspândind lumini care dansau și se mișcau de parcă ar fi fost niște stele rătăcite în adâncuri. Până și pământul scânteia sub tavanul strălucitor.

Da ne povestise, lui Gabo și mie, despre astfel de locuri. „Eu n-am văzut niciodată una, însă am cunoscut un bărbat care a descoperit

sub râu o peșteră plină de cristale. Unele sunt formate de apă, altele, de foc."

Și cum în acest loc nu exista nici apă, nici râu… trebuie să fi fost formate de foc.

„Există două tipuri de cristale. Unul este granitul, o piatră deschisă la culoare. Și, la fel ca voi doi, are un geamăn, versiunea sa întunecată. I se spune *gabbro*. Gabo, Gabbro."

Cum stăteam așa, înconjurată de pereții scânteietori, mi-am amintit de acea coincidență. A fost ca un dar.

Totul părea să se clarifice, să se potrivească. Mirosul, cristalele, căldura. Nu mai puteam ignora aceste lucruri.

– Lupe, cred că știu ce este aici.

Lupe nu mi-a răspuns. Rămăsese cu privirea ațintită asupra cristalelor.

Am inspirat din nou adânc și am spus:

– Este o vatră. Așa s-au format cristalele.

„Vetrele apar atunci când pământul este atât de fierbinte, încât se topește. Imaginați-vă numai, tărâmuri întregi cuprinse de flăcări! Uneori ies la suprafață și înghit orașe întregi." Pe Gabo nu îl prea încântase această imagine, însă Da îl liniștise. „De cele mai multe ori, acestea dormitează și bubuie puțin. Sau dau naștere cristalelor gemene."

Am deschis gura ca să îi spun și lui Lupe, însă aceasta mă privea ciudat.

– Ai spus cumva „vatră"?

Ca în legenda Arintei. Mi-am amintit ce văzusem pe hartă, cum liniile păreau să se încâlcească și, cu toate acestea, duceau spre centru. Acel cerc roșu ciudat, din mijlocul hărții, veche de o mie de ani. Am inspirat adânc aerul acid.

„Promisiunea unui demon durează o mie de ani."

– La ce te gândești?

Lupe părea precaută.

Mă gândeam la secetă. Mă gândeam la animalele guvernatorului, care fugiseră în mare. Mă gândeam la oamenii din Gris, otrăviți de aer.

– Nodul de pe hartă era aproape de cercul roșu, am răspuns eu cu grijă. Poate la un kilometru și jumătate depărtare. Cred că ieșirea este pe-acolo. Am arătat cu degetul spre un tunel aflat în stânga noastră. Însă dacă vom merge în direcția aceea, vom ajunge la cerc.

Am arătat către un alt tunel, de mai jos, care se întindea înaintea noastră. Cristalele îl făceau să licărească în diferite nuanțe. Dogoarea aceea cumplită îl făcea să licărească.

– Așadar?

A fost cât pe ce să mă răzgândesc. Însă nu era momentul potrivit să mă las copleșită de îndoieli.

– Yote se află în cercul roșu.

– Yote? Lupe a strâmbat din nas. Cel din povestea aceea care îți place ție?

– Este un demon de foc, i-am spus eu, zbârlindu-mă. Și nu este o poveste. Este o legendă.

– Care-i diferența?

M-am frecat la ochi enervată, simțind cum nisipul îmi zgâria pleoapele.

– Legenda se referă la ceva ce s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât oamenii preferă să creadă că nu mai există, deși există.

O vreme, Lupe a rămas tăcută. Când a vorbit, tonul ei a fost calm și precaut, ca și când i s-ar fi adresat unui animal periculos.

– Isabella, Yote nu a existat, așa cum nu a existat nici Arinta.

– Ba Arinta a existat! Vocea mea a răsunat în peșteră. Cum îți explici prezența tibicenilor? Mi s-au părut destul de reali când ne-au fugărit!

– Poate că îngrijitorul de cai a avut dreptate, a spus ea pe un ton hotărât. Poate erau lupi…

– Lupi mari cât caii, a căror blană pute a fum?

– Pentru că trăiesc sub pământ, lângă vatră!

– Nu sunt mânați doar de foame. Nu au mâncat-o pe Cata. Au omorât-o și au lăsat-o acolo, ca să fie găsită.

Doce spusese că era un avertisment. Fuseseră trimiși să curețe insula.

– Nu fi prostuță, Isabella! Trebuie să încetezi să mai crezi în chestiile astea.

– Dar Arinta…

– Este o poveste! Iar tu nu ești specială. Nu ești ea!

Deși cuvintele ei m-au durut, nu voiam să o las să vadă asta.

– Nu cred că sunt…

– Dacă spui că pe acolo este ieșirea, merg. Iar tu vei veni cu mine.

– Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac!

– Sunt mai mare decât tine!

– Nu-mi pasă! I-am smuls bucata de lemn strălucitor din mână. Plec singură!

Fără să mă uit la Lupe, m-am îndreptat cu pași mari către tunelul care licărea din cauza dogorii.

O zvâcnire neașteptată a zguduit pământul de sub picioarele mele. M-am împiedicat, cât pe ce să cad. Am privit în jur. Lupe căzuse în genunchi.

O altă vibrație, mai violentă, mi-a străbătut tot corpul. Un singur cristal s-a desprins de sus, din tavanul peșterii, spărgându-se între noi.

Ne-am privit în ochi preț de o secundă.

Apoi s-a dezlănțuit iadul.

Douăzeci

Zgomotul era asurzitor, de parcă s-ar fi auzit în același timp zece tunete, cincizeci de artificii și o sută de tibiceni.

Am fugit în partea laterală a peșterii, cu palmele lipite de urechi, însă zgomotul parcă mă electrocuta, obligându-mă să mă las la pământ, ca și când aș fi fost urmărită de un deget uriaș care ar fi vrut să mă strivească. M-am chircit. Dinții îmi clănțăneau, iar capul îmi bubuia. Pământul era agitat ca oceanul. Mă așteptam ca bolovanii să se prăvălească peste noi sau pământul să se deschidă…

Nu s-a întâmplat nimic. Cu o ultimă ploaie de pietricele, cutremurul a încetat. Am deschis ochii, mijindu-i ca să pot vedea prin praful ridicat în aer de bolovanii care căzuseră. Mormane de bolovani și cristale zăceau de-a lungul peșterii, împărțind-o în două.

Nu o vedeam nicăieri pe Lupe. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns decât ecoul. M-am ridicat în picioare și am căutat o cale prin care să escaladez zidul de piatră, însă bolovanii erau compacți. Brațele au prins a-mi tremura când am încercat să mă cațăr pe ei. Nu exista altă ieșire, decât tunelul din spatele meu – cel care ducea la Yote.

M-am lăsat jos, descurajată, lângă peretele fierbinte al peșterii. Simțind cum oboseala mă învăluia ca un nor, mi-am cuprins genunchii cu brațele și am început să plâng.

Hohotele îmi răsunau în urechi, însă păreau distante și izolate. Într-un final, m-am oprit din plâns doar ca să nu mă mai aud. Însă hohotele estompate au continuat. În timp ce ascultam, mi s-a părut că deslușesc un cuvânt…

„Is… ella. Isa…"

Era numele meu. Iar vocea era a lui Lupe!

Mi-am trecut degetele peste zid și am descoperit o crăpătură care continua pe latura sa curbată. Am urmat-o până unde am reușit să ajung cu mâna. Apoi mi-am lipit gura de ea și am zis:

– Lupe?

Mi-am lipit urechea de crăpătură. Nimic. Plânsul încetase. Oare îmi imaginasem?

Apoi o voce slabă și ezitantă mi-a rostit numele.

Inima mi-a tresăltat de bucurie și am strigat prin crăpătură:

– Găsește crăpătura! Vorbește prin ea!

Am așteptat nerăbdătoare, cu urechea lipită de zidul de piatră, apoi am auzit vocea lui Lupe, la fel de limpede ca și când s-ar fi aflat lângă mine.

– Isabella? Ești acolo? Ce se întâmplă?

La fel ca în cazul cristalelor, aveam senzația că Gabo era oarecum implicat. Cu inima strânsă, i-am răspuns:

– Sunt aici. Cred că aceasta este „o linie de vorbit"?

– „O linie de vorbit"?

– Gabo și cu mine avem una în camera noastră. Îți transmite vocea mai departe. Cred că are legătură cu faptul că peștera este curbată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură, am mințit eu, cu ochii țintă la tunel, convinsă că știam.

– Și acum, ce facem? Am încercat să mă cațăr pe zidul de bolovani.

– Și eu. Ce s-a întâmplat cu tunelul care duce spre ieșire?

– E blocat.

Am inspirat adânc și mi-am dres vocea, încercând să o fac să pară calmă și sigură.

– Tunelul prin care am pătruns noi în peșteră este accesibil?

Nu i-am mai auzit respirația și mi-am imaginat-o cum traversa peștera ca să verifice. După câteva secunde, am auzit-o din nou pe Lupe.

– Este blocat. Există o gaură în vârf, în partea laterală. Cred că aș putea muta niște…

Părea epuizată.

M-am pregătit să vorbesc, însă Lupe mi-a luat-o înainte.

– Voi încerca. Apoi te voi ajuta să treci peste zid. Vom găsi o altă cale, vom alege un alt traseu…

– Lupe…

– Apoi vom ieși de aici și ne vom întoarce acasă. Voi începe chiar acum.

– Lupe, o să meargă! Cred… cred că ar trebui să pleci!

Ea a început să vorbească peste mine, mai repede și mai tare, cu o voce răgușită:

– Cred că voi reuși.

– E în regulă, Lupe.

– Nu, voi reuși. Trebuie doar să îmi odihnesc brațele… a spus ea cu o voce tărăgănată.

– Așa e, ar trebui să te odihnești. Apoi ar trebui să pleci.

– Nu plec nicăieri! a decretat Lupe, pe un ton furios. Promite-mi și tu același lucru!

Din tunelul de jos răzbătea căldură. Eu hotărâsem deja ce urma să fac. Luasem decizia în clipa în care îl văzusem. Însă am preferat să mint din nou:

– Nu plec nicăieri.

– Bine, a spus ea. Apoi a continuat pe un ton mai autoritar, ca și când nu eu aș fi sugerat deja acest lucru: Cred că ar trebui să ne odihnim. Vei dormi?

– Da.

– Isa?

– Da?

– Vei rămâne aici, lângă „linia de vorbit"?

– Da.

Teama ei ușura situația și o îngreuna în același timp. M-am întins pe jos, cu gâtul sucit ca să pot sta aproape de „linia de vorbit" și am așteptat să adoarmă Lupe.

Stomacul îmi chiorăia zgomotos. Mi-am trecut mâna peste el, simțindu-mi coastele tari și aducându-mi aminte de zilele în care mă strâmbam

când vedeam masa noastră sărăcăcioasă, alcătuită din pâine și pește, pe care Da reușise cu greu să îl cumpere de la piață, și întrebam de ce nu puteam mânca precum oamenii din poveștile lui despre ospețele de altădată. În acel moment, o astfel de mâncare ar fi fost un adevărat ospăț pentru mine.

Una dintre poveștile mele preferate era aceea despre cele șase sate de pe Joya care se reuniseră în Gromera pentru a sărbători șase sute de ani de pace pe insulă. „S-a întâmplat pe vremuri, a început să povestească Da, chiar înainte de Arinta. Oamenii au adus un porc mistreț și rădăcini gătite cu ardei măcinat și oțet, curmale în coșuri din vată de zahăr, stridii de mărimea palmei în scoici de mărgăritar, crabi și homari fierți și serviți în sos de unt și lămâie, o caracatiță cât un om de mare, murată în anason și sare…"

Stomacul a început din nou să îmi chiorăie. Sforăitul domol al lui Lupe, care răzbătea prin crăpătură, m-a luat de la ospăț și m-a împins în întuneric. M-am ridicat cu greu în picioare. Capul mi se învârtea, iar în degete simțeam furnicături. Înghițind ca să alung senzația de greață, am făcut cinci pași până la gura tunelului. Am închis ochii și am lăsat căldura să îmi lovească pleoapele.

Am înaintat în întuneric.

Douăzeci și unu

Tunelul acesta era diferit.

Piatra era la fel ca în restul labirintului, însă aerul era încărcat cu o energie ciudată, electrizantă. Îmi pătrundea prin talpă și simțeam înțepături, de parcă aș fi pășit pe un pat de ace, nu pe piatră.

Zgomotul devenea din ce în ce mai amenințător pe măsură ce înaintam, iar tunelul se îngusta. O senzație bine cunoscută de claustrofobie a început să îmi încețoșeze mintea. Mi-aș fi dat și sufletul pentru o gură de aer proaspăt. Înainte de această întâmplare, nu îmi era teamă de nimic. În acel moment însă, întunericul era doar una dintre temerile care alcătuiau o listă lungă.

Faptul că tunelul continua fără să mă ducă înapoi în locul de unde plecasem nu putea însemna decât că avea o formă spiralată, asemănătoare cu cea a unei scoici. Tavanul

cobora din ce în ce mai mult, până când am fost nevoită să merg în patru labe.

Apoi scânteile și-au făcut apariția.

La început, au fost micuțe, însă, pe măsură ce înaintam, în pardoseala tunelului apăreau niște spărturi prin care pătrundea căldura. Mi-am prins bucata de lemn la cingătoare, ca să mă pot târî mai repede. Scânteile zburau prin crăpături, aterizându-mi uneori pe haine. O flacără micuță s-a aprins pe una din mâneci. Am bâjbâit după ploscă și am turnat câteva picături de apă pe ea.

Am simțit o răcoare plăcută pe piele. Fâșii subțiri, albastre, dansau pe material, în locul unde căzuseră stropii. Știam că nu era apă obișnuită – faptul că harta se transformase îmi dovedise acest lucru – era altceva. M-am uitat la ploscă și am scuturat-o încet. S-a auzit un clipocit. Era aproape plină.

Arinta pătrunsese într-un tunel din spatele cascadei și se udase cu apă ca să se apere de flăcări.

Mi-am turnat o cantitate mică de apă pe brat, am așteptat ca albastrul să se răspândească, apoi mi l-am vârât într-o flacără. Aceasta m-a mângâiat la fel de inofensivă ca o briză. M-am ghemuit și mi-am frecat cu grijă pielea

și hainele cu apă până când doar o porțiune din spate îmi mai rămăsese neprotejată. Când mi-am continuat drumul, aveam impresia că eram acoperită cu un strat de gheață.

Da îmi povestise odată despre un ghețar care sosise de la „Cercul înghețat" pe vremea când el avea șase ani, cu două decenii înainte de venirea guvernatorului. Ieșise din negură asemenea unei corăbii-fantomă și se izbise de golful din Gromera cu atâta forță, încât o bucată de pământ se desprinsese din uscat. Acesta era motivul pentru care Da își dorea să vadă lucruri noi pe care să le cartografieze. Datorită ghețarului ajunsese el cartograf. „Este ciudat cum lucrurile se leagă între ele." Mereu spunea asta. Da nu credea în destin, ci, mai degrabă, că fiecare decizie o afectează pe următoarea, cum se întâmplă atunci când un strigăt declanșează o avalanșă.

Oare câte legături mă aduseseră aici? Multitudinea posibilităților mă făcea să amețesc în vreme ce tavanul tunelului se lăsa din ce în ce mai jos, iar crăpăturile din pardoseală deveneau din ce în ce mai mari. Încercam să alung gândurile că spațiul se micșora, că se închidea în jurul meu…

Tunelurile se îngustau și mai tare decât cel care dădea în peștera cristalelor. Îmi frecam

șoldurile de suprafața neregulată a pereților și aveam genunchii plini de julituri.

În curând, panta a devenit imposibil de abruptă, iar greutatea corpului mă trăgea înainte mai repede decât reușeam eu să mă proptesc în brațe. Mi-a venit prea târziu ideea că ar fi trebuit să cobor cu picioarele înainte. Am încercat să mă rotesc, însă nu am reușit să mă îndoi fără să nu rămân blocată. Când am încercat din nou, am nimerit cu palma o piatră desprinsă. Aceasta a alunecat și s-a spart.

Am bâjbâit după ceva de care să mă țin ca să nu cad. Au trecut câteva secunde terifiante înainte să reușesc să îmi vâr piciorul desculț într-o crăpătură, scrântindu-mi glezna.

Scânteile s-au stins, iar întunericul m-a învăluit din nou. Era aproape reconfortant. Am înaintat încet, iar când tunelul a cotit-o brusc, mi-am ridicat genunchii la piept ca să mă pregătesc.

În fața mea, hăul cobora aproape vertical. Jos, acesta se deschidea – înspre ceva invizibil pentru ochii mei –, însă fumul se ridica și începea să umple galeria. Am tușit tocmai în momentul în care un zgomot infernal a răzbătut din străfunduri mai înspăimântător ca niciodată.

Am alunecat înspre acea deschidere. În mijlocul hăului, o gură uriașă și înfricoșătoare se căsca prin fum, deschizându-se și închizându-se și scuipând rocă topită. Straturile de rocă aidoma unor inele pâlpâiau în dogoarea care m-a izbit în față. Mi-am întins gâtul.

Tavanul de deasupra începuse să se crape, iar prin fisurile fine pătrundea o lumină îndepărtată. Simțeam cum îmi apar bășici pe obraz. Gâtlejul și plămânii îmi erau la fel de sensibili ca pielea. Capul mi se învârtea și m-am dat în spate, proptindu-mi picioarele de peretele tunelului ca să nu cad, tușind și tremurând incontrolabil.

Deși mi se părea că trecuse o eternitate, cred să se scurseseră doar câteva minute de când o lăsasem pe Lupe în peșteră. Și, cu toate acestea, iată-mă, îngrămădită chiar în bârlogul lui Yote. La fel cum păți-se Arinta în urmă cu o mie de ani.

Mă gândeam la toți acei oameni de la care nu apucasem să îmi iau rămas-bun. De la Da, care era închis în bezna temniței Dédalo. De la Pablo, care zăcea pe malul râului. De la Lupe, care dormea liniștită sus. Ce se va întâmpla cu ea? Oare va supraviețui?

„Ajunge!“ Trebuia să mă apropii de Yote! N-oi fi fost eu Arinta, dar trebuia să încerc să salvez Joya, așa cum încercase și ea.

Când m-am lăsat în jos cu grijă, picioarele îmi atârnau deasupra lespezii de dedesubt. Era un salt riscant. Trebuia să nu mă rostogolesc în direcția greșită atunci când voi ateriza și să cad în ghearele lui Yote fără să apuc să îi smulg promisiunea.

Tocmai când eram pe punctul să îmi dau drumul, cutremurul a început din nou. Însă nu semăna cu cel din peștera cristalelor sau cu vibrațiile provocate de fuga tibicenilor. Acesta era mai profund și mai amenințător chiar decât urletul unui tibicen. Când am dat să mă retrag, mi-au alunecat mâinile și m-am prăvălit, cu picioarele înainte, în abis.

M-am încovrigat ca să ajung mai aproape de lespede, însă am trecut cu picioarele de ea. M-am lovit cu șoldul de margine, fapt care mi-a redus viteza de cădere și m-am trezit atârnând de antebrațe. Picioarele mi se legănau inutile, zvârcolindu-se deasupra unui neant dogoritor, iar trupul îmi tremura mai rău ca oricând. Deoarece încercasem să îmi înfig unghiile în stâncă, acestea mi se rupseseră. Era inutil să mă mai zbat. Nu aveam forța să mă ridic în mâini pe lespede.

Apoi mi-a venit un gând, puternic ca o voce care mi-ar fi spus la ureche: „Nu vreau să mor“.

Lupe avea dreptate. Nu eram Arinta. Nu eram specială. Îmi doream ca Lupe să fi fost acolo și să mă tragă în sus cu brațele ei lungi. Însă ea dormea, crezând încă în minciunile mele. Acum nici măcar nu mai puteam face ceea îmi propusesem să fac. Nu mai puteam salva pe nimeni și nimic: nici pe ea, nici pe Da, nici Joya.

Simțeam cum puterile mă părăsesc. Când lespedea s-a cutremurat violent, am căzut.

M-am prăbușit pe lespedea de dedesubt, pierzându-mi răsuflarea. Parcă mi se rupsese spatele în două. O durere ascuțită m-a străbătut prin picioare și prin ceafă. Preț de o clipă – să fi fost un minut, poate mai mult – nu m-am putut mișca. Trupul îmi era plin de nisip, pământul nu era sub mine, deși îl simțeam acolo, tare.

Întuneric în spatele pleoapelor, în urechi. Liniște, în sfârșit.

Apoi, scântei luminoase au sărit în aer când vibrațiile au început din nou să se intensifice. Le simțeam. Erau ca o unduire neîncetată, de parcă pământul însuși ar fi fost apă, de parcă mă înconjurau niște valuri. Le simțeam. Eram sigură. Și, cu toate astea, nu era nimic sub

mine, deși avea senzația că plutesc. O parte a creierului meu percepea numai durere, numai zgomote; cealaltă nu percepea nimic, nu era conștientă.

Ceva nu era în regulă. Deși eram convinsă că nu puteam, m-am ridicat în șezut – nu? – m-am desprins, m-am eliberat, iar trupul a căzut în spatele meu ca o cârpă. Nu am privit în urmă să văd cum acesta zăcea moale pe lespede. Aveam impresia că îl lăsasem acolo. M-am târât spre marginea stâncii și mi-am zdrelit genunchii atunci când am privit peste marginea ei.

Yote stătea dinaintea mea.

Nu era acea masă învolburată de fum și rocă topită care umpluse groapa, ci o formă care semăna îndeaproape cu cea umană, doar că era uriașă, și ieșea dintr-o coloană de flăcări dezlănțuite sub cele șase membre ale sale, care porneau din trunchiu ca un vârtej din nori de cenușă.

Când a început să vorbească, din străfundul lui a ieșit atâta fum, încât m-am înecat. Vocea îi era huruită și răgușită, aducând cu sunetele pe care le scotea un tibicen înainte să își dea duhul. Însă am simțit cum înlăuntrul meu, al celei care stătea îngenuncheată pe marginea lespezii, s-a deschis un soi de presiune chiar lângă unul din

ochi și din acel loc am simțit cum vorbele lui îmi pătrund în creier.

„Ce dorești?

„Să te opresc, așa cum a făcut-o și Arinta!"

Vocea mea rătăcea, zburând de la un eu la celălalt, neștiind cum să se împartă. Eu stăteam în genunchi, eu stăteam întinsă pe spate. Însă Yote a părut că mă aude. Am simțit din nou presiune în craniu.

„Ai venit prea târziu!"

Niște degete m-au prins de umeri. Am închis ochii, pregătită să cad.

Douăzeci și doi

– Ce faci?

Mă ridicam, trupul îmi era tras în sus.

– Ce naiba crezi că faci?

Era Lupe, care striga la mine. Eu îmi țineam brațul pe umerii ei, iar ea mă târa tocmai în momentul în care ne-a izbit un val de dogoare. Pereții începuseră să se fisureze, iar când ne-am strecurat printr-o crăpătură, m-am lovit cu capul de stâncă.

Simțeam durerea peste tot, în spate și în umeri, îmi brăzda picioarele și îmi străpungea capul. Nu conta că harta lui Ma cu Tărâmurile Uitate zăcea ruptă în bucăți în buzunarul meu. Era ca și cum aveam o hartă a călătoriei tatuată pe piele, fiecare tăietură reprezentând un traseu care ne ducea mai departe, fiecare zgârietură reprezentând un memento. Cuvintele lui Yote îmi rămăseseră întipărite în minte, un șirag de mărgele incandescente cusute în forul meu interior.

„Ai venit prea târziu!"

Pământul s-a zguduit cu putere, iar eu simțeam cum Lupe ne ducea mai departe, deși sub picioarele noastre se întindea o prăpastie. Ne-am făcut ghem și am căzut ca niște bolovani.

Îmi doream ca sfârșitul să vină repede, să ne izbim de stânci sau să fim înghițite de foc. În schimb, ne prăvăleam în mod dureros. Labirintul nu voia să ne elibereze. Yote își pusese în minte ca noi să ajungem pe fundul labirintului său, unde nu pătrundea nicio altă lumină în afară de a lui.

Stâncile deveneau din ce în ce mai netede și mai fierbinți sub spatele meu. Am auzit un zgomot asurzitor, ca și când apa, focul și vântul s-ar fi amestecat. Cutremurul a încetat, iar eu nu m-am mai rostogolit. M-am întors pe o parte ca să o pot privi pe Lupe. Capul mi se învârtea, iar bucata de lemn strălucitor mi se înfipsese în șold. Mă durea. Ne-am trezit într-o altă peșteră, al cărei tavan era atât de înalt, încât nici măcar nu îl vedeam.

– Ești bine?

– Am început să mă obișnuiesc cu căzăturile.

Era palidă.

– De nu s-ar mai cutremura pământul!

– Cum ai ajuns la mine?

– Am mutat bolovanii.

Am observat că avea mâinile pline de tăieturi, unghiile rupte, iar picioarele subțiri, numai zgârieturi. Cum reușise să mă care?

– Isa, ce s-a întâmplat? Am crezut că ai murit.

– La fel am crezut și eu, am răspuns în glumă.

Nu îi puteam spune despre faptul că mă dedublasem, nu-i puteam povesti despre cele două euri, despre faptul că vorbisem cu Yote. Nu avea să mă creadă. De fapt, nici mie nu îmi venea să cred.

– Se pare că am leșinat…

Nu am mai fost nevoită să dau în continuare explicații, deoarece Lupe nu mai era atentă, ci își ațintise privirea la ceva din spatele meu.

– Isa, privește!

Avea aceeași expresie ca atunci când văzuse peștera cristalelor. M-am uitat în aceeași direcție și am rămas cu gura căscată.

În spatele meu, la doar câțiva centimetri, se afla un șuvoi de foc negru. Era o cascadă, un zid de foc, ținut pe loc de o barieră invizibilă. Însă focul nu se deplasa doar în jos, ci și în sus și înspre exterior, unduindu-se și într-o parte, și în cealaltă. Îl vedeam învolburându-se prin sticlă, ca și când ne-am fi scufundat sub suprafața apei.

Sticlă. Am înaintat târâș.

– Nu! a strigat Lupe. Ce faci?

– E în regulă, am spus. Privește!

Am atins încet bucata de lemn strălucitor de focul negru. Lui Lupe i s-a tăiat respirația când a văzut cum suprafața se decojește ușor, de parcă ar fi fost caimac. Apoi s-a târât și ea în față, până când am ajuns să stăm întinse pe burtă, una lângă cealaltă.

– Este incredibil! Ce-i chestia asta?

– Sticlă, am răspuns eu.

– Sticlă? a zis ea, încruntându-se. La fel ca ferestrele casei mele?

– Da.

– Dar cum a ajuns aici?

Acel zgomot asurzitor, mugetul mării.

– Este nisip topit. Da…

– Ți-a spus Da, firește, dar cum funcționează?

– E nisip. Cred că ne aflăm sub o plajă. Dacă topești nisipul, acesta se transformă în sticlă. Nu știu exact cum. Aceasta este neagră din pricina fragmentelor de scoică din nisip.

– Nisipul nu conține de obicei fragmente de scoică?

– Mai conține și alte chestii, cum ar fi cristale. Am privit-o încruntată. Credeam că vrei să îți povestesc.

– Vreau.

– Da zicea că, dacă vei privi sticla cu atenție, ți se va părea că totul este făurit, că totul este topit laolaltă. La fel și nisipul. Acesta va semăna cu niște scoici micuțe.

– El de unde știe?

M-am înroșit.

– Bănuiește, doar. Însă totul are logică.

M-am așteptat ca ea să râdă de mine, însă Lupe a spus:

– Mi-ar plăcea să văd nisipul îndeaproape.

O vreme am privit în tăcere focul arzând, apoi Lupe m-a întrebat:

– Sticla se topește și ea?

Știam ce mă întreba de fapt.

– Având în vedere că se formează prin topire, cred că da.

– Așa e, a spus ea. Nu e prea corect, nu-i așa? Să te afli atât de aproape de mare și să nu poți ajunge la ea.

– Știi ce, seamănă puțin cu întoarcerea noastră în Gromera, am spus eu.

Rânjetul i-a dispărut de pe buze.

– Presupun că da.

Am privit din nou sticla. Nu mai rămăsese mult din ea. În scurt timp avea să se spargă sau să se topească, iar atunci nu mai rămânea nimic între noi și flăcările lui Yote.

– Așadar, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Lupe, în felul ei obișnuit de a relua o conversație de mult uitată. Ai căzut sau…

– Nu știu, am răspuns eu repede.

Eram convinsă că îl auzisem pe Yote, convinsă că mă dedublasem, însă nu era posibil. Nu mai avea nicio importanță acum. Nu mai conta nimic, nu avea să mai conteze vreodată.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lupe mi-a luat mâna.

– Ce-ar fi să-ți spun eu o poveste?

– O poveste sau o legendă? am întrebat cu timiditate în glas.

Lupe și-a păstrat mina serioasă și a zis:

– Este categoric o poveste.

– În regulă.

După ce și-a dres glasul teatral, a început:

– A fost odată ca niciodată o fată. Era fiica unui cartograf. Insista că făcea cartografie, sau

ceva asemănător, și credea că poveștile pe care le spunea ea erau cele mai frumoase, nelăsând pe nimeni să spună că…

I-am tras un ghiont în coaste.

– Nu asta era povestea! a bolborosit ea.

– Mă gândeam eu.

Sticla a pârâit, iar noi am tresărit. Nu apăruse încă nicio fisură, însă unduirile erau mai evidente acum.

– Ar fi bine să te grăbești, i-am spus.

Ședeam picior peste picior, față în față. Lupe a început din nou să vorbească.

– A fost odată ca niciodată o țară unde domnea un rege bun, împreună cu regina lui. Într-o bună zi, regina a hotărât să plece într-o călătorie prin țară. A pornit singură pe cal, deoarece era o călăreață pricepută. După câteva zile, regele a primit un mesaj din satul unde regina era așteptată să sosească mai întâi. Soția lui nu ajunsese încă acolo. Regele a călătorit zile în șir, trecând prin fiecare sat și adunând cât mai mulți oameni care să îl ajute să o caute. Astfel a trecut o săptămână, iar regele s-a prăbușit, extenuat. Soția lui nu a fost găsită. Această nenorocire l-a făcut pe rege să-și piardă mințile. Pomii au încetat să mai rodească, iar râurile au devenit maronii în albiile lor. Oamenii

erau mâhniți, întunecați la față precum cerul. Însă pentru rege această suferință nu a fost de-ajuns. A impus taxe mai mari și a trimis soldați care să cerceteze tărâmurile învecinate în căutare de cartografi. Devenise obsedat să își cartografieze țara.

Cartografii au întocmit nenumărate hărți, însă niciuna nu era suficient de bună. Regele își dorea ca acestea să fie mai mari, mai detaliate. Apoi, oamenii lui au adus un cartograf de la Răsărit, un om inteligent și bun, care a văzut suferința regelui și care a promis că va face tot ce îi va sta în putință să îl ajute. Făuritorului de hărți i-a venit o idee. A propus să întocmească o hartă fără scară, sau, mai degrabă, o hartă care să respecte scara teritoriului…

– De unde știi tu ce e aceea o scară? am întrebat-o, fără să mă pot abține.

Lupe m-a privit istovită.

– Să știi că eu chiar te ascult.

Ca și când și-ar fi ales momentul potrivit, sticla a crăpat. M-am întors, însă, înainte să apuc să văd, Lupe m-a apucat de braț.

– E mai bine dacă nu te uiți. Crede-mă!

Am dat afirmativ din cap și am privit-o în ochi. Ea mi-a luat din nou mâna și și-a continuat povestea, vorbind mai repede de astă dată.

– Primele lucruri de care are nevoie un cartograf sunt hârtia și cerneala, și să știe să citească în stele. În timp ce cartograful întocmea hărți cu constelații, plase uriașe erau întinse peste păduri, ca să prindă insecte. Acestea au fost strivite pentru a obține diferite culori și, în scurt timp, au fost puse la dispoziția cartografului o sută de călimări. Apoi pădurile au fost tăiate, pentru ca acesta să poată vedea cerul mai bine. Nenumărați copaci au fost măcinați și amestecați cu galoane de apă din râu pentru a face hârtie. Toate animalele au murit, iar oamenii au început să se îmbolnăvească, otrăviți de apa spurcată a râului, însă regelui nu îi păsa. Nu își dorea decât să își găsească soția. Cartograful și-a început munca. A pornit cu malul vestic, a întins hârtia și a marcat casele, drumurile și râurile. Când a acoperit culturile cu hârtia, acestea s-au ofilit din cauza lipsei soarelui, însă regelui tot nu îi păsa. Supușii lui au început să părăsească regatul, navigând spre alte țări, conduse de domnitori care nu erau atât de nebuni și de nemiloși.

În scurt timp, nu mai rămăseseră decât regele și cartograful. Harta era aproape gata atunci când cartograful a descoperit scheletul reginei și al calului său zăcând pe o coastă îndepărtată. Omul a străbătut în fugă kilometri

de hârtie ca să îi spună regelui. Acesta a fost atât de îndurerat, încât inima i s-a îmbolnăvit. Doctorul fugise de mult de la palat, prin urmare nu se putea face nimic pentru el. Regele a murit în brațele cartografului.

Lupe a tăcut. Eu m-am înfiorat.

– Și cu harta ce s-a întâmplat?

Lupe a lăsat să-i scape un râset, ca un lătrat.

– Doar tu puteai întreba așa ceva: „Și cu harta ce s-a întâmplat?"

Am așteptat.

– Ei bine, ce s-a întâmplat?

Lupe a ridicat din umeri.

– Nu știu. Ploaia a înmuiat-o și s-a rupt în bucăți sau poate cartograful a transformat-o într-o corabie din hârtie și a navigat cu ea pe mare.

– Pe bune?

– Știi că e doar o poveste, nu?

– Da, am spus eu, ezitând. Este cea mai frumoasă poveste pe care am auzit-o vreodată. Cine ți-a spus-o?

Ea a zâmbit larg.

– Tu.

– Nu, vorbesc serios.

– Tu, a repetat ea, pe un ton mai blând de astă dată.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

– Poftim?

– Tu ai inventat-o de ziua mea de naștere. În urmă cu trei ani, când ne-am împrietenit. Mi-ai făcut o hartă până la crescătoria de iepuri și am stat acolo până mi-ai spus povestea. Mi-a plăcut atât de mult, încât am așternut-o pe hârtie când m-am întors acasă. Chiar nu îți amintești?

Am clătinat încet din cap. Îmi aminteam doar că îmi dădusem seama prea târziu că nu îi cumpărasem cadou și că îi spusesem primul lucru care îmi venise în minte. Habar nu aveam că ei îi plăcuse atât de mult, încât să o țină minte, darămite să o aștearnă pe hârtie.

– O citesc mereu când sunt acasă. Conține toate lucrurile tale preferate: aventură, hărți…

– Și un sfârșit nefericit, am adăugat eu.

– Și asta.

Sticla a pârâit, însă de astă dată Lupe nu a reușit să mă facă să nu mă uit. Aproape de vârf, acolo unde sticla era mai subțire, apăruse o crăpătură. O flacără s-a prelins prin mijlocul ei, iar pe sticlă s-au format bule.

Încă un pârâit, iar noi ne-am despărțit și ne-am aruncat pe spate. Flăcările nu străpunseseră încă suprafața, însă fâșii întregi începeau să alunece și să clocotească în balta care se forma amenințător la baza ochiului de sticlă.

M-am retras lângă peretele opus peșterii, unde se afla ecranul de sticlă. M-am lovit cu capul de ceva și am țipat. Mi-am dus mâna la rană, iar degetele mi s-au mânjit de sânge.

Lupe a oprit sângerarea cu rochia ei zdrențuită, în timp ce eu mă holbam la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am lovit la cap.

– În ce?

Am desprins bucata de lemn strălucitor de la cingătoare și am ridicat-o înspre perete. Din acesta ieșea o formă întunecată. Semăna cu un fragment de stâncă neregulat, doar că părea mai ușor. Când am apropiat bucata de lemn, a licărit.

Nu era stâncă, era metal.

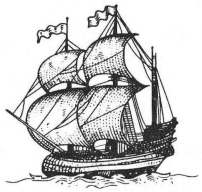

Douăzeci și trei

– Nu poate fi… am zis eu în șoaptă. Să fie oare sabia Arintei?

Sabia ei trebuie să fi fost. Lama era ruginită de vreme, însă când m-am uitat mai atent, am observat că crestăturile de pe suprafața acesteia erau gravuri. Dar dacă era arma ei și dacă aveam dreptate că marea se întindea de partea cealaltă a acestui perete de stâncă…

Doar marea poate învinge un demon de foc.

Aceasta era ultima noastră șansă, un dar vechi de o mie de ani care tocmai ne fusese oferit. După cum spusesem chiar eu, ochiul acela de sticlă era din nisip topit. Acest lucru însemna că ne aflam sub o plajă – poate era chiar plaja din apropierea satului Gromera. Și acel muget, mugetul care aducea cu cel al vântului și al focului, dar mai ales cu cel al mării…

Mi-am trecut degetele peste sabie. Era fierbinte, metalul era tern și nelustruit, însă am

simțit cum mă inundă un val de energie. Inima îmi bubuia în piept. Am încercat să pun mâna pe mâner, însă metalul era prea fierbinte. Mi-am înfășurat degetele în tunică și am încercat din nou, însă materialul s-a lipit repede. Am tot smucit până când Lupe m-a atins cu blândețe pe umăr.

Spiritul de luptă m-a părăsit, la fel și aerul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Ai dreptate, am spus eu cu amărăciune. Nu sunt ca ea.

– Dar sabia este aici! Lupe m-a îmbrățișat. Există cu adevărat, Isa! Nu este o simplă poveste.

Mi-am tras nasul. Fusesem atât de sigură că voi reuși să răsucesc sabia.

Sticla a pârâit din nou în spatele nostru. Un val de dogoare a inundat peștera, iar când m-am uitat, am văzut cum crăpăturile se transformau într-o gaură mică, prin care flăcările pătrundeau repede. Aerul din peșteră părea să iasă pe-acolo, făcând loc căldurii. În timp ce stăteam și priveam, sticla a început să se topească, iar crăpătura să se lărgească, lăsând să se scurgă prin ea un șuvoi de rocă topită.

M-am întors către Lupe, care își pusese deja mâna pe mâner. Am văzut cum i se umpluse de bășici. Mirosea a carne arsă.

– Lupe, nu face asta!

Am încercat să îi desprind mâna arsă, însă ea m-a împins, aruncându-mi o privire sălbatică.

– Trebuie s-o fac, Isa! Trebuie să repar greșeala…

– A cui?

– A tatălui meu.

– Nu înțeleg.

Mi-am întins brațele spre ea, însă Lupe s-a dat înapoi tremurând, cuprinsă de furie.

– Tata știa. Știa despre Yote, deși nu credea.

O priveam uluită.

– Am aflat din scrisoare. Lupe și-a înfipt unghiile în palme și am văzut cum i se decojește pielea. De aceea a venit aici. Și-a ucis tatăl și a fost trimis aici să-și ispășească pedeapsa.

– Ca să fie izbăvit, am murmurat eu, însă Lupe nu m-a auzit.

– Trebuia să îi ajute pe ceilalți să plece, să îi salveze de Yote, însă el a preluat conducerea. Nu a avut pic de suflet, cum ai spus și tu.

– Nu este vina ta, am zis eu cu băgare de seamă, încercând să înțeleg ce voia să spună.

Guvernatorul știuse oare că Yote nu era un mit? Însă, înainte să o întreb și altceva, Lupe

a apucat din nou mânerul. Metalul a sfârâit în palmele ei.

– Lupe, nu!

M-am apropiat de ea, apoi brusc…

– Merge!

Sabia a început să se miște, să se rotească.

Presiunea de o mie de ani părea să slăbească într-o clipită, deși această clipită s-a descompus într-o multitudine de momente care aveau să rămână de-a pururi vii în mintea mea.

Mai întâi, s-a auzit un sfârâit care s-a alăturat celui din palmele lui Lupe. Apoi, un firicel de apă a început să curgă. Și, într-un final, acesta s-a transformat într-un torent.

Chiar în momentul în care focul a izbucnit prin ochiul de sticlă cu un pârâit asurzitor, apa a năvălit în direcția lui. Ne-am prăbușit amândouă sub greutatea apei.

Am reușit cumva să ne prindem de mână.

Lumea se întorcea nu numai cu susul în jos, ci și într-o parte și-n cealaltă. Apa mușca neîncetat din pământ. Am ținut-o strâns pe Lupe în mijlocul acelui tumult – sau ea mă ținea pe mine? –, cu toate că trebuie să o fi durut degetele de la cum rotise sabia. Eram imobilizată la pământ, iar urechile îmi pocneau

din cauza forței cu care oceanul ne trăgea la fund.

Ne înecam. Presiunea creștea. Ochii mi se umflaseră. Bulele de aer urcau la suprafață, lăsându-mă fără respirație.

Apa a năvălit prin labirintul lui Yote, vechi de o mie de ani, ca printr-o coală de hârtie, purtându-ne în lateral, dar și mai adânc și izbindu-ne de curenții săi dezlănțuiți.

Mă așteptam să rămân fără aer. Simțeam cum mi se învârtea capul. Tot ceea ce puteam face era să o țin strâns de mână pe Lupe. Era singura mea ancoră. Senzația că eram ridicată s-a intensificat, apoi, la fel de brusc ca atunci când lumea se întorsese cu susul în jos, s-a așternut liniștea.

Când mi-am scos capul la suprafață, m-am lovit de o stâncă. Am scuipat apă amestecată cu sânge. Limba îmi zvâcnea în locul în care o mușcasem. Lupe a ieșit în spatele meu. Simțeam cum brațul îmi era tras spre suprafața apei, apoi am realizat de ce: țineam încă în mână bucata de lemn strălucitor. Aceasta se legăna pe valurile învolburate, la fel de ferm ca și barca stră-stră-străbunicului Riosse.

Am tras-o în față pe Lupe, iar ea s-a prins de bucata de lemn. Ținându-ne de el și una de cealaltă, am fost purtate de apa aburindă prin ceea ce bănuiam a fi unul dintre multele tuneluri care alcătuiau labirintul. Nici urmă de tibiceni, sau de Yote, sau de flăcările lui. Acesta dispăruse, înghițit de apele oceanului.

Simțeam cum curenții de apă ne smuceau și ne trăgeau la fund, deși bucata de lemn ne ajuta să plutim. Am strâns din dinți în timp ce picioarele îmi erau prinse într-un vârtej și trase în jos, până când am ajuns să fiu aproape convinsă că voi rămâne fără glezne.

Apa ne-a purtat într-o peșteră înaltă. Labele picioarelor mi se frecau în mod dureros de stâncile de pe fundul șuvoiului, prinse între curent și piatră. Am început să țip și am simțit cum Lupe mă lovea cu picioarele ca să mi le dea la o parte. După un sentiment ciudat de rezistență, am auzit un pocnet înăbușit, ca și când s-ar fi spart un ghiveci de lut. Apoi curentul ne-a eliberat încet.

Am tușit apă.

– Ești bine?

Lupe și-a ațintit ochii extenuați asupra mea și a luat o gură sănătoasă de apă, fiind cât pe ce să scape din mână bucata de lemn strălucitor. Era rănită.

– Rezistă!

Mi-am așezat mâna peste a ei, privind cu disperare în jur. Mi-a atras atenția o pată întunecată, care se afla la câțiva metri mai încolo.

Era o deschizătură.

Am strigat de bucurie, înghițind pe loc o gură de apă sărată.

– Privește!

Lupe și-a ridicat privirea și a încuviințat. Dar ceva nu era în regulă. Pupilele îi erau dilatate, de parcă noaptea i s-ar fi furișat în spatele lor. Ca să nu adoarmă, am lovit-o cu piciorul, dar mișcarea mea mi-a fost încetinită de apă. Trebuie să se fi lovit la cap.

Mi-am apropiat gura de urechea ei și am strigat:

– E în regulă! Voi avea eu grijă să ajungem acasă!

Nivelul apei se ridica repede. Ne țineam capetele pe spate ca să putem respira. Am cuprins-o de mijloc cu brațul liber și am început să înot înspre deschizătură.

Gaura era perfect rotundă; parcă era făcută de mâna omului. Pe suprafața ei pluteau obiecte – bucăți de material și ceva ce semăna foarte mult cu niște oase. Unul mi-a atins fața, iar eu l-am dat la

o parte, chinuindu-mă să înot cât mai aproape de lumină. Dacă aveam să ieșim la suprafață, efortul nu era în zadar.

Am ajuns la deschizătură, tocmai în momentul în care apa amenința să ne treacă peste capete. Am tras-o pe Lupe lângă mine și am inspirat aerul împreună. Deasupra noastră, tunelul părea să se întindă la nesfârșit. Poate avea să ne ducă spre o ieșire.

Însă acesta se îngusta. Abia dacă puteam trece prin el. Dintr-odată, nivelul apei nu a mai crescut. Bucata de lemn mi-a smucit mâna în sus, purtată fiind de curenți.

Am privit în jos și am simțit înțepături în ochi. Am încercat să o trag pe Lupe după mine, însă ceva îi smucea rochia la nivelul umerilor. Probabil că se agățase. Am încercat să îi rup rochia ca să o eliberez, însă trupul ei era deja blocat în deschizătura care se micșora.

Nu mai aveam timp. Apa ne trecuse peste capete. Am început să mă zbat, încercând cu disperare să iau o gură de aer. Lupe m-a înghiontit. Am văzut cum își mișca buzele. Eu am clătinat din cap. Nu reușeam să deslușesc ce îmi spunea.

A încercat din nou, iar din gură i-au ieșit bule de aer care s-au ridicat în spirală: „Tot cea mai scundă din clasă ai rămas…"

Apoi a încercat să dea drumul bucății de lemn strălucitor.

Eu mi-am încolăcit mâna în jurul mâinii ei. *Nu!*

Timpul s-a oprit în loc. Lupe părea să fi încetat să se mai lupte și ne-am privit fețele neclare prin apa învolburată. Îmi simțeam capul plin și gol în același timp, mă durea. Stelele strălucitoare au revenit în jurul meu, pieptul îmi bubuia.

Lupe m-a strâns ușor de mână și mi-a înfipt în umăr vârful ascuțit al bucății de lemn strălucitor.

Eu am icnit și m-am ridicat repede la suprafață, ca o bulă de aer, iar Lupe mi-a scăpat printre degete.

Durerea din umăr mi s-a răspândit în tot trupul. Am încercat să smulg din carne bucata de lemn, însă nu am reușit. Am privit în jos prin apa roșiatică și am văzut că Lupe își ținea brațul ridicat. Brățara îi strălucea la încheietura mâinii, iar expresia de pe fața ei era calmă. Din gură i-au ieșit ultimele bule de aer.

Apoi a dispărut.

Douăzeci și patru

Apa m-a scuipat afară, în beznă.

Am aterizat greoi nu pe pământ, ci tot pe stâncă. În cădere, bucata de lemn mi-a ieșit din umăr, trimițându-mi un alt val de durere prin tot corpul. Sângele cald a început să mi se împrăștie pe tunică. Apoi am auzit izbucnind niște voci.

– E un copil!

– Ce se întâmplă?

– De unde vine apa?

Am vomitat apă de mare. Pielea mă înțepa de la sare. Apa care ieșea prin gaura circulară îmi înconjura capul. Am fost trasă de acolo de mai multe mâini și ridicată de subsuori, în picioare. M-am legănat, simțind cum apa îmi trece peste glezne și se furișează în sus, pe gambe. Vocile răsunau în jurul meu. Nările mi s-au umplut de un miros oribil de mucegai și

putregai. Cunoșteam acest miros. Am deschis ochii.

Niște fețe nedumerite se holbau la mine, clipind în strălucirea pe care o răspândea bucata de lemn.

Mă aflam în inima temniței Dédalo.

– Iadul se golește! a strigat un bărbat isteric.

– E Isabella! a exclamat o altă voce.

Au privit în jur. Vocea aceea…

Pablo s-a ivit în fața mea, cu Masha alături, mai gârbovită ca niciodată. Cum ajunsese el aici? Pe frunte și pe bărbie avea niște cusături grosolane. Zâmbea și plângea în același timp. Bătrâna și-a scos șalul și mi l-a înfășurat strâns în jurul umerilor, acoperindu-mi rana sângerândă.

– Te simți bine, copilă? Cum ai…

– Priviți! a zis istericul, arătând cu degetul în jos.

Nivelul apei continua să crească. Bucata de lemn strălucitor se legăna pe apă în dreptul genunchilor mei, iar eu am luat-o de acolo cu mâna sănătoasă. Toți au rupt-o la fugă în aceeași direcție. Pablo a aruncat-o pe umăr pe Masha, care a început să dea din picioare, iar pe mine m-a apucat de mână.

– Vino!

Totul mă copleșea. Am încercat să-mi smulg mâna dintr-a lui, apoi am zărit o față cunoscută în lumina argintie. Silueta s-a apropiat șchiopătând și m-a îmbrățișat atât de tare, încât abia mai puteam să respir.

Era Da.

L-am cuprins cu brațul sănătos și nu i-am dat drumul până când nu m-am convins că totul era aievea, până când nu m-am convins că mă aflam într-adevăr acolo. Aveam atât de multe să îi povestesc, însă mi se pusese un nod în gât. El mi-a dat drumul și a luat bucata de lemn strălucitor ca să mă poată ține de mână.

Împreună am luat urma gloatei care fugise înainte. Da se rezema de mine, dar se deplasa mai ușor decât aș fi crezut că ar fi în stare. Tunelurile erau aproape la fel de înguste ca și cele din labirint. Din stânga și din dreapta răsunau strigăte confuze, iar din întuneric ieșeau râuri de oameni care se alăturau învălmășelii din față.

Apa îmi ajungea acum până la buze și am simțit cum mă cuprinde un nou val de panică atunci când mi-am ridicat privirea. În fața noastră se aflau niște scări înguste, pline ochi de oameni. De undeva, de sus, se auzeau strigăte de ajutor și lovituri de ciocan. Încă nu eram în siguranță.

– Ce se întâmplă? a strigat o femeie care se afla în față.

Întrebarea ei a fost transmisă mai departe, din om în om. După câteva secunde, răspunsul a fost transmis în același mod pe scară în jos.

– E încuiată! Trapa este încuiată!

S-au auzit urlete de disperare. Oamenii care erau în spate se împingeau în față, încercând să scape de apa învolburată a oceanului, care ne strivea. Cei care erau deja pe trepte se țineau strâns de frânghia care servea drept balustradă. Dacă cei din spate continuau să se împingă, exista riscul ca unii să cadă de pe marginea scărilor.

– Încetați! a strigat Da, dar în zadar.

Se instalase panica.

Mi-am stors creierul obosit în căutarea unui plan, dar nu mi-a venit nicio idee. Nivelul apei continua să crească. Îmi ajunsese până la tivul tunicii, iar pantalonii îmi erau uzi leoarcă și grei. Am simțit cum mă zgârie ceva prin material. Când mi-am vârât mâna în buzunar, am descoperit cheia subțire din aur, care ieșea în afară.

Am scos inelul cu chei. Celelalte șase chei licăreau în apă. Am încercat să strig, însă parcă amuțisem. L-am tras pe Da de mânecă și i le-am

întins lui. O clipă, a părut nedumerit, apoi a zărit emblema regală albastră de pe inel. M-a împins în față.

– Du-te, Isabella! Fugi!

Am luat-o la sănătoasa, deși mă dureau toți mușchii. Mi-am croit drum bâjbâind prin mulțime, ignorând strigătele de furie și de durere în timp ce călcam oamenii pe picioare sau îi zgâriam pe cei care încercau să mă oprească. Treptele păreau nesfârșite, însă tocmai când picioarele au început să îmi tremure, am zărit trapa, luminată de lampa care se legăna în mâna unui bărbat cuprins de panică. Acesta bătea în ușă, în timp ce un altul zgâria încuietoarea cu unghiile-i sângerânde. Nimeni nu venise să le deschidă.

Am urcat cu greu ultimele trepte și l-am tras pe bărbat de braț. El și-a coborât ochii în care se citea panica, iar eu am ridicat în aer inelul cu chei. El le-a înșfăcat, însă mâinile îi tremurau atât de tare, încât le-a scăpat. A fost cât pe ce să cadă de pe treaptă și să se piardă în mulțime. Am cules cheile de pe jos.

La baza scărilor s-a auzit un țipăt. Nu m-am putut abține și m-am uitat. Apa ajunsese până la brâu. Mi-am scuturat capul ca să îmi revin, apoi mi-am întins mâna ca să încerc prima

cheie, căutând să ignor durerea ascuțită pe care o simțeam în umăr.

Aceasta nu s-a potrivit în broască.

Am luat-o pe următoarea. Degetele îmi tremurau când l-am auzit pe bărbatul de lângă mine șuierându-mi amenințător printre dinți:

– Mai repede, copilă!

De jos au răzbătut alte țipete și forfotă, deoarece prizonierii mai scunzi se chinuiau să rămână la suprafață sau erau ajutați de ceilalți tovarăși ai lor. Cea de-a doua cheie a intrat în broască, însă nu s-a învârtit. Nici a treia.

Într-un sfârșit, cea de-a patra cheie s-a învârtit, cu un scrâșnet. Bărbatul a sărit în sus de bucurie și m-a ajutat să o învârt în broasca ruginită. Apoi, el și alți doi bărbați și-au proptit umerii în trapă și au împins cu toată puterea.

Nu au reușit să o ridice.

Unul dintre bărbați a strigat, arătând către marginile trapei. Acestea erau străpunse de nituri uriașe și ruginite.

– Au bătut-o în cuie!

Apoi bărbatul a fost dat la o parte, iar Pablo a trecut pe lângă el și și-a proptit umărul în ușă. Când a împins o dată – cusăturile îi desfigurau fața –, trapa a sărit din țâțâni.

Lumina ne-a inundat ca un val, iar bărbatul din spatele meu a gemut, ferindu-și ochii.

Pablo a ieșit repede în coridorul din casa guvernatorului și m-a ajutat să ies și eu. Am avut doar o secundă la dispoziție să observ că torțele ardeau, deși nu era prin preajmă niciun paznic, înainte ca Pablo să apuce de braț. M-a îmbrățișat cu putere, iar eu l-am lăsat, icnind de durere, deoarece umărul îmi zvâcnea. Îi simțeam mâinile calde prin tunică.

Apoi m-a împins în spatele lui, lângă un perete, înainte să se grăbească și să îi ajute pe primii prizonieri care se chinuiau să iasă din temniță.

Un șir nesfârșit de oameni a început să inunde cele patru coridoare ca să le facă loc celorlalți. Unii i s-au alăturat lui Pablo ca să îi ajute pe cei bătrâni sau pe cei răniți să scape de pe scara de oțel. Pe fețele oamenilor era întipărită suferința, iar hainele lor erau ude leoarcă.

– Unde-i Da? am întrebat eu cu vocea răgușită, în timp ce Pablo ajuta o femeie cu părul ud.

Înainte să apuc să îl opresc, Pablo s-a făcut nevăzut, croindu-și drum pe trepte în jos și aruncându-se în bezna din Dédalo.

Am vrut să îl urmez, însă durerea din umăr era tot mai chinuitoare, așa că am rămas lipită de perete. În partea cealaltă se afla fluturele împuns cu acul, iar eu mi-am ațintit ochii asupra lui în timp ce oamenii treceau în fugă pe lângă mine. Unde încăpuseră atâția în Dédalo? Un bărbat foarte bătrân a ieșit în coridor. Avea o barbă lungă, înfășurată în jurul brațului, și era orb. Masha l-a urmat prin trapă, pentru ca o clipă mai târziu să se prăbușească.

Într-un final, am zărit creștetul lui Pablo. Părul îi era lipit de cap de la umezeală. Trăgea pe cineva de braț. Da a ieșit la suprafață, ud leoarcă. Își sugea obrajii așa cum obișnuia să facă atunci când suferea. Pablo l-a cuprins pe după umerii lui ca să îl ajute să pășească. Mi-am adus aminte că și Lupe procedase la fel în labirint și am scos un țipăt. Ei au venit repede la mine. În spatele lor mai erau doi bărbați. Păreau să fie ultimii, deoarece, împreună, au lăsat trapa grea jos.

Nu-mi mai păsa de nimic, doar de Da. M-am desprins de perete și m-am chinuit să fac câțiva pași spre el. M-am aruncat în brațele lui.

Un huruit asurzitor a răsunat în toată casa, un cutremur înfiorător care a făcut ca lămpile să cadă de pe pereți. Eu m-am prăbușit, iar Pablo s-a aruncat peste mine și peste Da în

timp ce lămpile se spărgeau pe pardoseală, împrăștiindu-și limbile de foc.

Am fost ajutați să ne ridicăm în picioare și am luat-o cu toții la fugă de-a lungul coridoarelor ca niște furnici care își părăseau casa. Flăcările ardeau covoarele și mistuiau tapiseriile elegante și tablourile. Aveam senzația că mă aflam din nou în bârlogul lui Yote și mă întrebam cu tristețe dacă vom fi striviți înainte să fim înghițiți de flăcări.

Pământul s-a cutremurat din nou, zguduind casa. O crăpătură uriașă s-a deschis în peretele coridorului. Picioarele îmi tremurau și simțeam cum cedează sub mine. Însă, dintr-odată, ne-am trezit în curte, lângă grajduri. Ploua torențial, așa cum nu mai plouase niciodată.

Pământul era acoperit cu noroi și se mișca atât de tare, încât era imposibil să rămâi în picioare. Am căzut atunci când s-a produs un alt cutremur violent. Apoi s-a auzit un huruit monstruos pe care l-am simțit cu tot corpul. Dinții îmi clănțăneau.

Un sunet ca un tunet a umplut văzduhul. Tarabele din piață, care păreau minuscule de la această distanță, s-au prăbușit, aruncând nori de praf în ploaia torențială. Râul Arintara se umflase deja în albie în partea de nord,

inundând dărâmăturile, iar apa din puțul aflat în centrul pieței țâșnea ca dintr-o fântână arteziană.

– Marea desprinde insula Joya de uscat! a strigat Da, cu gura plină de noroi.

Apa părea că se pregătește să înghită insula pentru ultima oară. Am căzut pe spate când pământul a început să se legene într-o parte și-n alta și am văzut cum valurile uriașe acopereau golful de jos, mistuind casele ruinate. Corabia înnegrită a guvernatorului se zvârcolea, ancorată în port. Nu mai vedeam alte ambarcațiuni.

Vântul ne biciuia veșmintele, trăgând norii înapoi ca pe o cortină. Aceștia au dispărut, luând ploaia cu ei. Soarele și-a făcut brusc apariția pe fundalul albastru.

Cutremurele au scăzut în intensitate, apoi au încetat. Pământul s-a liniștit, ca și când insula și-ar fi recăpătat echilibrul. Eu gâfâiam. Plămânii nu mă ajutau să trag aer în piept. În jurul meu, oamenii începeau să se ridice în picioare și să se strige unul pe celălalt. În spatele nostru, casa guvernatorului era tot o ruină. Acoperișul se prăbușise.

– Plutește, a spus Da. Joya plutește! Isabella, ce-ai făcut?

Nu îmi recăpătasem încă glasul. Apa, apa pe care o eliberase Lupe, săpase la baza insulei Joya, smulgând-o ca pe o tulpină de nufăr. Auzisem despre insule plutitoare care străbăteau lumea asemenea unor corăbii, purtate de curenți la voia întâmplării. Fusesem mereu fascinată de astfel de povești. Acum însă nu îmi mai păsa.

În timp ce albastrul cerului se întindea deasupra noastră, iar valurile se unduiau sub noi, am închis ochii și am început să plâng.

Un an mai
târziu

Douăzeci și cinci

Știți cât de repede se deplasează o insulă plutitoare? Eu știu.

În unele zile, este ca și când ai călări o țestoasă uriașă. E lentă de te apucă somnul. În nopțile cu lună plină, când valurile sunt înalte cât munții, iar Pep miaună prelung, este ca și când ai zbura pe aripile vântului.

Prin urmare, răspunsul este: o insulă plutitoare se deplasează cât de repede vrea ea.

Cred că și Da sperase că vom atinge uscatul în curând. După calculele lui, curentul ne poartă spre Vest. Către Amrica. Da ar putea urca la bordul unei corăbii ca să ajungă mai repede acolo, însă el spune: „De ce ai părăsi o corabie care este și casa ta? Vom ajunge și acolo într-o bună zi". În fiecare zi, Da trasează pe pereți călătoria noastră pe Marea de Vest. Ne învârteam în cerc, așa cum face Miss La.

Găina se întorsese la Pablo, care își recăpătase cunoștința după ce noi intraserăm în labirint. El ne strigase neîncetat, convins fiind că eram moarte. Odată întors la Gromera, Pablo le povestise oamenilor guvernatorului ce se întâmplase și încercase să îi convingă să meargă și să dea o mână de ajutor, însă aceștia nu îl crezuseră. Ba, mai mult, îl aruncaseră înapoi în Dédalo. Abia când au sosit primii exilați care supraviețuiseră luptei, au realizat că spusese adevărul

Atunci au bătut trapa în cuie, s-au urcat în bărcile pe care le-au găsit în port și au plecat înspre Afrik, împreună cu señora Adori. Mă bucur că Lupe nu va ști niciodată cât de ușor a renunțat mama ei la ea.

Altminteri, prea puține lucruri s-au schimbat. Mai puține decât ați crede. Nu mi-am mai tuns părul de un an, iar umărul mi s-a vindecat. Într-un final, mi-am recăpătat și vocea, deși nu îmi place să vorbesc prea mult. Fața lui Pablo este brăzdată de două cicatrice groase, iar eu îl tachinez, spunându-i că are aproape la fel de multe riduri ca Masha. De fapt, mi se pare că arată chiar bine.

Da mi-a construit o odaie mică din papură și pământ în grădină, unde să lucrez. Mi-am invitat colegii de clasă ca să o văruim – doar pe dinafară. În interior, intenționez să desenez o hartă pe fiecare perete.

După ce s-a redeschis portul, am început să facem comerț cu corăbiile care treceau pe lângă noi. Oamenii și-au reconstruit casele în același mod. Da a cumpărat vopsea verde pentru noua ușă de la casă și păsări cântătoare de la o crescătorie din Chine. Le-am dat drumul săptămâna trecută, iar acum acestea ciripesc în copaci.

În tufa de *tabaiba* a lui Gabo, cântă o păsărică albastră. Tufa a început să înflorească din nou. Furtuna a distrus multe alte plante, însă aceasta continuă să crească. Cheile guvernatorului sunt îngropate sub ea.

Nici acum nu știu ce s-a întâmplat în labirint. V-o spun cu toată sinceritatea. I-am povestit lui Da tot ce mi-am amintit, despre tibiceni și despre stratul ascuns al hărții. Nu are decât să mă creadă pe cuvânt. Harta a fost distrusă, iar câinii demonici au dispărut. Poate i-a înghițit apa, așa cum îl înghițise pe stăpânul lor.

Nu cunoaștem toate datele sau dacă acestea mai au vreo importanță, având în vedere faptul

că acum insula plutește. Ceea ce știu sigur este că Lupe mi-a salvat viața, sacrificându-și-o pe a ei. Ne-a salvat pe toți. A salvat Joya, așa cum o făcuse Arinta în urmă cu o mie unu ani.

Nu găsesc o cale prin care să îmi iau rămas-bun de la ea. Dar pot să îi mulțumesc. Mai am puțin și termin harta insulei Joya, așa cum arată ea în acest moment. Da și cu mine am făcut trei călătorii ca să văd ce mi-a scăpat. Unele sate sunt deja repopulate.

Pădurile sunt dese și verzi. Toți locuitorii din Gromera au pus mână de la mână ca să cumpere porci mistreți și căprioare de pe o corabie care venea din Europa. În ultima noastră călătorie, am văzut un pui de căprioară adăpându-se dintr-un ochi de apă de lângă Arintan. Cascada și-a recăpătat măreția, însă nu m-am dus în spatele ei ca să văd locul unde căzuserăm Lupe și cu mine. Nu îmi place să fiu într-un loc cufundat în întuneric, de unde să nu pot vedea stelele. Pe locul casei guvernatorului, a fost plantat un copac-dragon. Crește tot mai mult pe zi ce trece, răspândindu-și rădăcinile prin ruinele temniței Dédalo.

L-am lăsat la urmă, ca pe un ultim reper care trebuia completat. L-am cusut cu grijă pe harta mea, reprezentând o supernovă aurie și folosind același fir ca la brățara lui Lupe.

„Ești atât de sentimentală", ar fi spus Lupe.

Lângă el am scris trei cuvinte.

„Copacul lui Lupe."

M-am dat în spate, cu privirea încețoșată din cauza atâtor zile petrecute aplecată asupra hărții. Însă când mă uit la ea clipind și mișcându-mi umărul în timp ce desenez verdele pădurilor, albastrul râurilor și conturul constelațiilor, nu văd doar cerneală și fire de ață pe hârtie. Văd ceva mai mult – dogoare. Poate.

„Nu face pe aroganta cu mine", mă amenință Lupe.

– Isabella! Micul dejun e gata, strigă Da din bucătărie.

Terciul de ovăz miroase a ars, ca întotdeauna.

– Vin!

Privesc harta completă și nu știu dacă să plâng sau să râd.

„N-are rost să stai pe loc."

Nici nu am de gând. Având în vedere faptul că Joya este mereu purtată de câte un curent necunoscut, nu voi mai sta niciodată pe loc.

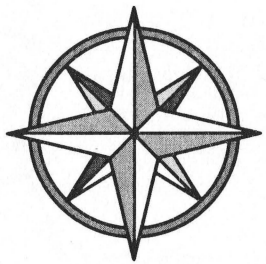

Mulțumiri

Fiecare carte este rezultatul unei munci de echipă, iar aceasta este deosebită, așa că vă rog să mă înțelegeți.

În primul rând, îi mulțumesc familiei mele. Părinților mei, Andrea și Martyn, și fratelui meu mai mic, John, pentru că m-au luat cu ei în călătorii imaginare sau în jurul lumii, pentru că m-au susținut și m-au încurajat să scriu, pentru că mi-au fost prieteni, editori, corectori, mi-au pregătit cocktailuri, mi-au fost tovarăși de călătorie și oponenți; m-au ajutat la fiecare pas. Totul a început cu încrederea pe care mi-ați acordat-o.

Le mulțumesc Yvonnei și lui John, cei mai neconvenționali bunici din lume și, prin urmare, cei mai buni, pentru că mi-au încurajat toate visurile, oricât de imposibile ar fi părut, de la prima femeie pe Marte la poet.

Îți mulțumesc, Sabine, pentru că mi-ai insuflat dorința de a scrie povești pe care le adori.

Le mulțumesc tuturor celor din familiile Hargrave și Millwood, Karer și Kakkar din lumea toată, care mi-au dat cărți, mi-au spus povești și m-au inspirat.

Vă mulțumesc, Izzy, Hatty, Cecily și Jess, pentru sprijinul vostru și pentru că ați împrumutat eroinei mele din nenumăratele voastre calități (în unul dintre cazuri, numele!).

Această poveste este ultima dintr-un lung șir de ciorne. Îi mulțumesc lui Amal Chaterjee, pentru că a distribuit sarcini care au pus pe roate această carte, precum și Rebeccăi Abrams, pentru că mi-a pus la dispoziție uneltele necesare ca să o termin. Le mulțumesc și criticilor mei, care au citit nenumărate ciorne: Andrea Millwood Hargrave, Tom de Freston, Janis Cauthery, Miranda de Freston, Madelaine Furnivall, Joe Brady, Max Barton, Daisy Johnson, Sarvat Hasin și Amy Waite. Le mulțumesc scriitorilor nonconformiști, pentru criticile lor nemiloase și pentru că au fost atât de generoși cu băuturile.

Sarvat și Daisy, cea mai frumoasă parte a fost aceea când am scris împreună cu voi și ne-am împrietenit. Sunt foarte mândră de voi!

Cartea și-a găsit un editor cu adevărat minunat la Chicken House. Prima întâlnire cu Barry, la care m-am prăpădit de râs, mesajele primite de la Elinor și actualizările trimise prin e-mail de Jazz și Kesia m-au făcut să simt că sunt implicată, sprijinită și că mi se acordă atenție la fiecare pas. Rachel H. și Helen, vă mulțumesc pentru că ați realizat o copertă de care m-am îndrăgostit. Îi mulțumesc Daphinei, un redactor extraordinar, care m-a scutit de multe situații stânjenitoare și Laurei, managerul departamentului de editare, care a fost răbdătoare, conștiincioasă și m-a încurajat mereu.

Mulțumesc, Barry, pentru că ai văzut potențialul dintr-un manuscris ambiguu și mulțumesc, Rachel L., pentru că l-ai transformat într-o carte așa cum mi-am dorit întotdeauna. Mă puteți suna oricând duminică seara ca să vă susțineți pledoaria – ați avut dreptate!

Le mulțumesc impresarilor mei, Hellie Odgen și Kirby Kim, precum și tuturor celor de la Janklow și Nesbit. Vă mulțumesc că ați găsit niște cămine minunate cărților mele pe ambele coaste ale Oceanului Atlantic. Hellie,

îți mulțumesc pentru că ai avut atât de multă încredere în mine, încât nu am avut de ales decât să îți urmez exemplul.

Ultimele mulțumiri se îndreaptă întotdeauna către Tom, muza mea, prietenul meu cel mai bun, motivul pentru care am început să scriu, și multe altele. Sper că știi că această carte s-a născut datorită ție.

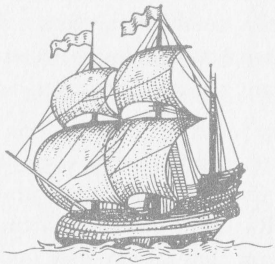

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU COPII

- RAFAEL ABALOS / Kot
- DAVID ALMOND / *Skellig*
- IAN BECK / *Tom inimă-curată. Băiatul aventurier / Tom inimă-curată și Ținutul Poveștilor Întunecate*
- LUC BESSON / *Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și războinicul lui Maltazar / Artur și războiul celor două lumi*
- JEANNE BIRDSALL / *Familia Penderwick*
- CRISTINA BRAMBILLA / *Cheia alchimistului*
- L.A. CAMPBELL / *Pustiul, căruciorul și capsula timpului*
- EOIN COLFER – Seria *Artemis Fowl: Supranaturaliștii*
- GITTY DANESHVARI / *Școala fricoșilor / Școala fricoșilor 2 – Lecția nu s-a terminat / Școala fricoșilor 3 – Examen final*
- EMILY DIAMOND / *Copilul apelor*
- SALAMANDA DRAKE / *Dragonsdale – Ținutul dragonilor / Dragonsdale – Călăreții furtunii*
- REBECCA FRAZER
  Seria *Cronicile Spiderwick: Misiunea lui Thimbletack*
- CORNELIA FUNKE / *Călărețul dragonilor / Povești despre devoratorii de cărți / Igraine Fărădefrică*
- HELEN GRANT / *Misterioasa dispariție a Katharinei Linden*
- VASILE GROZA / *Poezii și ghicitori*
- CONN IGGULDEN / *Tollinși: Povești explozive pentru copii*
- CYNTHIA KATOHATA / *Kira-Kira*
- ELIZABETH KAY / *Cumpăna Apelor / Întoarcerea la Cumpăna Apelor / Blestemul de la Cumpăna Apelor*
- ELENA KEDROS / Fetele din Olimp – *Puterea viselor*
- GARRY KILWORTH / *Attica*
- IRENE KIPATRICK
  Cronicile Spiderwick: Ferește-te de Bogart!
- ADRIENNE KRESS / *Alex și comoara Wigbowder*
- BROOKE LINDNER
  Cronicile Spiderwick: Mallory stă de pază
- MADONNA / *Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody*
- GERALDINE McCAUGHREAN
  Peter Pan în haină stacojie
- OISIN McGANN / *Războinicul străinilor*
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Sherlock Holmes: *Cei trei magnifici Zalinda / Misterul spiritului călător / În căutarea lui Watson / Confruntarea finală*
- WILEY MILLER / *Extraordinarele aventuri ale lui Basil cel Banal*
- P.R. MORRISON / *Băiatul care a îmblânzit vântul*
- JO NESBO / *Pudra pentru pârțuri a Doctorului Proctor / Doctor Proctor și cada timpului / Doctor Proctor și sfârșitul lumii. Poate*
- JOANNE OWEN / *Maestrul păpușar*
- SARAH PRINEAS / *Hoțul vrăjitor furat / Hoțul vrăjitor găsit / Hoțul vrăjitor pierdut*
- STEPHANIE S. SANDERS / *Școala ticăloșilor*
- MICHAEL SCOTT / *Magicianul*
- JOHN STEPHENS
  Seria *Cărțile Începutului: Atlasul de smarald / Cronica focului*
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
  Seria *Cronicile Spiderwick: Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier / Războinicul lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice / Povestea filmului*
- J.M. TREWELLARD / *Degete răzlețe*
- CAT WEATHERILL / *Barkbelly / Magie dezlănțuită / Snowbone*
- ELLIS WEINER / *Gemenii Templeton au o idee*
- MOONY WHITCHER / *Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken*
- E.B. WHITE / *Pânza lui Charlotte*
- SABINE ZETT
  Hugo pur și simplu genial / Planul genial al lui Hugo

Cartea jucărie

- GÂNGĂNII BĂZDÂGĂNII / *Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Hoții de unelte*

Cărți ilustrate

- MICHAEL BOND, R.W. ALLEY / *Ursulețul Puddington / Puddington și surpriza de Crăciun / Puddington la carnaval*
- ELLA BURFOOT / *Domnul Întuneric se strecoară / Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare*
- DESPINA CALAVREZO / *Wintertime*
- VAN GOOL / *Lumea basmelor (Roșu) / Micul meu dicționar român-francez*
- SUE HARRIS / *Mica balerină*
- BETH HARWOOD / *Prințesa perfectă*
- BOB HERSEY / *Basme clasice repovestite și ilustrate*
- TIMOTHY KNAPMAN & GWEN MILLWARD
  Ce am găsit eu, dragonul, în pădure
- UTE KRAUSE / *Complotul Moș Crăciunilor*
- JANE O'CONNOR / *Fancy Nancy / Fancy Nancy și Cățelușul fițoșel*
- ADRIAN REYNOLDS / *Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc / Harry și dinozaurii salvează animalele*
- USBORNE / *Carte de voiaj pentru desenat și colorat*
- JEANNE WILLIS & GWEN MILLWARD
  Puiul-de-Mlaștină
- *Cartea mea de jocuri*
- *365 de lucruri de creat și confecționat*
- *Mega activități / Mega jocuri*
- *Narnia – Prințul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian – Povestea filmului / Carte de activități*

Carte-puzzle cu sclipici

ALISON ATKINS / *Sirene fermecate*

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa / Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Motanul încălțat / Scufița-Roșie / Hănsel și Gretel / Tom Degețel

Carte surpriză

Leul

Cărți de activități

- LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
  Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / O zi cu Ioana și Vlad / La circ / La circ (set) / *Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) / *Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) / *Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani /*
  Seria *Ferestre magice: În ocean / În junglă / La drum / Gângănii*
- FIONNA WATT
  Artă și imaginație
- MOIRA BUTTERFIELD
  Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau? Carte cu abțibilduri: Aeronave / Creaturi mitice / Spațiul
- CARTEA SECRETELOR
- HINKLER BOOKS
  Perfect albastru – Ne jucăm și învățăm / Perfect roz – Ne jucăm și învățăm
- MACMILLAN
  Să ne pregătim de școală
- QUANTUM BOOKS
  Fii creativ! / Fii isteț!
- ARINA GHEORGHIȚĂ / *Alfabetul desenat, mai ușor de învățat / Numărăm până la 10*

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy: De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță
Mate pentru pici: Adunarea / Împărțirea / Înmulțirea / Scăderea
POVEȘTI CU LIPICI / *Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan*

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Cleopatra / Mumii / Ursulețul și prietenii lui

Enciclopedii LAROUSSE

- ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

(LAROUSSE): *Prima mea carte cu dinozauri / Prima mea carte cu personaje / Prima mea carte de ştiinţe / Prima mea carte despre eroi / Prima mea carte despre mări şi oceane / Primul meu atlas al lumii*

- INCREDIBILA ENCICLOPEDIE

(LAROUSSE – 5-8 ani):
Piraţii / Terra

- ENCICLOPEDIA PENTRU COPII

(LAROUSSE):
Animale dispărute / Convieţuirea / Corpul uman / De jur împrejurul pământului / Dinozaurii / Egipt / Invenţii şi descoperiri / Istoria / Lumea animalelor / Marea / Planeta Terra / Religiile / Romanii / Universul / Viaţa

- MINIENCICLOPEDII (LAROUSSE)

Animalele din savană / Bebeluşul / Cavaleri şi fortăreţe / Corpul / Delfini şi balene / Dinozaurii / La munte / Noapte bună / Universul

- PRIMA MEA ENCICLOPEDIE (LAROUSSE)

Animalele / Corpul omenesc / Cum este vremea / Cum se face... / Istoria / La ţară / Marea / Meseriile / Pământul / Plantele / Ştiinţa / Transporturile / Universul

- MICA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

Apa – bătălia pentru viaţă / Clima / Fenomene ale naturii / Globalizarea – o singură planetă, proiecte divergente / Lumea musulmană – o religie, societăţi multiple / Mări şi oceane / Specii pe cale de dispariţie / Statele Unite ale Americii – o hiperputere?

- LAROUSSE JUNIOR

Egiptul / Mitologia

Insiders

PHILIP DIXON / *Cavaleri şi castele*
ALAN DYER / *Spaţiul*
SUSAN LUMPKIN &
JOHN SEIDENSTICKER
Animale de pradă
GLENN MURPHY / *Invenţii*
BEVERLY MCMILLAN &
JOHN A. MUSICK / *Rechini / Oceane*
KEN RUBIN / *Vulcani şi cutremure*
NOEL TAIT / *Insecte şi păianjeni*
RICHARD C.VOGT / *Păduri tropicale*

Ce şi cum Junior

EVA DIX / *Cetăţi şi cavaleri*
INA LUTTERBUSE, EVA DIX / *La fermă*
TINA BEUTNER / *Pe şantier*
SABINE STAUBER / *Dinozauri*

Ce şi cum

Aer şi apă / Caii / Câinii / China antică / Comori pierdute şi regăsite / Europa / Evul Mediu occidental / Fenomene explicate şi neexplicate / Minerale şi roci / Multimedia / Mumii din toată lumea / Munţii / Oraşe dispărute / Piramide / Samuraii / Tâlharii mărilor / Vrăjitori, vrăjitoare şi magie / Zodii şi constelaţii

Programul Micul Prinţ

ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Frumoasa poveste a Micului Prinţ / Micul Prinţ
JOANN SFAR / *Micul Prinţ – benzi desenate*
DESPINA CALAVREZO
Le Français avec Le Petit Prince – Hiver;
Le Français avec Le Petit Prince – Printemps;
Le Français avec Le Petit Prince – l'Ete;
Le Français avec Le Petit Prince – L'Automne.
DESPINA CALAVREZO
English with The Little Prince – Winter;
English with The Little Prince – Spring;
English with The Little Prince – Summer;
English with The Little Prince – Autumn.
Carnet de însemnări. Cele mai frumoase citate din Micul Prinţ – Jurnalul prietenilor cu ilustraţii din Micul Prinţ

RAO junior

Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro

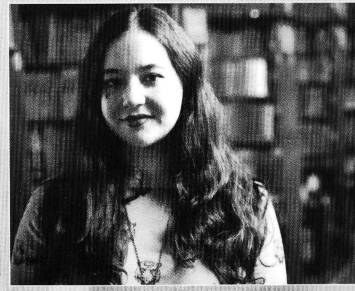

KIRAN MILLWOOD HARGRAV
adoră să scrie, indiferent că este vo
ba despre poezii, romane sau piese
teatru. Tânăra autoare se poate lău
cu un masterat în scriere creativă
Oxford University. *Cerneală şi st*
este romanul ei de debut.

Ilustraţii copertă: ©shutterstock.com, ©freepik.com, ©harryarts/freepik.com, ©0melapics/freepik.com, ©creativehat/freepik.com.
Ilustraţii interior: ©freevector.com, ©freedesignfile.com, ©vecteezy.com, sheela83/freedesignfile.com, ©oilshock!designs/4vector.com, ©freepik.com.

Kiran Millwood Hargrave

„Mit, magie, monștri,
ce mi-aș putea dori mai mult?"
LUCY SAXON

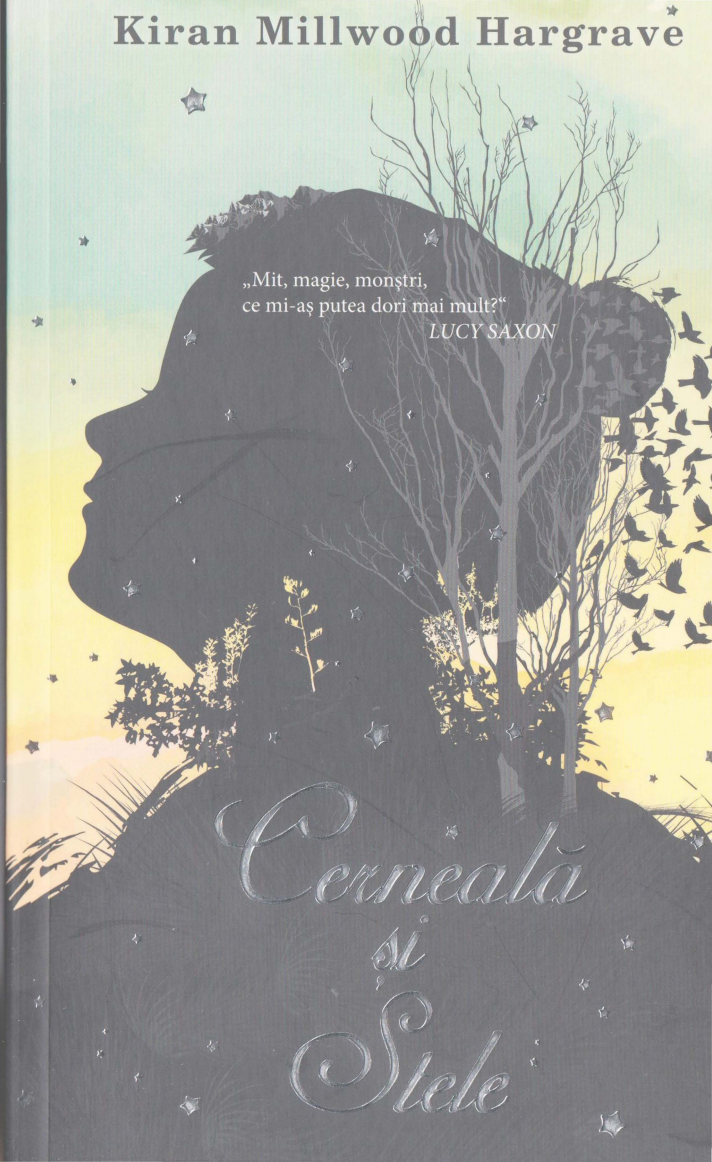

„O bijuterie de carte, la fel de vie și de reală precum hărțile din interior. Este un clasic în devenire."

Melinda Salisbury

„Millwood Hargrave este un nume de care vom mai auzi; are idei originale, iar imaginația de care dă dovadă este impresionantă."

The Times

ISBN 978-606-776-187-0

9 786067 761870

www.rao.ro

www.raobooks.com